

TARCISIO MEZZETTI

*Colecția
Reînnoiți în Duh*

MERGETI ÎN TOATĂ LUMEA

Traducere: Agneza Țîmpu

Este interzisă reproducerea, chiar și parțială, a prezentului text prin orice mijloc de multiplicare fără autorizarea scrisă a autorului. Eventualele citări, conform „legii tiparului” (din Italia) și „Legii privind drepturile de autor și drepturile conexe” (din România), trebuie să facă explicit referință la autor, titlu și editură.

Prezentare

Tarcisio Mezzetti este membru al CNS și unul din fondatorii *Comunității Magnificat* din *Reînnoirea în Duh* din Italia.

Unul din obiective, din punctele fixe ale activității sale carismatice, este *evanghelizarea*: cel care l-a întâlnit pe Domnul ca pe Mântuitorul său personal, trebuie să-l vestească. Pentru acest motiv Tarcisio este implicat, aproape tot timpul, să susțină grupurile și comunitățile de rugăciune cu carisma evanghelizării și a învățaturii.

Dar cel mai important este că ar trebui să fie zeci, sute de persoane în *Rennoire* care ar trebui să descopere în interiorul lor urgența și chemarea la evanghelizare. În acest moment mă întorc la un concept exprimat deja cu alte ocazii.

Sunt două forme de evanghelizare. Prima este cea sistematică. Pentru asta e nevoie de carisma apostolului. Este evanghelizarea la care sunt chemați, de exemplu, preoții, cateheții, cei care participă la misiuni populare... Pentru o evanghelizare sistematică e nevoie de o pregătire serioasă, o școală de teologie chiar și numai pentru principiile fundamentale și pentru o anumită cultură.

Dar există și o a doua formă de evanghelizare: este vestirea pură și simplă a lui Isus Mântuitorul și Domnul. Este ceea ce primii creștini numeau *kerigma*. Pentru asta nu este nevoie de o lungă școală de teologie.

Reînnoirea în Duh organizează, de doi ani pentru această parte, Cursuri de formare pentru Evanghelizare de 12 zile. Obiectivul este acela de a pregăti evanghelizatori capabili să facă vestirea originară: Dumnezeu te iubește; Isus, Fiul său, a murit și a înviat pentru tine; este Mântuitorul tău; El poate schimba viața ta. Pentru a fi capabili să vestim acest mesaj de mântuire trebuie mai întâi să-l fi întâlnit noi pe Domnul, iar întâlnirea trebuie să fie atât de autentică, încât să ne schimbe viața. Dacă s-a întâmplat așa, vestirea devine mărturie. Această evanghelizare-mărturie ne-o cere Domnul, așa cum i-a cerut îndrăcitului din ținutul Gherghesenilor pe care l-a eliberat: „*Du-te acasă și povestește tot ce a făcut Dumnezeu pentru tine*” (Lc 8,39).

Este tema Întâlnirii Naționale de la Rimini din 1991.

Pentru a povesti ceea ce Domnul a făcut pentru noi, nu e nevoie de eforturi foarte mari. Și obstacolele nu sunt prea mari. Uneori e suficient să ne dăm seama de încrederea pe care Domnul o are față de noi și să avem puțină credință.

Sunt mii și milioane de frați care așteaptă vestirea iubirii lui Isus. Sunt mii de frați în Reînnoirea în Duh care au întâlnit această iubire. Oare e posibil, spune Tarcisio, să nu fie câteva sute de frați, care simt chemarea la vestirea acestei iubiri?

Încă de la origini Reînnoirea în Duh a fost chemată de Domnul nu numai la redescoperirea existenței și manifestării carismelor, a Sfintei Scripturi, a centralității lui Cristos în viața noastră spirituală, a rugăciunii spontane de laudă, de adorație și mulțumire, a valorii inestimabile a sacramentelor și așa mai departe. RîD a fost chemată și la ...a merge în toată lumea pentru a predica faptul că Împărăția cerurilor este prezentă în Sfânta Biserică, și pentru a proclama Vestea cea Bună: deci a avut o vocație sigură la evanghelizare.

Domnul Isus Cristos să-l binecuvânteze deci pe autorul acestei cărți pentru ca, așa cum a promis, Duhul să-i amintească mereu și să-i explice tot adevărul întreg. Dar mai ales să-i dea mereu forță în trup și spirit pentru a-și continua slujirea pentru mai marea slavă a lui Dumnezeu.

Pr. Franco

Prefață

Această colecție de meditații și cateheze pe care le-am făcut în ultimii ani pentru *Reînnoirea în Duh*, vrea să fie o contribuție modestă, oferită tuturor acelor frați și surori care simt în adâncul inimii o mică *vocație* la *vestirea* Împărăției lui Dumnezeu care vine.

Uneori *a răspunde* unei „*chemări*” pare mai dificil decât este în realitate, dar experiența ne spune că uneori pentru a depăși inerția inițială e suficient un mic *ibold*; dacă această colecție ajută pe cineva ca stimul pentru a se lansa în marea aventură, adică dacă reușește să fie acel „*mic ibold*”, atunci se merită să ne dăm osteneala.

„...vino și urmează-mă” (Lc 18, 22)

„Atunci Isus se uită la el cu dragoste și-i zise: Un singur lucru îți mai lipsește; du-te vinde tot ce ai, dă săracilor, și vei avea comoară în cer. Vino apoi și mă urmează! Dar el se întunecă la acest cuvânt și plecă trist, căci avea multă avere” (Mc 10, 21-22).

Cu cât citim mai mult Scriptura, cu atât rămânem uimiți de un fapt excepțional: tot ceea ce se găsește între capitolul 5 din Cartea Genezei și ultimul capitol din Apocalipsă, este relatarea muncii răbdătoare a lui Dumnezeu pentru a reda oamenilor ceea ce au *pierdut* în primele patru capitole din Geneză.

Primele două capitole descriu creația lumii și a omului; al treilea și al patrulea povestesc căderea omului în păcat și consecințele acesteia; tot restul Bibliei ne este prezentat pentru a descrie planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului.

Cred că imensitatea a ceea ce a fost *pierdut* în starea inițială de *neascultare* poate fi măsurată, luând în considerație enormitatea efortului cerut pentru a o dăruia din nou. Sigur că figura centrală a acestui plan de mântuire este Isus; totuși dacă vrem să înțelegem pe deplin ceea ce Tatăl a vrut să realizeze prin Isus, trebuie mai întâi să înțelegem care a fost planul său original, cum a gândit el că ar fi trebuit să fie *relația* noastră cu el.

Când Dumnezeu a spus:

„Să facem om după chipul și după asemănarea noastră... ?” (Gen 1, 26),

nu a vrut să spună pur și simplu că voia să creeze ceva ce ar semăna cu o reproducere inferioară lui, așa cum un model al unei nave este pentru nava însăși; când Scriptura folosește cuvintele:

„...după imaginea noastră, după asemănarea noastră...”

include deja o relație de *fiu-tată*; adică de cel care a fost *născut* față de cel care *l-a născut*; este aceeași relație a lui Isus față de Tatăl, cea pe care noi o pronunțăm în Crez când spunem:

„...născut și nu creat”.

Când Tatăl l-a creat pe om, intenția sa era să aibă un neam de *fii*, care ar fi domnit, în numele său, peste acea lume pe care el o crease pentru ei. Dumnezeu i-ar fi dat până la urmă un loc omului unde să trăiască în prietenie cu el; unde Dumnezeu și omul s-ar plimbat împreună. Vă amintiți de Geneză?

„Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin rai în răcoarea serii...” (Gen 3, 8).

Planul original al lui Dumnezeu era să aibă *fii* care ar fi avut sentimente de prietenie pentru el și care ar fi voit să fie uniți cu el ca de la *fii* la *tată*.

Tipul de unire pe care omul trebuia să-l aibă cu Dumnezeu poate fi descris drept „*cunoaștere*”. Dumnezeu voia *fii* care să-l *cunoască*; nu tipul de cunoaștere pe care noi îl asociem cu ideea de școală, sau de universitate; nu cunoașterea care vine din învățat, sau anecdote despre o persoană; ci cunoașterea care vine însă din a fi *unul în prezența celuilalt*, din împărtășirea vieții fiecăruia celuilalt. Relația pe care noi o experimentăm cu părinții noștri, cu soția noastră, sau cu soțul nostru. Relația pe care Isus o experimentează cu Tatăl.

Să citim începutul „*Prologului*” din Evanghelia lui Ioan:

„La început era Cuvântul,

și Cuvântul era la Dumnezeu,

și Dumnezeu era Cuvântul.

El era la început la Dumnezeu.

Toate prin el au luat ființă,

Iar în afara lui nimic ce există nu a luat ființă” (In 1, 1-3).

Ioan ne vorbește de locul pe care Isus l-a ocupat încă de la început în raport cu Tatăl, de modul în care Isus „l-a cunoscut” pe Tatăl. Un paragraf din capitolul 8 din Cartea Proverbelor vorbește de „*Înțelepciune*” la fel cum Ioan vorbește de Isus în propria Evanghelia. Mulți autori creștini au văzut, de-a lungul secolelor, „*Înțelepciunea*” prezentată în Vechiul Testament ca personificare a puterii lui Dumnezeu, *agentul creației*. În această lumină paragraful din Proverbe poate fi citit ca fiind atribuit lui Isus:

„Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor Lui;
înainte de lucrările Lui cele mai de demult.

*Eu am fost din veac întemeiată ...
când El a întemeiat cerurile eu eram acolo;
când El a tras bolta cerului peste fața adâncului,
când a întărit norii sus și izvoarele adâncului curgeau din belșug,
când El a pus hotar mării, ca apele să nu mai treacă peste țărmuri
și când El a așezat temeliele pământului,
atunci eu eram ca un copil mic alături de El,
veselindu-mă în fiecare zi
și desfătându-mă fără încetare în fața Lui;
dezmierdându-mă pe rotundul pământului Lui
și găsindu-mi plăcerea printre fiii oamenilor” (Prov 8, 22-23.27-31).*

Planul original al Tatălui era făcut pentru noi, ca să-l *cunoaștem* în același mod în care Isus l-a *cunoscut*. Dar cum? Răspunsul îl dă același Ioan în Evanghelia sa:

*„Da, din plinătatea lui am primit noi toți,
și har peste har.*

*Căci Legea a fost dată prin Moise,
pe când harul și adevărul ne-au venit prin Isus Cristos” (In 1, 16-17).*

Prin Isus deci îl cunoaștem pe Tatăl; pentru a-l *cunoaște* pe Tatăl trebuie deci să-l *cunoaștem* pe Isus; pentru a *ajunge* la Tatăl trebuie deci să *ajungem* la Isus; pentru a-l *urma* pe Tatăl trebuie mai întâi să-l *urmăm* pe Isus:

*„Mântuirea nu se află în nimeni altul, căci nu se află sub cer alt nume dat oamenilor prin care să
putem fi mântuiți” (Fap 4, 12).*

Relația lui Isus cu Tatăl este atât de strânsă, încât Tatăl îi dă facultatea de „*a-i judeca pe oameni*”:

„... Și i-a dat împuternicirea să țină judecată, pentru că este Fiul omului” (In 5, 27);

de a da „*viața*” veșnică:

*„Căci precum Tatăl învie morții și le dă viață, tot așa și Fiul le dă viață celor cărora vrea el ” (In
5, 21);*

de „*a ne da cunoașterea*” Tatălui fără de care nu este mântuire:

*„...căci cuvintele ce mi le-ai dat tu le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că
eu am ieșit de la tine și au crezut că tu m-ai trimis” (In 17, 8).*

Isus condamnă pe cei care vor să redobândească starea de *fiu* ai lui Dumnezeu *fără* el:

*„Voi cercetați Scripturile, crezând că prin ele veți avea viața veșnică; dar ele despre mine dau
mărtuie, Cu toate acestea nu voiți să veniți la mine, ca să aveți viața” (In 5, 39-40).*

Deci, nu are sens să ne ostenim să ajungem la Tatăl făcând mai puțin decât Isus.

*

În capitolul 18 din Evanghelia lui Luca citim parabola unui tânăr bogat care merge la Isus căutând chiar relația cu Dumnezeu Tatăl despre care am vorbit mai înainte. De îndată ce ajunge în fața lui Isus începe cu întrebarea:

„Învățătorule bune, ce să fac pentru ca să am parte de viața veșnică?” (Lc 18, 18),

sau cu alte cuvinte:

*„Ce trebuie să fac pentru a deveni fiul lui Dumnezeu, și pentru a avea viața cu Tatăl ceresc, în
împărăția sa?”.*

Omul este descris de Evanghelist ca

„...o persoană de vază”,

adică „un șef”, și succesiv – ca în Evangheliile lui Matei și Marcu – este menționat faptul că omul era

„...foarte bogat”,

sau chiar

„...prea bogat...”.

Era deci un om *bogat*, poate un șef al sinagogii, sau un membru al Sinedriului. Probabil era un om plin de *daruri*, priceput, capabil să conducă alți oameni, proprietar, și foarte competent în administrarea proprietății familiei.

Pentru evreii timpului toate acestea erau foarte semnificative. Ei așteptau să se împlinescă promisiunile mântuirii lui Jahve într-un mod foarte pământesc: așteptau un Mesia care i-ar fi înfrânt pe dușmani și ar fi stabilit o împărăție pământească. Până la Isus se credea că Dumnezeu îl binecuvânta pe omul drept, deci cei care trăiau după lege ar fi avut acces în împărăția lui Mesia, când ar fi venit, dar între timp s-ar fi bucurat de prosperitățile materiale. Prosperitatea materială devenise deci un mod de a discerne măsura simpatiei lui Dumnezeu față de cineva, și prin urmare și gradul *corectitudinii sale morale și spirituale*.

Acest tânăr șef deci, judeca din poziția pe care o obținuse; totuși acest tânăr, care în ochii tuturor avea orice posibilitate și oportunitate de a dobândi viața veșnică, mai *persista* să caute în inima lui un răspuns pe care, evident, nu-l găsisese încă. El îi spune Domnului că încă din copilărie a făcut tot ceea ce Isus consideră necesar: *a respectat poruncile*, a trăit corect, a respectat „legea”, totuși intuiește că toate acestea *nu sunt* încă suficiente. Răspunsul lui Isus scoate în evidență tocmai acest lucru:

„Un singur lucru îți mai lipsește...”

Și care este acest lucru care lipsește?

„...vinde tot ce ai, împarte săracilor și vei avea comoară în cer. Vino apoi și mă urmează” (Lc 18, 22).

Mulți dintre noi au auzit doar partea care spune să vândă totul pentru a da săracilor – care este desigur un lucru foarte dur pentru noi să-l ascultăm – dar am pierdut lucrul cel mai important pe care Isus l-a spus acelui om, și pe care ni-l spune și nouă astăzi:

„Vino și urmează-mă!”.

Cuvântul „a urma” are multe înțelesuri. Putem *să urmăm* pe cineva într-o conversație, putem *să urmăm* progresul evenimentelor, sau viața cuiva prin intermediul ziarelor, putem *să urmăm* o învățătură, sau un ideal, aplicând ceea ce ni s-a spus cu privire la deciziile pe care trebuie să le luăm. Sau putem „*să urmăm*” o persoană așa cum „*discipolul*” îl urmează pe *maestru*.

„Vino și urmează-mă!”.

este chemarea la a fi „discipoli”; este chemarea la a abandona *toate planurile noastre* și la a împărtăși viitorul cu altcineva. Destinul său va fi și al nostru; dacă el va muri, la fel vom face și noi, dacă el va avea viața veșnică, o vom avea și noi.

În timpul lui Isus, când cineva alegea să se lase instruit de un rabin, trăia în casa rabinului, lucra pentru el, câștigând într-un mod oarecare învățătura pe care o primea, și când călătoreau, călătoreau împreună. Adesea rabinul îi ducea cu sine pe toți discipolii săi pentru a le face cunoștință cu cineva sau cu ceva; împreună mergeau la Ierusalim să se roage în templu, să ofere sacrificii și să celebreze sărbătorile împreună. Călătoreau, în grup, după o formă prescrisă; *discipolul* cel mai în vârstă alături de *maestru*, cei care au venit ultimii, mai departe de el, în spate, sau într-o parte.

Ceilalți, căroră Isus le-a spus:

„Vino și urmează-mă!”.

procedaseră tocmai așa, călătoreau cu el și împărtășeau toată viața lor cu el. Destinul său ar fi fost și al lor; aceștia erau „discipolii” săi. Când Isus a vorbit cu tânărul bogat nu i-a spus:

„Iată câteva principii bune pentru viață. Privește-mă, învață de la mine, apoi du-te și pune în practică ceea ce ai învățat, orinde vei merge”.

Isus nu a vorbit de urmarea unei moralități, sau a unui ideal de fraternitate. Cuvintele lui din acea zi, adresate acelui om, ar fi putut fi foarte bune următoarele:

„Noi te vom aștepta aici. Du-te acasă și spune-le alor tăi că vii cu mine, spune-le ce vor trebui să facă cu toate bogățiile tale; apoi când te vei întoarce, pune-te acolo în spate lângă Iuda. Noi mergem acum la Ierihon și de acolo la Ierusalim să sărbătorim Paștele. Dacă vei rămâne cu mine, mă vei vedea mergând la Tatăl. Apoi după puțin timp, Îl vei vedea și tu. Sus, curaj, vino și urmează-mă!”.

Dar propunerea era prea grea. Acel om a simțit că i se cerea *prea mult*, nu putea să părăsească viața de dinainte, viața *sa*, pentru a îmbrățișa *alta* pe care i-o oferea Isus. Când Isus văzu aceasta, exclamă:

„Cât de greu intră în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avere!” (Lc 18, 24).

Discipolii au fost surprinși, deoarece pentru ei bogăția era un semn al bunăvoinței lui Dumnezeu. Dacă cel pe care Dumnezeu îl îndrăgise, nu putea fi alături de el, atunci cine?

„Atunci cine se poate mântui?” (Lc 18, 26).

Atunci Isus încă o dată spune, vestește lucruri noi, o împărăție nouă, un mod nou de a ne apropia de Tatăl. Dumnezeu face lucruri noi și ceea ce se credea mai înainte nu mai este adevărat:

„Ceea ce este imposibil pentru oameni, este posibil pentru Dumnezeu.”

Pentru oameni – spune în concluzie Isus – restabilirea relației lor cu Dumnezeu, ca fii ai lui Dumnezeu, cu forțele lor, este *imposibilă*; asta se poate face numai urmând noul plan pregătit de Tatăl:

„...pe Tatăl nimeni nu-l cunoaște, decât numai Fiul, și acela căruia Fiul vrea să-l dezvăluie” (Mt 11, 27).

Cei care sunt siguri de căile lor, vor întâmpina dificultăți în a renunța la ele pentru a putea răspunde la lucrurile noi pe care Dumnezeu le face. Pentru tânărul bogat obstacolul în a vedea noile căi pentru a merge în întâmpinarea Tatălui erau bogățiile materiale. Pentru noi, astăzi, sunt multe lucruri: și bogățiile noastre materiale desigur, dar și altele; cariera noastră, până și familiile noastre, pot deveni *obstacole* care blochează drumul către Tatăl, în urma lui Isus. Orice lucru pe care-l dorim mai mult decât a-l întâlni pe Tatăl, va fi un obstacol, un idol, o idolatrie.

Nu e suficient să urmărim principii generice de comportament creștin, nu e suficient să admirăm dăruirea totală a lui Isus pentru „*adevăr*”. Pentru ca lucrurile noi pe care Isus le-a făcut pentru om să devină pline de semnificație în viața noastră, trebuie să fim disponibili să facem în așa fel încât viața noastră, planurile pe care le-am făcut pentru noi, dorințele noastre, investițiile noastre, să vină *după* lucrul la care ne conduce el.

Destinul său trebuie să fie și al nostru, viața sa, cea pe care o trăim; nu e suficient să ne numim cu Numele său, nu e suficient nici măcar să facem fapte bune.

Dacă dorința noastră este de a-l „*urma*” pe Isus, de a-l *cunoaște* pentru a-l *cunoaște* pe Tatăl așa cum el l-a cunoscut, atunci Isus ne va *cunoaște*. Cei care aleg să se mulțumească cu ceva mai puțin decât a-l *cunoaște*, aleg să nu fie *cunoscuți* de el. Ne putem consola puțin cu ceea ce Isus spune cu privire la cei pe care el *nu i-a cunoscut*:

„Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne! Va intra în Împărăția Cerurilor, ci acela care face voia Tatălui meu, din ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, oare nu în Numele tău am profetit, și nu în Numele tău am scos demoni, și nu în Numele tău am făcut multe minuni? Atunci eu le voi zice deschis: Nici când nu v-am cunoscut; plecați de la mine, nelegiuitorilor!” (Mt 7, 21-23).

Dar aceluia care îl vor fi „*urmat*” pe Isus în viața și în moartea sa, care îl vor fi *cunoscut* și care vor fi fost *cunoscuți* de el, le vor fi adresate în schimb aceste cuvinte:

„Veniți binecuvântații Părintelui meu, moșteniți Împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii” (Mt 25, 34).

*

Vreau deci să continui să mă adresez lui Dumnezeu – împreună cu Sf. Paul – pentru ca lumina sa să ne conducă astăzi să înțelegem bogăția și importanța chemării noastre.

„Luminându-vi-se ochii minții să știți care este nădejdea chemării sale, care este bogăția de mărire a moștenirii sale printre cei sfinți, și care este întinderea fără margini a puterii sale față de noi credincioșii” (Ef 1, 18-19).

*

Dumnezeu ne cheamă personal, pe nume, dintotdeauna, și chemarea lui durează toată viața. Spune profetul Isaia:

„Ascultați, ostroave, luați aminte, popoare depărtate! Domnul m-a chemat de la nașterea mea, din pântecele maicii mele mi-a spus pe nume” (Is 49, 1).

Chemarea este expresia cea mai profundă și impresionantă a iubirii pe care Dumnezeu o are pentru noi, creaturile sale; chemarea lui Dumnezeu este deci un act neîncetat de iubire, care durează toată viața. Dinainte de a fi fost creați, din momentul în care mintea lui Dumnezeu ne-a vrut vii, am fost „*chemați*”, și continuăm mereu să primim chemarea neîncetată și presantă a lui Dumnezeu.

*

Prima fază a *chemării*, pentru noi care suntem păcătoși, este convertirea de la păcat. Dumnezeu *cheamă* pe cine vrea, în modurile pe care le vrea el, nu cu cele pe care *le așteptăm* noi; deci, ca păcătoși, suntem *chemați* de Dumnezeu la convertire în momentele cele mai negândite și în modurile cele mai neașteptate. Să ne gândim la Zaheu:

„Apoi Isus intrase și trecea prin Ierihon, când iată, ajunse un om numit Zaheu, care era șeful vameșilor, om bogat. Căuta să-l vadă pe Isus, cine este, dar nu putea de mulțime, căci era mic de statură. Atunci alergă înainte și se urcă într-un sicomor, ca să-l vadă, deoarece trebuia să treacă pe acolo. Și cum ajunse în dreptul aceluia loc, Isus ridică ochii și-i zise: Zahee, coboară repede, căci astăzi trebuie să mă opresc în casa ta. El se coborî în grabă și-l primi cu bucurie” (Lc 19, 1-6).

Zaheu voia doar să-l vadă pe Isus; Isus îl *cheamă*; Zaheu se căiește și Isus în cele din urmă spune: „Astăzi a venit mântuirea în această casă...Fiul omului doar a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Lc 19, 9-10).

Iată semnificația chemării lui Dumnezeu:

„...să caute și să mântuiască ce era pierdut”.

Aceasta este căutarea constantă a iubirii lui Dumnezeu și pentru a împlini această căutare, Isus a venit între noi, *să ne cheme*, tocmai aici jos. Această chemare Dumnezeu o face de mai multe ori, în multe moduri diferite, dar noi deseori suntem surzi; o dată măcar, poate acum, spunem „Da!”; dar atunci să ne oprim o clipă să ne gândim: circumstanțele care m-au condus aici, sunt chiar *întâmplătoare*?

Chemarea lui Dumnezeu urmează mereu drumuri misterioase și trebuie să știm să ascultăm; să ne întrebăm deci: fraților și surorilor, de ce suntem aici? Și dacă aceasta este *chemarea* la a intra în împărăția Tatălui?

*

A doua fază a *chemării* este invitația la a coopera cu Dumnezeu la *mântuirea* noastră și a celorlalți; aceasta este o *chemare* la a intra în planul providențial al lui Dumnezeu pentru *mântuirea* lumii.

Dumnezeu încă de la început ne-a plăsmuit în mintea sa creatoare, ca purtători ai *mântuirii* în lume; fiecare deci în planul minunat al lui Dumnezeu, a fost *ales* să facă parte din planul divin al Providenței; fiecare a fost *chemat* să devină instrument al lui Dumnezeu pentru *mântuirea* celorlalți.

Pentru a înțelege, să ne oprim puțin la cei doi „Da” ai Mariei.

La Bunavestire:

„Atunci Maria zise: Iată, sunt servitoarea Domnului; facă-mi-se după cuvântul tău! Și îngerul plecă de la ea” (Lc 1, 38),

și tânăra din Nazaret devine mama Mântuitorului tuturor.

La picioarele Crucii:

„Văzând-o dar Isus pe mama sa, iar alături de ea discipolul pe care îl iubea, îi zise mamei: Femeie, iată fiul tău” (In 19, 26).

Putem să vedem, chiar dacă nu s-a spus, pe chipul Mariei, palid și dureros, semnul imperceptibil al consimțământului față de Isus al ei, care murea; și devine mama noastră și a întregii Biserici.

*

Chemarea lui Dumnezeu poate fi mai mult sau mai puțin puternică, dar e necesară toată *disponibilitatea* noastră la ascultarea vocii lui Dumnezeu, pentru ca *chemarea* să poată fi primită. Dacă noi simțim că Dumnezeu ne *cheamă*, că Dumnezeu ne vorbește cu iubirea Sa: cum putem să nu răspundem? Cu siguranță în noi nu este fermitatea inimii Mariei; în noi este *inerția* care vine din păcat. Amintiți-vă ce s-a spus mai înainte:

„Păcatul îl separă pe om de Dumnezeu și Adam după păcat nu mai vorbește același limbaj al lui Dumnezeu.”

În fața lui Dumnezeu, pe care îl iubește, Adam merge să se ascundă; deci noi suntem condiționați să nu înțelegem bine nici măcar că Dumnezeu ne *cheamă*. Avem un singur noroc: toate acestea Dumnezeu

le știe. De aceea Dumnezeu ne face să simțim și impulsul său, și cu impulsul, recunoașterea a ceea ce trebuie să facem; *este mereu el cel care face totul!*

Uneori *chemarea* este puternică ca în Saul:

„Cum se afla pe drum, în apropiere de Damasc, deodată fu învăluit de o lumină fulgerătoare din cer și, căzând la pământ, auzi un glas ce-i zicea: Saule, Saule, de ce mă prigonești? El întrebă: Cine ești tu, Doamne? Eu, zise, sunt Isus, pe care tu îl prigonești. Dar ridică-te, intră în oraș și îți se va spune ce ai de făcut” (Fap 9, 3-6).

Paul mergea să persecute creștinii din Damasc și Dumnezeu îl *cheamă*; *chemarea* nu admite dubii este clară și definitivă.

La fel și cea a lui Abraham: Dumnezeu se adresează lui Abraham și-i spune:

„Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare” (Gen 12, 1-2)... *Deci a plecat Avram, cum îi zisese Domnul*” (Gen 12, 4).

Și în acest caz *chemarea* este puternică și indiscutabilă; Abraham poate era și mai deschis decât Saul, dar în orice caz *chemarea* este de o mare claritate și putere, la înălțimea credinței lui Abraham care:

„...plecă așa cum îi poruncise Domnul”.

Apoi este *chemarea* mai subtilă, mai dulce, așa spune mai ascunsă. *Chemarea* care subînțelege o ascultare atentă și o voință de a răspunde; ca Samuel, micuțul Samuel trimis să trăiască în templu, pentru că era oferit de către mama sa „*slujirii*” lui Dumnezeu. Era încă noapte, iar Samuel dormea în templu, când Dumnezeu îl *cheamă*:

„A strigat Domnul către Samuel: *Samuele, Samuele!*, iar el a răspuns: *Iată-mă!*” (1 Rg 3, 4); crezând că l-a *chemat* preotul Eli, Samuel merge la el și îl trezește. Și se întâmplă la fel de trei ori. În cele din urmă Eli îi spune tânărului:

„Du-te înapoi și te culcă și când Cel ce te *cheamă* te va mai chema, tu să zici: *Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă!*” (1 Rg 3, 9).

Iată răspunsul:

„... vorbește Doamne, robul tău ascultă”.

Să ascultăm deci vocea lui Dumnezeu în inima noastră; să cântărim cu grijă și respect experiența noastră cu Dumnezeu în ciuda ispitei, care va căuta mereu s-o ia în râs, să o facă să pară iluzie, tâmpenie, creație a fanteziei noastre.

Apoi este *chemarea* și mai generală, care cere din partea noastră o adeziune de voință, o *alegere* conștientă. Povestește profetul Isaia:

„Și am auzit glasul Domnului care zicea: *Pe cine îl voi trimite și cine va merge pentru Noi?*” . „*Iată-mă, trimite-mă pe mine!*” (Is 6, 8).

Iată că răspunsul în acest caz nu este numai *gata* și *din proprie voință*, dar este aproape o rugăciune:

„... trimite-mă!”

Profetul înțelege în adâncul său că întrebarea generală a lui Dumnezeu este o *invitație* personală și se *oferă* cu bucurie. Poate noi în această situație ne-am fi gândit că *invitația* nu ar fi fost adresată direct nouă, că nu era destul de explicită, și Dumnezeu s-ar fi întors mut. Poate am făcut așa deja de multe ori în trecut.

*

Sunt apoi *chemările* de iubire ale lui Isus, puternice, clare, simple, totuși făcute aproape cu indiferență; *chemările* Vechiului Testament au cu sine mereu ceva măreț, sau misterios, cele ale lui Isus sunt în schimb *invitații* directe, făcute de un om unui alt om; Apostolii de fapt, în momentul *invitației*, nu știau că Isus era Mesia, cu atât mai mult că era Fiul lui Dumnezeu.

Să recitim aceste *invitații*.

„Umblând pe lângă marea Galileii, Isus văzu doi frați, pe Simon, zis Petru, și pe Andrei, fratele lui, aruncând rețeaua în mare, căci erau pescari. Le zise: *Veniți pe urma mea și voi face din voi pescari de oameni. Lăsând numaidecât rețelele, ei îl urmară. Mergând apoi mai departe, văzu alți doi frați, pe Iacob, fiul lui Zebedeu, și pe Ioan, fratele lui, în luntre cu Zebedeu, tatăl lor, la reparatul rețelelor, și-i chemă. Ei lăsară numaidecât barca și pe tatăl lor și-l urmară*” (Mt 4, 18-22).

Am fi gata să-l urmăm pe Isus cu această simplitate? Astăzi, acum, Domnul ne cheamă:

„*Voi face din voi pescari de oameni*”.

Care este răspunsul nostru? Urmașii lui Isus răspund cu simplitate și disponibilitate la *invitația* Mântuitorului, mulți alții însă nu reușesc să se hotărască și momentul special al *chemării* se spulberă și piere.

Să comparăm atunci două *chemări* ale lui Isus:

Levi zis Matei

„*După aceea ieși, văzu un vameș cu numele de Levi șezând la postul lui de vamă și îi zise: Urmează-mă! Lăsând toate, el se sculă și îl urmă*” (Lc 5, 27-28).

Levi era un vameș, totul trebuia convertit; oamenii lui îl disprețuiau: cei care cunoșteau legea îl evitau deoarece era considerat *necurat* atâta vreme cât avea contacte umane cu asemenea tipuri de persoane. Și totuși Isus îl cheamă și Levi „*lasă totul*”.

Tânărul bogat

„*Atunci Isus se uită la el cu dragoste și-i zise: Un singur lucru îți mai lipsește; du-te, vinde tot ce ai, dă săracilor, și vei avea comoară în cer. Vino apoi și mă urmează. Dar el se întunecă la acest cuvânt și plecă trist, căci avea multă avere*” (Mc 10, 21-22).

Isus „*se uită la el cu dragoste*”, tânărul era unul care respecta legea și poruncile; era mult mai bun decât Levi, care trăia în afara legii lui Moise; și totuși Levi răspunde „*Da*”, pe când tânărul bogat e incapabil să-și dea consimțământul și pleacă „*trist*”. Ce distanță între „*Isus se uită la el cu dragoste*” și „*plecă trist*”!

*

Lipsa de răspuns la *invitația* lui Isus lasă tristă inima omului; când atașarea de lucrurile noastre este mai puternică decât chemarea sa de iubire, noi ne îndepărtăm de el, dar *nu suntem fericiți*. Pare că suntem aproape luați de fluviul lucrurilor lumii, și Isus ne vede îndepărtându-ne; el a dat totul, și noi nu reușim să dăm nimic.

Mai târziu am putea să ne găsim strigând:

„*Isuse unde ești?*”

și, chiar dacă suntem aproape, aproape de el, nu vom putea să-l mai vedem.

*

Chemarea este și pentru a retrăi *misiunea* lui Isus; dar Dumnezeu nu ne lasă singuri, nu ne părăsește, și trimite asupra noastră Duhul său pentru Rusaliile veșnice ale Bisericii. *Chemarea*, în cele din urmă, este actul lui Dumnezeu, care ne alege „*apostoli*”, adică „*trimiși*”; trimiși de Dumnezeu la frații noștri, ca să se mântuiască.

„*Cine vă primește pe voi, Mă primește pe mine, și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis*” (Mt 10, 40).

Iată semnificația cuvântului „*trimiși*” dat celor „*Doisprezece*”. Isus continuă să cheme alți oameni prin *trimișii* săi, prin *fiecare dintre noi*:

„*Plecați în lumea întreagă și vestiți Evanghelia la toată făptura*” (Mc 16, 15);

și în alt loc:

„*Mergeți, așadar, faceți discipoli din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt. Învățați-i să păzească toate cele ce vi le-am poruncit eu. Iată eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii*” (Mt 28, 19-20).

Isus ne spune:

„*...eu sunt cu voi*”

folosind prezentul. Isus *e cu noi*; împreună cu chemarea deci, încă o dată, ne dă ajutorul său.

Iubirea sa nu ne părăsește niciodată și va fi deci tot el, *Prietenul*, care prin forța imensă a Duhului ne va însoți în viață, va fi el, tot el, ca acum două mii de ani, cel care lucrează, evanghelizează, convertește, „*botează toate creaturile*”.

Iată deci sensul *chemării*: Dumnezeu vrea să se servească de noi pentru a-i *chema* pe ceilalți la *mântuire*; Dumnezeu știe că săracul vas de lut al persoanei noastre este prea fragil, și chiar cu intențiile cele mai bune, nu reușește nici măcar să schițeze binele, și atunci săracul vas de lut, iubit ca și cum vine de la Creatorul său, este umplut de Duhul Sfânt și astfel se reînnoiește minunea Rusaliilor.

*

Cei unsprezece „*Apostoli*” speriați, câțiva „*discipoli*” tulburați, se întâlnesc în jurul Mariei și așteaptă... și atunci:

„*Le apărură limbi ca de foc, ce se împărțeau și se lăsau asupra unuia fiecăruia dintre ei. Toți fură umpluți de Spirit Sfânt și începură să vorbească alte limbi, după cum Spiritul Sfânt le dădea să cuvânte*” (Fap 2, 3-4),

ies de acolo transformați; din vasul de lut ieși o flacără ce risipi întunericul: Apoi Petru începu să vorbească spunând:

„...*cei care au primit așadar cuvântul său (care au fost adică chemați), s-au botezat, iar în ziua aceea li s-au alăturat ca la trei mii de suflete*” (Fap 2, 41).

Și noi să stăm în jurul Mariei să așteptăm Rusaliile noastre.

*

„Doamne Isuse! Dă-ne darul ascultării, și, în răspunsul nostru, dă-ne promptitudinea micuțului Samuel:

”*Vorbește Doamne căci sluga ta ascultă!*”.

Dă-ne credința lui Abraham.

Dă-ne o nouă efuziune a Duhului Sfânt pentru a ne transforma în *trimiși* ai tăi, care lucrează pentru slava ta printre frații care au nevoie de tine.

Mulțumesc, Doamne Isuse!”

Perugia: mai, 1982

„... cinci pâini de orz și doi pești...” (In 6, 9).

„După aceea Isus trecu de cealaltă parte a mării Galileii, sau Tiberiadei. Îl urma o mulțime mare, deoarece văzuseră semnele ce le înfăptuise la bolnavi. Isus dar se urcă pe o ridicătură și se așază acolo cu discipolii săi. Era în preajma Paștilor, sărbătoarea Iudeilor. Când Isus își ridică ochii și văzu că o mulțime numeroasă vine la el, îi zise lui Filip: De unde să cumpărăm pâine, să mănânce aceștia?” Dar aceasta o spunea ca să-l pună la încercare, căci el știa ce avea să facă. Filip îi răspunse: Pâine de două sute de dinari nu le ajunge, ca fiecare să primească o bucățică. Unul dintre discipolii săi, Andrei, fratele lui Simon Petru, îi zise: Se află aici un băiat care are cinci pâini de orz și doi pești; ce sunt însă acestea la atâta lume? Isus zise: Puneți lumea să șadă. Era acolo multă iarbă. Oamneii luară loc, vreo cinci mii la număr. Isus luă atunci pâinile, aduse mulțumită și le împărți celor așezați; la fel și din pești, cât voiau. După ce mâncară pe săturate, le zise discipolilor săi: Adunați bucățile rămase, să nu se piardă nimic. Ei le adunară și umplură douăsprezece coșuri cu bucățile rămase celor ce au mâncat” (In 6, 1-13).

Poate pentru a înțelege mai bine această meditație este bine să recitim capitolul 55 din Isaia:

*„Cei ce sunteți însetați, mergeți la apă,
și cei care nu aveți argint,
mergeți de cumpărați și mâncați,
mergeți și cumpărați fără argint și fără preț vin și grăsime.
Pentru ce cheltuiți argintul vostru pentru un lucru care nu hrănește
și câștigul muncii voastre pentru ceva care nu vă satură?
Ascultați-Mă pe Mine și veți mânca cele bune
și întru bunătăți se va desfăta sufletul vostru.
Luați aminte cu urechile voastre
și mergeți pe căile Mele.
Ascultați-Mă pe Mine și viu va fi sufletul vostru.
Voi face cu voi legământ veșnic,
dându-vă îndurările Mele cele făgăduite lui David...
Iată, tu vei chema popoare pe care nu le știi
și popoare care pe tine nu te-au cunoscut vor alerga la tine
pentru Domnul Dumnezeu tău
și pentru Sfântul lui Israel, căci el te preamărește” (Is 55, 1-5).*

Dacă în timpul acestei meditații apoi, cineva înțelege că Domnul se adresează lui, să asculte bine ceea ce Învățătorul vrea să-i spună; e valabil de fapt îndemnul care ne vine din Scriptură:

*„Astăzi, de veți auzi glasul lui,
nu vă împietriți inimile!” (Ev 4, 7).*

*

Paragraful înmulțirii pâinilor este unul din episoadele rare care sunt redată de toți cei patru evangheliști.

În Evanghelia lui Ioan acest eveniment este redat ca introducere la discursul lui Isus despre „pâinea vieții”: „semnul” înmulțirii pâinilor este văzut așadar ca simbol al hranei oferite oamenilor prin Cuvântul lui Dumnezeu și mai ales, dar nu numai, în Euharistie. Și în liturgia Cuvântului acest paragraf al Evangheliei este de fapt introdus prin acest verset:

„Nu numai cu pâine trăiește omul, dar și cu tot cuvântul ce vine din gura lui Dumnezeu” (Mt 4, 4).

Centrul întregului eveniment este deci Isus, „Cuvântul lui Dumnezeu”, care „s-a făcut trup” și care în cele din urmă va putea spune:

„Adevărat, adevărat vă spun: dacă nu veți mânca corpul Fiului omului și nu veți bea sângele lui, nu veți avea viață în voi. Cine mănâncă corpul meu și bea sângele meu are viață veșnică...” (In 6, 53-54).

Deci, suntem în prezența lui Isus „Cuvântul lui Dumnezeu” care se mută, spune Ioan

„...pe malul celălalt al lacului Tiberiadei, și o mare mulțime îl urma”.

Această prezentare a evanghelistului ne deschide în fața ochilor imediat un cadru măreț,

„... o mare mulțime îl urma...”

dar în același timp deschide și o serie impresionantă de probleme, printre care prima este: cine va da oamenilor hrana care le va putea potoli foamea?

Imediat se evidențiază faptul că soluția nu stă în capacitățile umane, astfel intrăm imediat în misterul datoriei de a reînnoi modul nostru de a gândi pentru a reuși să înțelegem voința lui Dumnezeu, cum spune Sf. Paul:

„Nu vă asemuiți lumii acesteia, ci schimbați-vă, printr-o reînnoire a minții, ca să deosebiți care este voința lui Dumnezeu, ce este bine și desăvârșit” (Rom 12, 2).

Ioan continuă:

„Era în preajma Paștilor, sărbătoarea Iudeilor” (In 6, 4)

și cu ea se apropiau zilele azimilor, adică a pâinii fără drojdie, semn de reînnoire. Poporul care păresea Egiptul nu trebuia să ducă în spate drojdia, care trecând de la pâine la pâine ar fi luat contact cu lumea sclaviei. Totul însă vestește un Paște nou, o hrană nouă e pe cale de a fi vestită, o hrană vitală: *Isus însuși*. El își oferă propria persoană ca „pâine a vieții”, pe care Dumnezeu o oferă oamenilor.

Dar pentru a primi această „pâine” care dă viață „veșnică”, trebuie să credem în „Cuvânt”. Acest mesaj atât de direct pune imediat în discuție toate hranele cu care oamenii se umplu în zadar pentru a înșela foamea lor cea mai profundă. Acest mesaj deci îi obligă pe toți cei care o primesc la o *opțiune fundamentală*; nu face deci vreo minune care, în toate cele patru Evanghelii, povestirea înmulțirii pâinilor să însemne o cotitură cu privire la Isus: este momentul deciziei pentru credința în el, sau pentru refuzarea lui.

Astăzi și pentru noi se prezintă această alegere și astăzi este necesar deci nu numai să discernem, dar – dacă este vocea lui Dumnezeu – este necesar și să alegem, pentru că acest paragraf prezintă și în fața conștiinței noastre dificultățile unei *răsgândiri* și ale unei *alegeri*, dificultăți care se reflectă pur și simplu în viața noastră și deci în înțelegerea priorității noastre.

Este mereu greu și adesea dureros să regândim și să reprogramăm viața noastră în lumina „Cuvântului lui Dumnezeu”; a alege înseamnă, în cea mai mare parte a cazurilor, a renunța la siguranță pentru a alege nesiguranța; a renunța la obișnuință pentru a alege noutatea; a renunța la cunoscut pentru a alege necunoscutul; a renunța mai ales la planurile și la visurile personale pentru a accepta și a îmbrățișa planul lui Dumnezeu; este adevărat că a alege este greu și mai ales dureros, dar dacă astăzi Domnul ne cheamă să alegem, atunci astăzi trebuie să alegem.

*

Un tânăr bogat a fost invitat într-o zi să lase totul pentru a-l urma pe Învățător; nu vrea să aleagă și

„...plecă trist...” (Mc 10, 12);

altuia Isus îi spuse:

„Urmează-mă. El răspunse: Dă-mi voie să mă duc mai întâi să-mi îngrop tatăl. Dar el îi zise: Lasă morții să-și îngroape morții, iar tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu. Altul apoi zise: Te voi urma, Doamne, dar dă-mi voie mai întâi să-mi iau rămas bun de la ai mei. Isus însă îi răspunse: Oricine a pus odată mâna pe plug și se uită îndărăt, nu este făcut pentru împărăția lui Dumnezeu” (Lc 9, 59-62).

Despre tânărul bogat s-a spus că *plecă*, dar practic se îndepărtă de *comunitatea* lui Isus, despre ceilalți doi se înțelege că trăiesc deja în *comunitatea lui Isus*, dar Evanghelia tace cu privire la decizia lor finală; au rămas oare în *comunitatea lui Isus*, căiți și ascultători, sau au ales să stea cu bătrânul tată până la moartea acestuia și, în ciuda cuvintelor lui Isus, s-au dus să-i salute pe cei din familie?

„Catehismul pentru adulți” afirmă de fapt următoarele:

„Exigențele Împărăției pot cere într-adevăr și faptul de a trece peste înseși legăturile familiale” („Doamne la cine să mergem?”, pag. 42).

*

Să ne întoarcem însă la Isus pe malul lacului Tiberiadei și să încercăm să înțelegem ce vrea Dumnezeu să ne spună prin intermediul paragrafului pe care l-am citit.

Putem să intrăm în scenă și să observăm același fapt din patru perspective diferite:

- din perspectiva lui Isus,
- din cea a lui Filip,
- din cea a lui Andrei și
- din cea a tânărului care adusese cele „...cinci pâini de orz și cei doi pești”.

*

Perspectiva lui Isus

Este o mare mulțime de cinci mii de persoane care-l *urmează* pe Isus, dar Isus nu este nici surprins, nici speriat: Isus știe ce trebuie să facă, pentru că Isus *știe mereu ce să facă*. Problema nu este deci niciodată în el.

Totuși Isus vede toată acea *mulțime* și imediat *se preocupă* de nevoile tuturor acelor care-l urmează și-l caută; Isus *se preocupă*, dar cu siguranță nu este speriat: în fața lui este *mulțimea* și este o problemă, dar problema nu este în el un izvor de angoasă.

Astăzi Isus privind mulțimea este poate *trist* pentru Biserica sa deoarece este divizată, dar mai ales este *trist* pentru că în mare parte este *inertă*; este *emoționat* însă pentru *mulțime*.

Și noi însă, care am fost *chemați* pentru a reînnoi fața pământului, suntem încă plini de *apatie* și *indiferență* față de *mulțimea* căreia îi este *foame*.

Evangelhia lui Marcu, introducând acest episod al înmulțirii pâinilor, ne dă o iluminare deosebită asupra stării sufletești a lui Isus în fața *mulțimii*: *emoția*.

Când Apostolii se întorc din *misiunea* lor în ținuturile Galileii sunt așa de *obosiți*, încât Isus le spune:

„*Veniți, voi singuri, la o parte, într-un loc ferit, și odihniți-vă puțin. Căci mulți veneau și plecau, de nici nu aveau timp să mănânce. Plecară dar cu luntrea spre un loc ferit, la o parte. Când îi văzură plecând, mulți își dădură seama, și din toate târgurile alergară pe jos într-acolo și ajunseră înaintea lor. La coborâre văzu mulțimea numeroasă și se înduioșă de ea, căci erau ca oile fără păstor; și începu a-i învăța pe lung*” (Mc 6, 31-34).

Peste puțin timp *mulțimii* îi va fi *foame* și atunci trebuie să ne întrebăm: noi cine suntem?

Suntem „*mulțimea*” sau „*Apostolii*” *comunității* lui Isus?

Perspectiva pentru noi nu este deloc aceeași. Sigur că și *comunitatea* lui Isus avea obișnuința foarte proastă de a voi să mănânce în fiecare zi, dar la *foamea* lor se adăugă *foamea mulțimii* și această *foame* este mult mai importantă decât a lor (și decât a noastră).

Tuturor le este *foame* de pâine, dar *mulțimii* – spre deosebire de *comunitatea* lui Isus – îi este *foame* după el, *foame* după adevăr și după speranță. Acum de cine va trebui să se preocupe *Apostolii*, de ei înșiși sau de *mulțime*?

Acesta, dragi frați și surori, este primul discernământ pe care trebuie să-l facem *acum* și căruia trebuie să-i dăm *astăzi* primul răspuns.

*

Dar ce vede Isus în timp ce privește această mare de *lume*, săracă și sfâșiată, formată din *bărbați și femei* și, cu siguranță – pentru că evangelistul spune – și din *copii*?

Vede ochi întunecați și profunzi, plini de întrebări și de speranțe neexprimate plantate în mijlocul fețelor slăbite, palide și flămânde: da, vede ochii *foamei*. Dacă-i privim din aceeași perspectivă a lui Isus și noi vedem aceleași fețe; sau ...nu?

Cine dintre noi nu cunoaște prieteni, sau prietene, părinți, vecini, sau cunoștințe care au aceeași *foame*? *Foame* după adevăr, *foame* după un adevăr pe care poate nu-l cunosc, pentru că s-au obișnuit să-l refuze, un adevăr care poartă un nume exact, un nume din patru litere care se numește *Isus*.

Cine nu cunoaște familii distruse, sau dezzechilibrate, tineri fără stabilitate interioară, pierduți în spațiile fără lumină ale sexului, sau ale drogului?

Cine nu cunoaște mii și mii de răniți în viață, răniți de păcat, de nedreptate, de ocult și de lipsă de iubire, disperați din cauza singurătății, bătrâni care suferă din cauza deziluziilor?

Iată aceștia sunt ochii negri afundați în orbite și ascunși sub umbra marginii de stofă murdară, care e pe postul de pălărie; ochii care în acea zi departe, dar și prezentă, îl cercetează pe Isus, întredeschși ca niște fisuri, sub soarele strălucitor al Galileii; ochii care-l caută pe Isus și care și astăzi privesc către cel care ar putea să reprezinte împlinirea unei speranțe.

Acei ochi ne *așteaptă pe noi*. Care este răspunsul nostru astăzi? Noi *discipolii* avem în inimă mila Învățătorului?

*

Ochii întunecați și închiși în efortul de a căuta, rămân să fixeze ceva ce încă nu există.

Păcat! Acum pot să simt urgența lui Isus.

În toate Țările pământului sunt bărbați și femei care privesc spre Biserică deoarece caută răspunsuri la speranțele și aspirațiile lor.

În acest moment oamenii au avut mereu o perspectivă diferită de cea a lui Dumnezeu.

De-a lungul secolelor creștinii au dezvoltat și planuri de putere pentru Biserică, dar nu acesta era punctul de vedere al lui Isus. Astăzi Biserica este mult mai puțin puternică din punct de vedere politic și monden; este mai săracă decât acum câteva secole, și totuși astăzi este chemată să îplinească o faptă mult mai mare decât atunci: să răspândească din nou Evanghelia în inima oamenilor, *săturând* cu „*Cuvântul*” care dă viață.

Timpul lucrează pentru Isus: în fiecare zi Domnul continuă să cheme alți frați la expereința credinței și tuturor le cere să lase totul pentru *a-l sluji*: mulți spun nu, dar un număr tot mai mare de generoși aleg să meargă cu el.

*

Perspectiva lui Filip

Această perspectivă este simplă:

„Cum poți să înfrunți în mod rațional o mulțime de cinci mii de persoane înfometate, care așteaptă să mănânce ceva, când nu există mâncare nici măcar pentru unul?”

Rațiunea acestei grupări este simplă: *fiecare are viața sa* și de asta trebuie să se preocupe:

- Un *bărbat* are serviciul său, trebuie să cumpere și să vândă, trebuie să lucreze pentru familie, să plătească taxele, să ducă mașina la servis, să meargă la bancă, sau la sindicat...: „*Și cine are timp?*”
- O *femeie* trebuie să îmbrace copiii și să-i ducă la grădiniță, trebuie să spele fusta fiicei și să calce bine cămașa soțului, să pregătească friptura, să ștergă praful din sufragerie și apoi să meargă la coafor; după ce a făcut baie și s-a machiat, a ales coordonatele pentru pat, a trebuit s-o telefoneze pe soacra, a făcut cupărături, nu mai poate chiar deloc...: „*Și cum poate să găsească timp?*”
- Un *tânăr* sau o *tână* se duce la universitate sau la liceu, trebuie să studieze, să exerseze, să dea examene, să meargă la meditații, să stea puțin acasă, să dea telefon la „*iubirea*” sa, să iasă împreună...: „*Eu nu reușesc... nu am niciodată timp!*”

Atunci putem să simțim urgența lui Isus: tânărul bogat a spus „*Nu!*”... Cine spune „*Da*”? Fraților și surorilor, cât de departe este de această atitudine inima curată și vioaie a lui Isaia care auzind vocea Domnului care spunea:

„*Pe cine voi trimite și cine va merge pentru noi?*”

este copleșit de iubire și cu un zel generos răspunde imediat:

„*Iată-mă, trimite-mă pe mine!*” (Is 6, 8).

Acum Isus este *trist*, cu siguranță, dar nu disperă, dimpotrivă știe că la sfârșit va învinge, că și astăzi continuă să *cheme* pe fiecare dintre noi.

*

Dar dincolo de această categorie total umană - orice căpușor mic, mic, care-l vede pe Dumnezeu departe, departe – mai este o a doua categorie: cea „*carismatică de 50%*”.

Isus se apropie de Filip și îi cere să facă jumătate pe preocupatul, iar jumătate pe neîngrijitul:

„*Ascultă puțin, Filipe, tu care înțelegi, unde putem găsi pâine pentru ca aceștia să aibă ce mânca? Nu mi se pare că putem ignora această necesitate a lor; cu această zăpușeală peste puțin timp vor începe să leșine... Nu ți se pare?*”.

Sf. Ioan notează:

„*Aceasta o spunea ca să-l pună la încercare*”.

Astăzi întrebarea este pentru noi și noi răspundem imediat:

„*Dă-ne un ordin Doamne și mulți dintre noi vom asculta cu siguranță*”.

Dar Isus nu a „*ordonat*” nimic... Noi suntem „*carismatici numai 50%*”, suntem numai aceia care „*ascultă ordine*”.

A asculta e corect! Dar dacă el nu dă *ordine*, ce facem? Din fericire e cineva care propune:

„*Ar trebui să se facă așa și așa...*”.

dar imediat altcineva, foarte zelos, intervine:

„*Ai primit poate un ordin? Ți s-a făcut din întâmplare o profeție?...*”.

Sigur, când primim un *ordin* de la Domnul, de la Grupul, sau de la Comunitatea de care aparținem, trebuie să-l executăm, dar când nu există, ce trebuie să facem?

Nu există mereu un „*ordin*” – trebuie să fim atenți: după care „*ordin*” luă Maria livra cu alabastru care conținea nard curat, vărsă acea esență pe capul și pe picioarele lui Isus, și cu acel parfum umplu toată casa?

Gestul era gratuit, și chiar foarte *scump*, imediat categoria de bună credință proclamă:

„*De ce nu s-a vândut acest parfum pe trei sute de dinari, să fie dat săracilor?*”

Din păcate acel *proclamator* – să nu uităm – era Iuda Iscriaoteanul.

La întrebarea lui Isus, Filip răspunde:

„*Pâine de două sute de dinari nu le ajunge, ca fiecare să primească o bucățică*”.

Curioasă apropiere de *dinari*: trebuia poate ca Filip să alerge la casa Mariei și să vândă livra cu nard curat; cu cei „*trei sute de dinari*” poate se putea face ceva mai mult decât cu cei „*două sute*” și poate situația se putea remedia; dar ideea lui Filip nu era valabilă: cu *denarul* nu se putea face nimic. Filip face bine pe raționalul, dar Isus aștepta o altă idee.

*

Perspectiva lui Andrei

În acest moment Andrei are o idee, pare tâmpită, dar este tot o *idee*. Andrei nu este convins pe deplin, dar încearcă:

„*Se află aici un băiat care are cinci pâini de orz și doi pești; (în acest moment Andrei se teme că a greșit și, totul roșu, roșu la față, adaugă): Dar ce sunt acestea la atâta lume?*”.

Ideea a fost *prezentată*, apoi imediat supusă examinării rațiunii și *retrasă*, dar Isus o prinde din zbor și dă *ordin*:

„*Puneți lumea să șadă*”.

Isus aștepta această idee. Matei ne spune că Isus începe acum să dea un al doilea *ordin*:

„*Aduceți-mi-le aici*”(Mt 14, 18);

apoi Matei, Marcu și Luca concordă în aceea că Isus mai dă încă un *ordin*:

„*Dați-le voi de mâncare*”.

E suficientă ideea lui Andrei, oferită *până la urmă cu șovăire*, și o serie de *ordine* sosesc imediat de la Isus. Asta înseamnă poate că, cu cât e mai tâmpită ideea, cu atât e mai bună, cu condiția ca aceasta să fie făcută cu iubire.

Într-adevăr, în timp ce raționalul Filip a văzut imediat imposibilitatea de a acționa, Andrei, cel simplu, a făcut să izbucnească toată puterea lui Dumnezeu care aștepta doar acea *idee*.

Rețineți că pâinile nu se înmulțesc toate deodată, ci în mâinile lui Isus (după Ioan), sau mai probabil în cele ale *discipolilor* (după Matei, Marcu și Luca) *în timp ce le împărțeau*; harul lui Dumnezeu se mișcă odată cu *slujirea* și cu cât *slujirea* era făcută cu mai multă *generozitate*, cu atât mai mult se revărsa harul.

Să nu uităm că doisprezece *Apostoli* foarte obosiți după efortul de evanghelizare, traversarea cu barca, și urcarea colinei, *înfomețați* și ei au *servit* cinci mii de persoane: mai mult de 426 de fiecare; și la sfârșit *au adunat* 12 coșuri de pâine și de pește.

Ideea lui Andrei a fost făcută *cu iubire*, pentru toată lumea căreia îi era foame, așa cum Maria a cerut *din iubire* vin în Cana, *Apostolii* au slujit *din iubire* și asta e tot ceea ce ajută din partea noastră pentru ca Dumnezeu să împlinească minunile sale.

Isus astăzi este aici și ne spune că lumii îi este *foame*, și noi ce facem? Dacă noi îi spunem:

„Doamne, eu pot să-ți dau doar puțin”,

el ne răspunde imediat:

„Dă-mi-l!”.

Domnul ne vrea într-un cuvânt gata să luăm inițiativa, nu să așteptăm *pasiv* ordine: *asta înseamnă iubire*.

Perspectiva băiatului

E greu să credem că Andrei a văzut un băiat care ciugulea dintr-o pâine, și cu un gest violent i-a luat-o din gură când el lua micul dejun, apoi alergând înapoi și luptându-se cu el pe iarbă a avut dreptate, și învingător apoi i-a dus lui Isus cele „*cinci pâini de orz și doi pești*”.

E mult mai probabil că băiatul stătea alături de Isus și că, auzind întrebarea lui Isus către Filip, i-a sugerat lui Andrei:

„*Eu am ceva: doar cinci pâini de orz și doi pești, nu e nimic pentru cinci mii de persoane, era de fapt prânzul meu de astăzi, dar dacă l-aș pune în fața lui Isus?*”.

Andrei este sceptic, dar ceva din gestul băiatului îl surprinde: iubirea totală, dăruirea de sine, prânzul său pentru foamea tuturor.

Poate că Andrei se emoționează, și intră astfel în contact cu inima lui Isus, ideea face să explodeze *iubirea* plină de compasiune a lui Isus și toți pot sărbători și întâlni viața.

*

Dar eu mai am o altă idee. Acea mâncare simplă era mâncarea lui Ioan, cel mai tânăr din *comunitatea lui Isus* care-și sacrifică *din iubire* mâncarea sa. Cel care în Evanghelie se ascunde în spate

„...*discipolul pe care-l iubea Isus...*”

de această dată se deghizează în „*băiat*”, și poate că și-a luat mâncare cu sine tocmai pentru că, fiind încă un „*băiat*”, îi era mereu foame și era prevăzător. Pudoarea sa naturală îl conduce să se ascundă, dar eu cred că l-am descoperit.

Sigur că stătea alături de Andrei: *era marele său prieten*. Împreună stăteau cu Ioan Botezătorul; împreună l-au auzit în timp ce-l indica pe Isus:

„*Iată Mielul lui Dumnezeu...*”;

împreună au auzit când Isus a spus:

„*Veniți și vedeți*”.

În sfârșit, nu este oare Ioan *Apostolul iubirii*?

Matei, Marcu și Luca ne fac să înțelegem că Isus îi întreabă pe ai „*Săi*” dacă au ceva de mâncare, și răspunsul încurcat vorbește doar de *câteva pâini și câțiva pești*: o mizerie.

Dar e suficient.

O idee atât de extraordinară nu putea să nu se nască decât în *comunitatea lui Isus*, în însăși inima acelei „*comunități*”.

Pe de altă parte dacă *pâinea* este „*Cuvântul lui Dumnezeu*”, numai cineva din *comunitatea lui Isus* putea să aibă ceva din acest *Cuvânt*; în plus ideea însăși a celor „*cinci pâini de orz și doi pești*” nu se poate naște în nici un alt loc, decât în interiorul „*comunității*”, unde este „*Cuvântul lui Dumnezeu*” și deci este *iubirea lui Dumnezeu*.

Isus așteaptă de la noi „*ideea plină de iubire*”; nouă ne dă ordin să-i așezăm pe cei înfomețați; nouă ne spune Isus:

„Dați-le voi de mâncare”.

Isus se utiă acum la noi cu intensitate, după ce a respins răspunsurile banale ale raționalului Filip.

*

Dar ce se întâmplă când Isus înmulțește pâinile și peștii? Se întâmplă că în *slujire Apostolii devin leaders*. Trebuie într-adevăr să transmită ordinele Domnului:

„Așezați-vă pe iarbă... faceți grupuri de câte cincizeci... Ușor cu ordinea, este pâine pentru toți... Mulțumiți lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa...”.

Și ce se întâmplă cu băiatul? Că este Ioan, sau nu: devine un *leader*.

Gândiți-vă la cineva care pleacă de acasă cu câteva pâini și se întoarce cu „*doisprezece coșuri*”!

Perspectiva băiatului este aceea a viitorului *leader*: are inițiativă, este plin de iubire, cunoaște puterea lui Isus, nu trebuie să facă calcule stricte, stricte, deoarece acum cunoaște bine ceea ce spune Învățătorul:

„*Cele peste puțința oamenilor, îi sunt cu puțință lui Dumnezeu*” (Lc 18, 27).

*

Poate că cineva a făcut deja alegerile sale, și în fața acestuia simt să mă plec cu adânc respect – dacă sunt profet, voi fi și acum – și să-i spun: „*Mulțumesc!*”, în numele lui Isus.

Dar pentru toți ceilalți care nu au făcut-o încă, vreau să le fac o invitație, aceea de a se ruga ca să descopere carisma *Reînnoirii în Duh*. Cum poți de fapt să trăiești în interiorul *Reînnoirii* fără să cunoști vocația acesteia? Noi am fost într-adevăr chemați în *Reînnoire* cu o *vocație specială*. Vă rog, nimeni să nu strâmbe din nas: am spus „*vocație*”: pentru a trăi în Comunitate e nevoie de *vocația* particulară a Comunității.

Cine nu are această „*vocație*” nu poate bineînțeles s-o inventeze, pentru că „*vocație*” vine din latină și înseamnă pur și simplu: *chemare*, „*chemați*” deci de Dumnezeu la a trăi și lucra în interiorul *Reînnoirii*, conform carismei și deci a „*vocației*” speciale a *Reînnoirii*.

Am auzit odată spunându-se că „*vocațiile*” posibile sunt numai *două*: aceea la „*preoție*” și aceea la „*căsătorie*”.

Definiția este foarte imperfectă pentru că „*prima vocație*” a creștinului este „*vocația la sfințenie*”: pentru asta Isus și-a dat viața pe Cruce.

Abia după aceea vine „*vocația*” la *viața de preoție*, sau la *viața de căsătorie* care sunt moduri deosebite pentru a trăi *prima „vocație” la sfințenie*; dar în afară de acestea există multe alte „*vocații*”, toate incluse în prima; eu, de exemplu sunt chemat să mă sfințesc în cadrul căsătoriei, și să trăiesc această a doua chemare în interiorul spiritualității Comunității noastre, și pentru această chemare sunt la fel de recunoscător lui Dumnezeu ca și pentru celelalte două.

Catehismul pentru adulți, „*Doamne la cine să mergem?*”, a început cu conceptul „*Dumnezeu care cheamă*” și scrie următoarele:

„Într-o zi pentru patru pescari... sună ceasul neașteptat, care intră cu forța în existența lor și o transformă. Un om coboară la râu și îi cheamă, unul câte unul: urmează-mă!

Luați pe nepregătite, ei lasă totul și merg cu Isus. Lasă meseria, familia, obișnuințele. Ies din siguranța trecutului pentru un viitor pe care trebuie să-l descopere. Unicul lucru sigur este acel Isus care încă nu știu bine cine este, dar care în mod misterios îi atrage...

Atât Abraham, cât și cei patru pescari sunt invitați să lase o lume cunoscută pentru un viitor promițător, dar necunoscut. Este prima exigență a chemării lui Dumnezeu. Cine aude vocea, se simte împins de o forță misterioasă să părăsească modul său obișnuit de a trăi (rețineți: *nu numai viața de păcat...*) și să întreprindă cu încredere un nou drum.

Când Dumnezeu cheamă, nu se adresează numai la individ; vorbește individului pentru a ajunge la toți oamenii” (pag. 19-20).

Același catehism afirmă apoi:

„Orice credincios botezat și miruit este misionar, trimis de Dumnezeu să vestească mântuirea până la capătul pământului” (*idem*: pag. 234).

Atunci dacă

„...toată Biserica se poate numi o comunitate ministerială” (*idem*: pag. 266),

care este *ministerul*, derivat din propria *carismă* pe care *Reînnoirea* este chemată de Dumnezeu s-o împlinească în Biserică?

Aici, fraților și surorilor, apare întrebarea crucială la care fiecare, respectând propria „*vocație creștină la libertate*” (*idem*, pag. 333), este chemat astăzi să dea răspunsul său, pentru a ști dacă respectă, sau nu, voința lui Dumnezeu implicită în chemarea sa la *Reînnoire*.

*

Alți frați în Biserică sunt deja în drum conform propriei carisme. Redau integral, dintr-o foaie franciscană, ceea ce s-a publicat deja:

„E de meditat (nu numai de respectat) spiritul cu care 72 de nuclee familiare creștine, trase la sorți din sute de familii diferite (neocatecumenale) au primit de la Papa în 30 decembrie anul trecut la Porto S. Giorgio, mandatul misionar, plecând imediat să evanghelizeze țările din Orient, din America Latină, din Africa.

Aceste familii s-au unit cu preoți și cu tineri pentru a forma 20 de grupuri misionare care în noul an i-au susținut pe cei 70 deja prezenți să lucreze în diferitele realități ale lumii.

„*Noii misionari*” sunt oameni obișnuiți, profesioniști, care au lăsat serviciul, mame însărcinate, copii cu patru sau cinci frați dintre care unii handicapați... creștini care au experimentat libertatea mântuitoare adusă de Isus Cristos, și care acum sunt gata să vestească cu viața acolo unde Biserica îi trimite.”

Rețineți însă că Papa le-a încredințat crucifixul, dar „*Comunitatea neocatecumenală*” de care aparțineau, a fost cea care i-a trimis.

*

Fiecare, căutând deci propriul răspuns la întrebările puse, să nu uite însă ochii neliniștiți ai *mulțimii* căreia îi este *foame*, ochii care-l caută pe Isus. De aceea din nou răsună insistent pentru noi cuvintele lui Isus:

„*Dați-le voi de mâncare*”.

Dacă voi ați experimentat mântuirea lui Dumnezeu – și nu mă îndoiesc deloc – atunci Domnul are nevoie de mâinile voastre pentru a înmulți „*pâinea vieții*”.

Grăbiți-vă!

De aceea pot să închei, rugându-mă cu Sf. Paul, cu paragraful care a fost lăsat spre reflecție pentru această zi:

„*Părintele mării să vă dea un spirit de înțelepciune, care să vă dezvăluie cunoșterea lui, ca, luminându-vi-se ochii minții, să știți care este nădejdea chemării sale, care este bogăția de mărire a moștenirii sale printre sfinți, și care este întinderea fără margini a puterii sale față de noi credincioșii*” (Ef 1, 18-19).

Și atunci dacă veți cunoaște această mare bogăție, Domnul vă va spune:

„*Voi deci plecați cu bucurie...*” (Is 55, 12-13).

Perugia: aprilie, 1989

„Mâncarea mea este să fac voia Celui care m-a trimis...” (In 4, 34)

Între timp discipolii îl îmbiau: „Rabi, mănâncă”. Dar El le zise: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoașteți.” Discipolii își ziceau dar între ei: „I-a adus oare cineva de mâncare?” Isus le zise: „Mâncarea mea este să fac voia Celui care m-a trimis și să-i îndeplinesc înfăptuirea” (In 4, 31-34).

Când m-am rugat pentru a putea fi luminat ca să scriu, „*Cuvântul lui Dumnezeu*” pe care l-am primit mi s-a părut clar:

*„Un glas strigă în deșert:
pregătiți calea Domnului,
neteziți cărările sale.
Orice vale să se umple
și orice munte și colină să se plece;
căile strâmbe să se îndrepte,
iar cele pietroase să devină netede;
și toți vor vedea mântuirea lui Dumnezeu!” (Lc 3, 5-6).*

Pe acest pasaj am încercat să mă bazez pentru a gândi această mediație, dar, de fiecare dată când mă așezam la birou și începeam să scriu, după câteva minute, mă simțeam copleșit de un simțământ profund de istovire, de un somn copleșitor, și eram constrâns să mă duc să mă culc. Marea oboseală acumulată în ultimele luni părea deodată că iese la iveală și mă cufundă. După câteva momente de acest tip, m-am preocupat puțin, deoarece în acest interval nu am avut timp să fac alte lucruri care erau chiar foarte importante.

Doar seara mi se părea că nu mi-era somn, dar, când mă pregăteam să scriu ceva, somnul venea pe neașteptate, în valuri irezistibile, și așa de puternice că îmi dădeau până la urmă un simțământ de greață, și atunci încercam să merg, sau să șed în aer liber ca să-mi treacă, dar se părea că nu era nimic de făcut. Timpul alerga și puținele fraze scrise ici, colo nu aveau nici un sens; atunci, în timp ce mă rugam, m-am întrebat:

„Doamne ce moment din viața ta trăiesc?”

Imediat mi-a venit în minte un episod din viața lui Isus: întâlnirea cu Samariteanca la fântâna lui Iacob: Isus era „*obosit*” (In 4, 6).

*

Evangelia lui Ioan spune că Isus se afla împreună cu „*discipolii*” săi pe malul râului Iordan – unde era răcoare, verdeață și umbră, unde este apa limpede a râului și unde poți merge pentru a te răcori când este prea cald – când aude zvonul că farizeii îl acuzau că are mai mulți discipoli decât Ioan Botezătorul. Acuza nu era un simplu zvon, ca multe altele care se făceau despre el, ci era una din tentativele periculoase care apăreau frecvent de a-l face să apară ca un politician ambițios în căutarea unui ucenic, care ar fi făcut să sară echilibrele delicate care domneau peste Ierusalim printre diferitele forme de farizeu, saducei și erodiani.

De aceea Isus întrerupe și, împreună cu „*discipolii*”, părăsește Iudea pentru a se întoarce în Galileea, și, *împins de Spirit*, în loc să parcurgă drumul râului, a traversat munții: adică a trecut prin Samaria. Drumul este greu, mersul obositor, denivelările erau cunoscute, și sosiți aproape de orașul Sicar, pe la miezul nopții, grupul se opri lângă fântâna lui Iacob, care se afla la aproximativ un kilometru de oraș.

Evangelia lui Ioan spune că Isus este „*obosit*”.

Și „*discipolii*” sunt oboșiți, soarele bate insistent și la fântână nu este nimeni, este miezul nopții și „*discipolii*” merg „*să cumpere de mâncare*”. Curios că „*discipolii*” merg să cumpere pâine în Samaria; o normă rabinică a timpului spunea următoarele:

„A mânca pâinea Samaritenilor este ca și cum ai mânca carne de porc.”

În plus, curios că Isus a putut să înmulțească pâinea și peștii pentru 4 000, sau 5 000 de persoane și nu înmulțește pâinea pentru grupul de „*discipoli*”. De ce? Eu cred că la înmulțirea pâinilor „*discipolii*” îl roagă să opereze pentru mulțime, și Isus o face, în schimb în acest caz:

„Discipolii săi erau plecați în oraș să cumpere de mâncare” (In 4, 8).

Discipolii săi cu alte cuvinte nu s-au adresat lui, dar au plecat, în schimb, pe drumul lor, urmând raționamentul lor, pentru a-și satisface nevoia naturală de mâncare; și-l lasă pe Isus *singur*. Sunt doisprezece, *nici măcar unul* nu rămâne să-i țină companie. „*Discipolii*” săi au urmat ideea lumii, acea logică a ei, dar nu a lui.

Și Isus este „*obosit*” și *singur*, la fântâna lui Iacob.

*

Această oboseală a lui Isus mulți dintre noi o putem înțelege bine, pentru că o trăim în viața noastră. Eu, de exemplu, am trăit-o și o trăiesc între o „*misiune*” și alta; la sfârșitul unui seminar, la care trebuia să fie ajutată multă lume, dar nu eram suficienți pentru a sluji; la sfârșitul unei zile ocupată cu rugăciuni și sfaturi pentru cei mai nevoiași și triști; la începutul unei zile de lucru pentru Domnul după sute de kilometri de mers cu mașina și după întâlniri cu responsabilii locali în noaptea precedentă până târziu; seara, după oboseala zilei și multe ore de condus, întoarcerea acasă; dimineața când somnul nu a fost suficient pentru a elimina toxinele oboselii acumulate în ziua precedentă trebuie să mergi la servicii; după miezul nopții, la sfârșitul unei întâlniri „*pastorale*”, care se adaugă la oboseala zilnică; la sfârșitul unei cateheze; după un colocviu cu cineva care pare încăpățânat să accepte „*Cuvântul lui Dumnezeu*” care convertește; când după atâta muncă sosesc acuze rele care vor să distrugă efortul de luni de zile, și așa mai departe... Ca mine, alți frați și surori trăiesc și au trăit de multe ori oboseala lui Isus. Dacă se întâlnească apoi frați creștini, care aparțin Bisericii separate, dar la fel de implicate pentru Isus, reținem că și în viața lor este această oboseală și această singurătate. Dar dacă această oboseală și singurătate se găsește în toți, atunci nu este doar o oboseală accidentală și personală, este o „*experiență a Duhului*”, este oboseala Bisericii, care este „*Trupul lui Cristos*”. Atunci Biserica este cea care trăiește un moment din viața lui Isus: la fântâna lui Iacob.

Atunci putem spune că Biserica în acest moment, la începutul deceniului care-l precede pe cel din 2000, este *singură* și „*obosită*” la fântâna lui Iacob.

*

Isus este singur pentru că „*discipolii*” s-au dus să cumpere de mâncare:

„*Discipolii săi erau plecați în oraș să cumpere de mâncare*” (In 4, 8).

E ciudat că „*discipolii*” s-au dus să cumpere mâncare de la Samariteni, pentru că Iudeii și Samaritenii erau total separați din cauza unei supărări aspre, care s-a adunat încet, încet de-a lungul multor ani de luptă și suspiciune. Samaritenii erau înverșunați în a începe reconstruirea Ierusalimului, după întoarcerea Iudeilor din exilul din Babilon, până într-atâta încât viața primilor întorși din exil a fost foarte dură. Așa povestește cartea lui Neemia:

„*Iudeii însă au zis: Puterile salahorilor au slăbit și moloz e foarte mult; noi nu mai suntem în stare să facem zidul. Iar dușmanii noștri grăiau: Nici n-au să afle, nici n-au să vadă nimic până când vom ajunge în mijlocul lor; îi vom ucide și vom face să înceteze lucrul... Din acea zi, jumătate din tinerii mei se îndeletniceau cu lucrul, iar jumătate din ei stăteau gata de apărare cu lănci, cu scuturi, cu arcuri și cu platoșe, iar îndărătul lor se aflau căpeteniile a toată casa lui Iuda. Cei ce lucrau la zid și cei ce cărau, cu o mână lucrau, iar cu cealaltă țineau lancea. Fiecare din cei ce zideau erau încinși peste coapsele lor cu sabia și așa lucrau*” (Ne 4, 10-11.16-18).

Ura dintre Samariteni și Iudei era reciprocă; toți știm de fapt că în timp ce Isus pleacă cu „*discipolii*” săi spre Ierusalim, Samaritenii dintr-un sat nu voiau să-i lase să intre și revolta printre „*discipolii*” lui Isus era așa de mare, încât Iacob și Ioan l-au întrebat pe Isus:

„*Doamne ne dai voie să chemăm focul să cadă din cer și să-i nimicească?*” (Lc 9, 54).

Samaritenii, apoi, în afară de „*dușmanii politici*” erau considerați și „*străini*” și „*impuri*”. Maxima rabinică citată mai înainte se referea de fapt la această „*impuritate*” a lor. Atunci cum de „*discipolii*” lui Isus s-au dus să cumpere de mâncare de la Samariteni? Mi se pare că prin această interpretare deosebită se poate spune că aceasta este mereu ispita „*poporului lui Dumnezeu*”, care îndată ce consideră oportun, împins de nevoile vieții, sau de seducțiile și de atracțiile „*lumii*”, este mereu gata să-l lase pe Isus *singur* și „*obosit*”, la fântâna lui Iacob.

Evangelhia lui Marcu ne spune că Isus îi alese pe cei „Doisprezece”:

„...ca să fie cu el” (Mc 3, 14);

și totuși acum l-au lăsat *singur*. Ce kontrasens!

Isus îl roagă astfel pe Tatăl:

„*Ei nu sunt din lume, după cum eu nu sunt din lume. Consfințește-i prin adevăr. Cuvântul tău este adevăr. După cum tu m-ai trimis în lume, tot așa și eu îi trimit pe ei în lume. Și pentru ei mă consfințesc pe mine însumi, ca și ei să fie consfințiți prin adevăr*” (In 17, 16-19).

Isus afirmă că „...ei nu sunt din lume...” și cere Tatălui să-i „*consfințească prin adevăr*”; și totuși ei pleacă și Isus este *singur*. Și noi, fraților, „*nu suntem din lume*” și am fost „*consfințiți*” în Isus: „*Adevărul*”. Adică am fost făcuți „*sacri*” de „*Cuvântul lui Dumnezeu*” făcut „*trup*”, de Isus, care dându-se nouă ne-a făcut fii ai lui Dumnezeu, și deci *nu mai aparținem lumii*. Cum putem atunci să-l lăsăm pe Isus *singur și „obosit”* la fântâna lui Iacob și să mergem să cumpărăm de mâncare de la Samariteni? Cum putem adică să raționăm și să acționăm după modul „*lumii*”, în loc să acționăm după cel al lui Dumnezeu? Isus i-a spus lui Petru:

„*Pleacă din fața mea, Satană! Tu mi te pui în drum, căci nu te gândești la ale lui Dumnezeu, ci la ale oamenilor*” (Mt 16, 23).

Pentru că Petru gândea conform „*lumii*”, gândirea lui era la fel cu gândirea „*ademenitorului*”, și Sf. Paul scrie astfel Romanilor:

„*Nu vă asemuiți lumii acesteia, ci schimbați-vă, printr-o reînnoire a minții*” (Rom 12, 2).

Și totuși e greu să continuăm să gândim conform gândirii lui Dumnezeu, pentru că forțe mari și impulsuri numeroase ne împing mereu să gândim conform „*lumii*”. De aceea, fraților și surorilor, eu încerc să merg înainte cu această meditație, pentru a vedea dacă împreună putem descoperi de ce continuăm să lăsăm Biserica, „*Trupul lui Cristos*”, *singură și obosită* la fântâna lui Iacob, și continuăm să mergem să căutăm odihnă în „*lume*”.

Dacă punem cuiva această întrebare se poate întâmpla pur și simplu să simtă să răspundă astfel:

„*Ei! Viața e viață! Avem ocupații, avem nevoi... Nu putem irosi toată viața pentru slujirea lui Dumnezeu!*”.

E adevărat? Sf. Paul afirmă că singurele gânduri pe care le putem permite să le avem în minte, sunt acelea care în mod individual răspund următoarelor caracteristici:

„...*adevărat, nobil, drept, curat, vrednic de iubire, de cinste, ce este virtute, și laudabil...*” (Fil 4, 8).

Acel gând pe care l-am amintit mai sus nu poate avea loc în mintea și în inima *discipolului* lui Isus, pentru că pur și simplu nu este „*adevărat!*” Cine a spus că viața „*discipolului*” îi aparține? Dimpotrivă nici trupul nu ne mai aparține:

„*Sau nu știți că corpul vostru este templul Spiritului Sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri? Ați fost cumpărați scump*”. (1 Cor 6, 19-20).

Dacă suntem „*discipoli*” ai lui Isus, atunci trebuie să cunoaștem care sunt caracteristicile „*discipolului*”; să ascultăm de exemplu ce spunea Isus „*tuturor*”:

„*Apoi le spunea tuturor: „De vrea cineva să mă urmeze, să renunțe la sine însuși, să-și ia crucea zi de zi și să mă însoțească. Da, cine caută să-și salveze viața, și-o va pierde, iar cine-și dă viața pentru mine, acela o va salva*” (Lc 9, 23-24).

Dar nu am studiat oare încă de copii, la catehism, că scopul pentru care am fost creați de Dumnezeu este:

„...*să-l cunoaștem, să-l iubim și să-l slujim în această viață...?*”.

Și totuși prea des mergem și noi să cumpărăm de mâncare de la Samariteni, și Isus este „*obosit*” și *singur* la fântâna lui Iacob.

*

A merge să cumperi de mâncare de la Samariteni poate părea chiar o acțiune bună; se pare că „*discipolii*” nu au plecat să cumpere de mâncare numai pentru ei, dar și *pentru Isus*. Gândindu-mă la

acest aspect, mi-au venit în minte multe lucruri care se fac, conform „lumii”, atrași de „lume”, și totuși adesea ne autoconvingem că o facem pentru Isus.

Odată un medic care se numea creștin și care venea să se roage cu noi, voia să intre să facă parte din Massonerie și a venit să-mi spună acest lucru. În timp ce încercam în toate modurile posibile să-l conving să nu facă asta, pentru mântuirea lui veșnică, el îmi răspunde:

„Da, uite că acolo este multă nevoie de evanghelizare!...”

Îl cred că este nevoie de evanghelizare, dar nu acolo înăuntru, numai dacă cineva ar încerca să iasă de acolo: atunci da ar trebui să fie evanghelizat! Se pare că omul are o capacitate infinită de a nu fi serios; și prea des – aproape mereu – nu suntem serioși.

Dacă eu v-aș întreba: „Cine este mai important, creatura sau Creatorul?”. Toți, sunt convins, ați răspunde: „Creatorul!”. „Și cine a creat-o pe soția voastră, pe soțul vostru? Toți ați răspunde: „Întrebare elementară: Dumnezeu, bineînțeles!”. Dar atunci, dacă este așa de elementar, de ce nu putem cheltui toată viața pentru Dumnezeu? Ce ne împiedică să spunem cu Sf. Paul:

„...Ba chiar toate lucrurile le socotesc o pierdere pe lângă înălțimea cunoașterii lui Cristos, Domnul meu. Pentru el m-am lepădat de toate și le-am socotit o măturătură, ca să-l pot câștiga pe Cristos” (Fil 3, 8)?

Neîncrederea noastră. De ce nu credem în „Cuvântul” lui Isus, care ne-a spus:

„Adevărat vă spun că nu se află nimeni să fi lăsat casă, femeie, frați, părinți sau copii pentru Împărăția lui Dumnezeu și care să nu primească cu mult mai mult în timpul de față...” (Lc 18, 29-30);

nu credem pentru că nu ne încredem în el.

Iată de ce l-am lăsat pe Isus, *singur și „obosit”* la fântâna lui Iacob.

*

A merge să cumperi mâncare de la Samariteni în timpul unei amieze înăbușitoare, după un drum lung, pare logic. Isus este acolo și este „Cuvântul lui Dumnezeu” și este „Adevărul”, dar „lumea” se ademenește cu alte „adevăruri”. Și în acest caz „adevărurile” par bune și, cel puțin parțial, sunt cu adevărat așa.

Să luăm, de exemplu, vindecarea. Când Dumnezeu a creat lumea

„a privit toate câte a făcut și erau bune”,

și când l-a creat pe om

„a privit toate câte a făcut și erau foarte bune” (Gen 2, 31).

Această expresie cuprinde toată bunătatea, armonia, sănătatea și perfecțiunea ființelor umane; acesta este și astăzi planul lui Dumnezeu pentru noi, după cum recunoște și Sf. Paul:

„Însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească întru totul, iar spiritul, sufletul și corpul vostru să fie păstrat cu totul nevinovat pentru venirea Domnului nostru Isus Cristos” (1 Tes 5, 23).

Creștinul a primit deci de la Dumnezeu nu numai mandatul de a ajunge la sfințenie, dar și de a lucra pentru a menține sănătatea trupului, a minții și a spiritului.

Dar în aceste timpuri, născut din „Societatea Teosofică Internațională”, a apărut un mare curent de pseudoreligiozitate, care primește, ca sub o umbrelă enormă, alte 800 de secte și care există sub numele de „Era Acvariului”, (sau „Mișcarea Noii Ere”). Milioane de persoane, în mare parte „botezați”, aderă deja mai mult sau mai puțin conștient la această Mișcare (se spune că numai în Statele Unite, membrii acestei religii noi sunt mai mult de 25 de milioane). Această cultură filosofico-religioasă duce cu sine ca armă principală de pătrundere discursul „Medicinii Alternative”, sau medicina „olistică”, în toate formele sale, cuprinzând vindecările „psihice”, sau pe cele care caută vindecare prin intermediul „entităților spirituale superioare”. Daunele spirituale sunt bineînțeles incalculabile, greșelile grave, care caută să atace inima Creștinismului, sunt numeroase:

- 1- Dumnezeu personal, plin de iubire și atent al Creștinismului nu există.
- 2- Isus nu a murit pentru păcatele noastre.
- 3- Isus nu este Unul Născut fiu al lui Dumnezeu și nu este unicul Cristos.
- 4- Nu există păcatul; nu există răul.
- 5- Nu există Sf. Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.
- 6- Biblia e plină de erori.

7- Nu există nici Paradisul, nici Iadul.

8- Fiecare dintre noi este Dumnezeu și fiecare își poate realiza divinitatea, atingând gradul cel mai înalt de „conștiință”.

Scopul acestei „Mișcări” este de a distruge Creștinismul și de a-și extinde religia pe tot pământul până în anul 2000, instaurând în același timp pacea tuturor națiunilor sub comanda unui leader supraomenesc, dotat cu „puteri” extraordinare și capabil să-l reprezinte pe noul „Mesia” al „Noii Ere a Acvariului”. Milioane de persoane, milioane de „botezați” au căzut deja în capcană, atrași de „vindecări” și de „puteri” minunate „pe care le poate atinge omul”, și mulți alți „botezați” care se numesc „discipoli” nu au timp să-l slujească pe Domnul, au altceva de făcut.

Ieremia exclamă cu îngrijorare:

*„Poporul Meu însă și-a schimbat slava
cu ceea ce nu-l poate ajuta.
Mirați-vă de acestea, ceruri;
cutremurați-vă, îngroziți-vă,
zice Domnul!*

*Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat
fântâni sparte, care nu pot ține apă” (Ier 2, 11b.-13);*

și „discipolii” au multe alte lucruri de făcut, în loc să stea aproape de Isus, chiar cu incomodarea foamei, și Isus este „obosit” și singur la fântâna lui Iacob.

*

Dar iată evenimentul:

*„Obosit de drum cum era, Isus se așezase lângă fântână. Era pe la ora douăsprezece. O femeie
din Samaria vine să scoată apă. Isus îi zice: „Dă-mi să beau!” (In 4, 6-7).*

Isus nu este numai „obosit” și singur, dar îi este și sete. Acum putem să înțelegem de ce la versetul 4 este scris astfel:

„Trebuia dar să treacă prin Samaria” (In 4, 4).

Lui Isus îi este sete după cei care nu-l cunosc, îi este sete de a se revela celor care trăiesc în păcat și ignoranță. Discursul care se deschide între Isus și femeie este bogat în momente extraordinare, lumini misterioase și în neînțelegeri colosale. Începe cu disprețul incredibil al femeii din Samaria și se încheie cu cea mai mare revelație:

*„Femeia îi zice: Eu știu că trebuie să vină Mesia, cel numit Cristos. Când va veni el, ni le va vesti
toate. Isus îi zice: Sunt eu, care vorbesc cu tine” (In 4, 25-26).*

Isus s-a revelat drept Mesia unei femei (considerată inferioară din cauza sexului ei); și în plus Samariteancă (deci: străină, schismatică și necurată). Isus și-a arătat puterea descoperind femeii păcatul ei ascuns, iar un lucru foarte surprinzător: nu a băut. A cerut de băut – și totul părea foarte logic – dar apoi nu a băut apă; femeia apoi nu a scos apă, nici pentru sine, nici pentru El. Ceva însă s-a întâmplat: femeia din Samaria l-a „cunoscut” pe Isus, l-a întâlnit pe Mesia, și-a regăsit demnitatea de femeie, a descoperit că Tatăl o caută ca adoratoare „în duh și adevăr” și lui Isus nu îi mai este sete.

Deci, am înțeles care era setea lui Isus; lui Isus îi era sete de a o evangheliza pe Samariteancă și acum „setea lui” a fost satisfăcută. Când i-a cerut:

„Dă-mi să beau” (In 4, 7),

nu cerea apă din fântână, dar spunea: „Dă-mi să beau persoana ta; mi-e sete după tine; vreau mântuirea ta...”.

Isus a folosit un cuvânt înfocat în discursul său cu Samariteanca:

„Du-te, cheamă bărbatul tău și vino aici” (In 4, 16),

iar Samaritenaca era agitată. Sub această perspectivă, cererea lui Isus, la începutul discursului, „Dă-mi să beau”, suna ca îmbibată de aspirația arzătoare a lui Isus:

„Foc am venit să aduc pe pământ, și ce altceva vreau, decât să se aprindă!” (Lc 12, 49).

Acum Isus nu mai este singur la fântâna lui Iacob; poate mai este încă „obosit”; dar cu siguranță nu-i mai este sete.

*

Dar iată că:

„Între acestea sosiră discipolii și se mirau că stă de vorbă cu o femeie, dar nimeni n-a zis: Ce întrebi? Sau ce stai de vorbă cu ea?” (In 4, 27).

Iată „discipolii” s-au întors, au cu ei prânzul, au cumpărat de mâncare și de băut; pe drum cu siguranță că au vorbit, au râs și au discutat; sunt foarte bucuroși, dar îndată ce-l zăresc pe Isus, sunt și foarte „surprinși”:

„Învățătorul vorbește cu o femeie din Samaria?!?!?...”.

Îmi închipui cum au rămas Iacob și Ioan, care voiau să ceară să cadă foc peste Samariteni; fiți atenți, nu-i cer lui Isus să o facă, voiau s-o facă ei direct:

„Doamne, ne dai voie să chemăm focul să cadă din cer și să-i nimicească?” (Lc 9, 54).

Perplexitatea e mare, nu știu ce să zică, în ciuda faptului că Isus este acolo, liniștit și senin, fără să le reproșeze cu vorba sau cu privirea că l-au lăsat *singur*. Femeia e mișcată de această perplexitate și e fericită. Dar fericirea ei poate fi împărtășită cu acești străini, care o tratează chiar într-un mod opus decât a tratat-o Isus? Și femeia pleacă.

Acum Isus îi are pe prietenii săi în jurul său, dar gândirea lui e fixată asupra Samaritencei, pe care a dus-o cu sine în sat unde locuia, „*apa vie*” pe care i-a dat-o Isus.

La fântâna lui Iacob, Isus *nu mai este singur* – fizic prietenii săi sunt cu el – dar Isus *tace*.

Oare mai este încă „*obosit*”?

*

Și Samariteanca?

„Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: *Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Cristos? Și au ieșit din cetate și veneau către El*” (In 4, 28-30).

Femeia se întoarce înapoi în oraș, unde „discipolii” s-au dus să cumpere mâncare, și merge să ducă o *Veste Bună*, o vestire extraordinară:

„*Este oare Mesia?*”

Pe același drum trec pe rând nevoile oamenilor: mai întâi „discipolii” cu *nevoile lor materiale*, care o întâlnesc cu siguranță pe femeia din Samaria, dar sunt preocupați de „*trupul*” lor și sunt plini de prejudecăți, nu o văd pe Samariteancă și *nevoile ei spirituale*; nu văd cum pot să-i aducă mântuirea. Apoi, tot pe același drum, trec „discipolii” care au cumpărat mâncarea, o întâlnesc din nou pe Samariteancă, dar nu întâlnesc bucuria, acea bucurie pe care femeia o poartă în inimă, pe care o poartă acum, poate alergând, până în oraș:

„*Veniți să vedeți...!*”.

Toată atenția lor era orientată către Învățător, care *vorbea cu „o femeie”*. Conform bunelor obiceiuri ale timpului până și soția unui rabin, ca femeie, nu putea să se adreseze soțului în public, dar numai în intimitatea casei, fără ochi străini. În afară de aceasta era o Samariteancă, iar după modul de a se îmbrăca, poate și depravată!...

Ce ciudat însă: au plecat de la fântână doisprezece „discipoli” și au întâlnit, fără să o privescă, o „*păcătoasă*”; acum „*păcătoasa*” s-a întors în oraș, ca „discipol”; și cei „*Doisprezece*” ce sunt?

Isus șede încă la fântâna lui Iacob; este „*obosit*”?

*

Dar Ioan continuă:

„Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: *Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncare o mâncare pe care voi nu o cunoașteți.*

Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce? Isus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și duc la îndeplinire opera sa” (In 4, 31-34).

Încă o dată se deschide prăpastia între Isus și ai „*Săi*”.

„Învățătorule mănâncă! *Vezi ce bun am fost, ți-am adus de mâncare...*” ..., *Eu am de mâncare o mâncare pe care voi nu o cunoașteți*”.

„Ce mâncare?”

s-o fi întrebat Petru, și un altul o fi răspuns:

„Dar cum? Nu înțelegi? A mâncat deja o farfurie mare de mâncare samaritană cu acea femeie!...”

Dar Isus intervine:

„Nu! Voi nu o cunoașteți! Voi vorbiți de o mâncare care nu satură pentru că este o mâncare materială, pământească. Mâncarea mea e să fac voința celui care m-a trimis și să duc la îndeplinire opera sa”.

Dragă Isus, ce rău mă simt! Și eu gândesc chiar ca „discipolii” tăi; gândesc ca lumea; și eu caut să-mi trăiesc viața și nu mă gândesc să duc la desăvârșire opera care mi-a fost încredințată.

Mă gândesc acum la toți cei care au fost *chemați* în această *Reînnoire în Duh*; *chemați* de iubirea ta care le-a încredințat o „misiune”, „chemați” de tine, și care pe drum, mergând să cumpere mâncare de la Samariteni, s-au pierdut, sau dacă mai sunt fizic cu noi, au uitat totuși motivul adevărat pentru care au fost *chemați* să fie „discipoli”. S-au dus să cumpere pâine și salam din Samaria; ar fi avut altceva de făcut; te-au lăsat *singur* la fântâna lui Iacob, nu au văzut, nu și-au dat seama că erai „*obosit*”, că te-ai așezat lângă fântâna lui Iacob.

*

Dar ce lucru curios: este prânzul, Isus este „*obosit*” și *singur*, cere de băut, dar apoi *nu bea*; îi aduc de mâncare și *nu mănâncă*, și totuși pare satisfăcut: cum se poate? Isus a adus *Vestea cea Bună*, a semănat pe un teren bun și acum așteaptă să crească rodul. Dar putea fi un teren bun o femeie din Samaria care a avut cinci bărbați și cel cu care trăiește acum este soțul alteia? Sigur că da, după Isus:

„Adevăr grăiesc vouă că vameșii și desfrânatelile merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu” (Mt 21, 31).

Deci, și femeile Samaritence, schimbătoare și fără prea multe scrupule, se pot căi, își pot schimba viața, pot deveni „discipoli”. Isus gândindu-se la toate acestea la fântâna lui Iacob nu se mai simte *singur*, acum Isus reflectă, cu bucurie, la comuniunea constantă cu Tatăl, care căutând „adevărații adoratori” l-a trimis pe drumul de munte să o întâlnească, la oră nepotrivită, la prânz, pe femeia din Samaria care venea la fântână să scoată apă. Isus știe bine că „discipolii” săi nu au înțeles încă și mai poate încă reflecta:

„...și mă lăsați *singur*, dar eu nu sunt *singur*, pentru că Tatăl este cu Mine” (In 16, 32).

Da, acum Isus la fântâna lui Iacob *nu mai este singur*, *nu-i mai este foame*, *nu-i mai este sete*; acum *nu mai este „obosit”*. „Discipolii” mai sunt încă uimiți ca atunci când Învățătorul începe să-i învețe și să le ceară să asculte:

„Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerați ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor.” (In 4, 35-38).

Probabil câmpiile mai sunt încă verzi și „Apostolii” nu înțeleg că Isus privește înainte spre timpul recoltei. Isus „vede” deja opera de evanghelizare făcută de Samaritencă, „vede” deja tot grâul din Sihar și toate roadele celor care au ieșit din casă și se grăbesc deja să meargă la fântâna lui Iacob ca să-l întâlnească: Secerișul său este deja copt; Isus vede deja recolta spirituală, și Samaritenii care se apropie sunt prima recoltă. Isus încearcă să spună tuturor „discipolilor” săi, chiar și celor de astăzi, că nu mâncarea de prânz este cea mai importantă; nu bunăstarea, un serviciu bun, o casă frumoasă, o mașină nouă, sunt lucrurile care contează, dar:

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă” (Mt 6, 33).

Isus încearcă să spună și „discipolilor” că Tatăl caută

„adoratori în Duh și adevăr”.

„Discipolii” încep poate să înțeleagă și să asculte în tăcere, poate *nu le mai este foame* nici lor. Isus îi împinge să privească dincolo de contingent, către „Viața veșnică”. Într-o zi Ioan va fi la Efes în capul unei serii de comunități creștine, dintre care multe au fost fondate de Sf. Paul, și va înțelege mai bine ce voia să transmită Isus când spunea:

„Eu v-am trimis să secerați ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor”
(In 4, 38).

„Discipolii” înțeleg acum de ce Isus nu mai este obosit la fântâna lui Iacob.

Dar punctul care ne interesează cu adevărat este acesta: „Noi, l-am înțeles?”.

Pentru că la fântâna lui Iacob are loc convertirea noastră. Biserica este „obosită” la fântâna lui Iacob, când cei „chemați” merg să cumpere mâncare materială din magazinele Samaritenilor, când cei „botezați” uită de îndemnul Duhului, care nu ne-a fost dat numai pentru a ridica mâinile, ci ne-a fost dat în vederea „misunii”. Numai un nou popor de *evanghelizați* și de *evanghelizatori*, poate să potolească setea, foamea și oboseala Bisericii la fântâna lui Iacob. Conciliul Vatican II a declarat:

„Ca mădulare ale lui Cristos cel viu, încorporați în El și făcuți asemenea Lui prin Botez și prin Mir și Euharistie, toți credincioșii sunt datori să colaboreze la creșterea și dezvoltarea Trupului Său pentru a-l duce cât mai curând la plinătate. De aceea toți fiii Bisericii trebuie să aibă conștiința vie a responsabilității lor față de lume, să cultive în ei înșiși un spirit cu adevărat catolic și să-și angajeze puterile în opera evanghelizării” (*Ad Gentes*, 36).

Acest angajament de a *cheltui* forțele nu se explică numai „*mergând*” în mod activ în „*misunea*” de evanghelizare, ci într-o schimbare a inimii și în viața noastră de rugăciune. Căutăm prea mult să *ne simțim bine cu Isus*, și prea puțin, *cum se simte Isus* chiar în rugăciunea noastră. Spune Conciliul Vatican II:

„Biserica Catolică pentru a asculta de mandatul divin: „*Învățați toate neamurile* (Mt 28, 19), este îndemnată să lucreze, fără oboseală „*ca Cuvântul Domnului să se răspândească și să se preamărească*” (2 Tes 3, 1). Biserica îndeamnă deci cu ardoare pe fiii săi ca „*înainte de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii... că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină*” (1 Tm 2, 1-4)” (*Dignitates Humanae*, 14).

Acest îndemn arzător face parte deja din rugăciunea noastră zilnică, în Biserică și în camera noastră? Episcopii italieni depun efort să ne conducă la fântâna lui Iacob pentru a-l privi pe Isus care este „*obosit*” și pentru a ne ajuta să ne decidem să micșorăm oboseala Lui:

„*Ca și Domnul, Biserica se simte plină de Duhul care o trimite, să vestească săracilor vestea cea bună, să vindece pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiască robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să elibereze pe cei asupriți, să vestească anul plăcut Domnului*’ (Lc 4, 18-19)” (*CEI Comuniune e Comunità missionaria*, 26).

Paul VI putea să declare, privindu-l pe Isus șezând *singur* la fântâna lui Iacob:

„*Evanghelizarea este harul și vocația proprie a Bisericii, identitatea sa cea mai profundă*” (*Evangelii Nuntiandi*, 14).

Aceasta e ceea ce derivă din marea poruncă a lui Isus:

„*Mergeți, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului*” (Mt 28, 19-20).

*

Aș vrea să închei întrebând inima fiecăruia:

„*Ești gata să intri în inima lui Isus și a Bisericii, la fântâna lui Iacob, să iei asupra ta partea ta grea a oboselii și să faci în așa fel încât să poți spune și tu cu aceeași profunditate a lui Isus:*

„*Mâncarea mea este să fac voința Celui care m-a trimis și să duc la îndeplinire opera Sa*’.

Dragă frate și dragă soră, care simți acum să spui „Da”, așteaptă, gândește-te bine, pentru că nu ți se cere un gest, o mână ridicată, o ofertă de bani; ți se cere mult mai mult: *convertirea inimii*, renunțarea la ademenirile și plăcerile vieții și „*dăruirea vieții tale*”, făcută cu bucurie:

„*...pentru că Domnul iubește pe cel care dă cu bucurie.*’ (2 Cor 9, 7).

Amintește-ți însă că e vorba de *dăruirea vieții*”.

*

Scrisa Sf. Paul:

„Dar după ce am suferit și am fost, precum știți, ocărâți în Filipi, am îndrăznit întru Dumnezeuul nostru să grăim în fața voastră, cu multă luptă, Evanghelia lui Dumnezeu. Pentru că îndemnul nostru nu venea din rătăcire, nici din gânduri necurate, nici din înșelăciune, ci după cum am fost socotiți vrednici de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu căutând să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu care ne încearcă inimile” (1 Tes 2, 2-4).

Domnul nu ne-a promis glorie, onoruri și un serviciu comod, ci chiar ne-a avizat:

„Iată vă trimit ca niște miei în mijlocul lupilor” (Mt 10, 16);

ne-a promis o experiență măreață, asemănătoare cu experiența pe care el o trăia cu Tatăl:

„Iată eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului” (Mt 28, 20).

Mulți nu se gândesc că această promisiune Isus a făcut-o „misionarilor” și de aceea poate s-au dus să cumpere pâine de la Samariteni, și l-au lăsat pe Isus „obosit” și singur la fântâna lui Iacob.

Dar celui care simte să răspundă, spunând „Da!” acestei chemări la o nouă convertire, îi este rezervat harul de a-l vedea pe Isus la fântâna lui Iacob care *nu mai este „obosit”*, căruia *nu-i mai este foame*, căruia *nu-i mai este sete*, dar care *tresaltă în Duhul Sfânt* și spune pentru acesta:

„...Te slăvesc pe tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea ta, bunăvoința Ta” (Lc 10, 21).

Perugia: iulie, 1989

A visa visul lui Dumnezeu

„Și a zis David lui Solomon: Fiul meu, eu am avut la inimă să zidesc templu în numele Domnului Dumnezeului meu; Dar a fost către mine cuvântul Domnului și a zis: Tu ai vărsat mult sânge și ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zidești tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feței Mele. Iată însă ție ți se va naște un fiu; acela va fi pașnic și Eu îi voi da liniște din partea tuturor vrăjmașilor dimprejur; de aceea numele lui va fi Solomon. Și voi da lui Israel în zilele lui pace și liniște. El va zidi templu numelui Meu și el îmi va fi fiu, iar Eu îi voi fi tată și voi întări tronul domniei lui peste Israel pe veci. Și acum, fiul meu, să fie Domnul cu tine, ca să ai spor și să zidești templul Domnului Dumnezeului tău, cum a vorbit El despre tine. Să-ți dea ție Domnul minte și înțelpciune și să te pună peste Israel! Să păzești legile Domnului Dumnezeului tău! Atunci vei fi cu spor, de te vei sili să împlinești așezămintele și legile pe care le-a dat Domnul lui Moise pentru Israel. Fii tare și curajos, nu te teme și nu te deznădăjdui. Și iată eu din sărăcia mea am pregătit pentru templul Domnului o sută de mii de talanți de aur și un milion de talanți de argint, iar fier și aramă fără număr, pentru că acestea sunt foarte multe; și lemn și piatră de asemenea am pregătit și să mai adaugi și tu la acestea. Ai mulțime de lucrători și cioplitori de piatră, sculptori, dulgheri și tot felul de oameni pricepuți la tot felul de lucruri. Aur, argint, aramă și fier, ai cât nu se pot cântări; începe și fă! Domnul va fi cu tine!” (1 Cr 22, 7-16).

Când citesc Scrisorile Sf. Paul adresate Bisericilor pe care le fondase, sunt mereu mișcat de o frază care se repetă frecvent, și pe care Apostolul le-o adresează în diferite moduri:

„Vă îndemn deci fiți imitatorii mei” (1 Cor 4, 16).

În Scrisoarea către Filipeni Sf. Paul spune:

„Fraților, fiți imitatorii mei și uitați-vă la aceia care umblă astfel precum ne aveți pildă pe noi” (Fp 3, 17);

imitarea se mută de la persoana lui Paul la toți cei care – bineînțeles bătrâni – au întreprins drumul imitării lui Paul însuși. Conceptul pare să devină apoi, cu alte ocazii, mult mai precis:

„Fiți imitatorii mei, precum și eu sunt al lui Cristos” (1 Cor 11, 1);

și în sfârșit în Scrisoarea către Efeseni ia aspectul cel mai adevărat:

„Fiți dar imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți, și umblați întru iubire, precum și Cristos ne-a iubit pe noi și s-a dat pe Sine pentru noi, prinos și jertfă lui Dumnezeu, întru miros cu bună mireasmă” (Ef 5, 1-2).

Sf. Paul și-a oferit viața lui Isus, așa cum Isus și-a oferit-o Tatălui, și de aceea putea să spună cu bucurie și jubilar:

„M-am răstignit împreună cu Cristos, și nu mai trăiesc eu, dar Cristos trăiește în mine” (Gal 2, 20).

Isus a spus:

„Mai mare dragoste ca aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” (In 15, 13);

și Sf. Paul, animat de același zel de iubire, simte că se aprinde în el iubirea lui Cristos; o spune în mod clar:

„...dragostea lui Cristos ne stăpânește” (2 Cor 5, 14);

și dăruindu-și viața și energiile sale lui Dumnezeu prin frați, poate să se laude, pe drept, de a fi imitator al lui Cristos și la fel poate să spună pe drept preaiubiților săi fii în credință:

„...fiți imitatorii mei”.

Poate după mine aș putea să mă adresez vouă cu aceleași cuvinte ale Sf. Paul! Dar în timp ce simt în mine dorința de a înțelege mereu mai bine și de a voi să-l imit în oarecare mod pe acest gigant al credinței, simt inevitabil distanța infinită dintre sărăcia mea, egoismul meu și coerența de credință, de iubire și de viață a acestei figuri imense a lui Paul.

Și totuși un mod de a-l imita trebuie să existe; dacă el a scris astfel Corintenilor, Filipenilor și Efesenilor, nu se înțelege de ce nu ar putea, sau nu ar trebui să ne scrie și nouă la fel. Dar dacă este pentru noi, atunci e posibil poate să intrăm într-un canal special al harului divin care ne va permite să vedem ca lucru realizabil ceea ce astăzi ni se pare încă de nerealizat.

Gândindu-mă bine, mi se pare că trambulina potrivită pentru acest salt de calitate este posibilă prin intermediul a două lucruri:

a. Lupta, în adâncul conștiinței noastre, pentru a elimina, ca și cauză a *slujirii* noastre lui Dumnezeu în Comunitate, conceptul de „lege”.

Această motivație este constituită dintr-o rugăciune continuă, pentru ca Dumnezeu să schimbe inima de piatră în inimă de carne, și să ne dea ca motivație principală *iubirea: iubirea pentru Cristos, iubirea lui Cristos*.

b. Ca Dumnezeu să pună în inima noastră *viziunea și visul său* în fiecare dintre noi, și să ne dea perseverența de a trăi acest *vis* până la sfârșit.

*

Aceste două puncte însă sunt doar în aparență două, căci în realitate al doilea îl cuprinde și-l absoarbe pe primul.

Dacă reușim să întrededem *visul lui Dumnezeu cu viața noastră*, atunci legea și structurile se vor face bucăți ca o farfurie veche aruncată de la fereastră în noaptea Sf. Silvestru.

Sf. Paul a văzut *visul lui Dumnezeu* și l-a păstrat cu gelozie în inima sa.

Dumnezeu a spus:

„...Alegându-te pe tine din popor și din neamurile la care te trimit să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de la stăpânirea lui satana la Dumnezeu, ca să ia iertarea păcatelor și parte cu cei ce s-au sfințit, prin credința în Mine” (Fap 26, 17-18).

Extraordinar *vis al lui Dumnezeu!* Dat unui om extraordinar. Răspunsul lui Paul este însă la fel de mare și extraordinar; pentru acest *vis* Sf. Paul va striga cu putere:

„Sunt ei slujitori ai lui Cristos? Nebunește spun: eu nu mai mult ca ei! În ostenele mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării. În călătoriile adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii între frații cei mincinoși; În osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine” (2 Cor 11, 23-27).

Și Isus a avut un *vis*:

„Foc am venit să aduc pe pământ și cât aș vrea ca el să se aprindă” (Lc 12, 49).

Prin acest *vis*:

„...n-a socotit o știrbire
asemănarea sa cu Dumnezeu,
ci s-a despuiat pe Sine...
făcându-se ascultător până la moarte
și încă moartea pe cruce” (Fp 2, 6-8).

De la adeziune la *vis* se naște *coerența*, de la adeziune la *vis* se naște *invitația* la imitare:

„Fiți imitatorii mei, precum eu sunt al lui Cristos”

Adică a adera la *visul meu* care este *visul lui Cristos*.

*

Să căutăm să nu subapreciem niciodată puterea oricărui mic *vis* care zace în inima noastră, să nu subapreciem puterea credinței în acel mic *vis*, nici puterea inclusă în proclamarea acelei credințe.

Biblia ne învață în repetate rânduri că lucruri atât de importante, cum sunt viața și moartea, sunt în puterea limbii. Limba noastră de fapt are putere să creeze sau să distrugă, să salveze sau să condamne. Când întâlnim pe cineva care are atitudine negativă, sau cinică, sau plină de lamentări pentru orice, acesta este un distrugător. Acesta are în limba sa putere de a distruge *visele* pe care Dumnezeu le-a pus în inima fraților. El este capabil să distrugă atât credința pe care Dumnezeu a pus-o în inima sa, cât și credința celorlalți, și în cele din urmă e capabil să ucidă chiar și speranța din viața sa. Dacă în inima voastră,

fraților, astăzi mai este o urmă de negativitate ștergeți-o, scoateți-o afară din mintea voastră, nu-i permiteți să se cuibărească deoarece fiii săi vor fi moartea și dezolarea.

Cu siguranță acum este deja cineva care îmi va răspunde:

„Dacă ai știi câte a trebuit să depășesc!...”

Dar nu e nimeni pe toată fața pământului care să nu aibă probleme, dificultăți, suferințe și deziluzii. Nu e nimeni care, dacă vrea, nu ar putea să se plângă de faptul că în viață nu a primit decât spini.

Eu, de exemplu, mă străduiesc să privesc înainte, susținut de *visul* meu și de speranța de a vedea gloria lui Dumnezeu, dar dacă privesc înapoi găsesc numai rezultatul atâtor erori, deziluzii și suferințe, care ar putea să completeze foarte bine o zecime de vieți umane normale. În ciuda tuturor însă, cel care e înțelept bombăne în sinea lui în fiecare zi:

„Voi da problemele mele lui Dumnezeu”.

Cel care este înțelept înțelege că Dumnezeu este cel care cere:

„Dă-mi problemele tale! Pune toată durerea ta asupra mea pentru că eu am grijă de tine”.

Frații și surorile care au înțelepciunea care vine de la Dumnezeu, încetează să trăiască din plângeri și încearcă să-și îndrepte toată atenția lor spre el.

Spune Isaia:

„...El a luat asupra sa durerile noastre și cu suferințele noastre s-a împovărat...” (Is 53, 4).

Am observat, de ani de zile, că atunci când vorbești cu frații, sau cu surorile, a căror viață este dezordonată, ei au mereu un comportament uniform, frazele pe care le pronunță sunt mereu aceleași. Nu are importanță faptul că au dat greș în anumite domenii foarte importante din viața lor, de exemplu căsătoria, sau serviciul; sau că sunt plini de resentimente; sau nu reușesc să iasă dintr-o situație de păcat care se repetă frecvent, ei spun mereu aceleași lucruri. Că sunt foarte diferiți din punct de vedere al culturii, că provin din diferite pături sociale, că sunt bărbați sau femei, că sunt tineri sau bătrâni ca mine, în discuția cu ei se observă o uniformitate absolută de gândire. De unde vine o astfel de uniformitate?

Vine din faptul că toți sunt în opoziție cu adevărul însuși, cu însuși „Cuvântul lui Dumnezeu”, deci toți repetă aceeași minciună. Minciunile care sunt primite în inima noastră, chiar și atunci când protestăm spunând contrariul, nu sunt minciuni originale. Dacă ar fi gânduri originale, ar varia mult de la o persoană la alta, de la un loc la altul. Sunt însă mereu aceleași minciuni: la Perugia, la Roma, la Milano, în Franța, în Germania, în America, în Asia, peste tot. Motivul este că toate minciunile urmează un număr foarte limitat de linii logice:

Să vedem aceste minciuni:

„Dumnezeu nu mai este cu mine, m-a părăsit! ...Nu am avut *niciodată* măcar o posibilitate în viața mea!... Viața nu mi-a fost *niciodată* favorabilă!... Nu e *unul* care poate să mă înțeleagă!... *Toți* sunt împotriva mea!...”

Persoanele care le pronunță au construit destul de bine cazul lor și se simt foarte îndreptățiți, se simt chiar foarte *spirituali și sensibili*.

De câte ori nu auzim, spunându-se:

„...pentru că sunt o persoană foarte sensibilă!...”;

deci urmează:

„El m-a rănit!... Ei ar fi trebuit să facă asta și asta pentru mine, dar în schimb!...”

Acest mod de a gândi este mereu același, nu există originalitate, pentru că toate minciunile se nasc dintr-un singur izvor: Satana, *părintele oricărei minciuni*. Satana s-a opus *adevărului* încă de la începutul lumii și se străduiește în toate modurile ca el să nu-și pună rădăcini stabile în inima și în viața noastră. Iată de ce nici o minciună de-a lui nu este originală: au toate același scop.

De îndată ce reușim să refuzăm și să aruncăm minciunile pe care Satana ni le sugerează, descoperim cu surprindere că resentimentele și lamentările noastre *au dispărut*.

*

În acest moment suntem gata pentru a putea asculta și accepta *visele lui Dumnezeu* cu viața noastră și suntem gata să ne mișcăm pentru a le împlini; înainte nu ar fi fost posibil. Dar *visele* însă trebuie să fie supuse unui discernământ, pentru a vedea dacă vin de la Dumnezeu; nu putem accepta orice viziune cu

privire la viitor, orice viziune – oricât de frumoasă ar putea părea – fără un moment *oportun și profund* de discernământ.

Pentru ca discernământul să ne poată spune că *visul* vine de la Dumnezeu este necesar să verificăm dacă acest *vis* intră în planul general al lui Dumnezeu; pentru că eu mi-am jurat că nu voi vrea să dau nici măcar un pic din timpul meu pentru ceva care nu-l preamărește pe Dumnezeu și nu ascultă de voința sa. Aceasta este prima parte a discernământului.

A doua este formată din răspunsul afirmativ la următoarele întrebări:

„Acest *vis* îl glorifică pe Isus Cristos? Crează unitate, speranță și viață în poporul lui Dumnezeu? Conduce la răspândirea Evangheliei?”

Dacă *visul* trece acest test, știu că pot să-i dau inima mea, pentru ca Dumnezeu să-l ducă la îndeplinire.

*

Din moment ce a fost făcut discernământul, și *visul* este rezultatul corect, trebuie să începem să lucrăm pentru realizarea *visului*, chiar dacă nu se vede cum poate fi dus la îndeplinire.

Poate că am deja cincizeci, șaptezeci sau optzeci de ani când primesc *visul* și atunci poate că îmi vine în minte:

„Nu am timpul necesar pentru a-l pune în practică, nici măcar să-l încep!...”

Dar timpul, frate, *nu este necesar*. Dacă Dumnezeu ți-a dat un *vis*, dacă ai credința de a-l crede, atunci, începe să-l realizezi! Poate că nu vei vedea nici un rezultat concret în timpul vieții tale pământești; poate că ai de făcut doar o părțică pentru îndeplinirea *visului*; poate! Dar, chiar dacă ar fi așa, vreau să te asigur, frate care te îndoiești, că începutul unui *vis al lui Dumnezeu*, sau a unei *viziuni a lui Dumnezeu*, nu e un lucru mărunț. Și atunci ce trebuie să faci?

Dacă Dumnezeu ți-a dat un *vis*, trebuie să faci trei lucruri: *să-l spui* deseori, *să-l proclami* cu forță și convingere și *să acționezi* în baza *visului*. Regele David a spus profetului Natan:

„Iată eu trăiesc în casă de cedru, iar chivotul legământului Domnului este în cort” (1 Cr 17, 1b).

În inima Regelui se naște un *vis*: să construiască un templu pentru gloria Domnului. Profetul acceptă propunerea; dar în aceeași noapte Domnul îi spuse lui Natan:

„Mergi și spune robului Meu David: Așa zice Domnul: Nu tu ai să-mi zidești Mie casă de locuit, căci Eu n-am locuit în casă din ziua în care am scos pe fiii lui Israel și până astăzi, ci am umblat din cort în cort și din locaș în locaș. Oriunde am mers Eu cu tot Israelul, spus-am Eu oare măcar un cuvânt cuiva din judecătorii lui Israel, cărora le-am poruncit să păstorească pe poporul Meu, pentru ce nu-Mi zidești Mie casă de cedru?(1 Cr 17, 4-6).

Domnul îl ia în răs pe profet, îl păcălește că refuză propunerea lui David, și totuși este clar, încă de la prima întrebare a Regelui, că *visul* de a construi o casă pentru Domnul este un *vis* pus în inima Regelui de același Dumnezeu. Apoi Domnul caută fără ezitare să devieze tot discursul:

„...am supus pe toți vrăjmașii tăi și ți-am vestit că Domnul ți-a pregătit casă” (1 Cr 17, 10).

David însă pare să spună:

„Știu Doamne, dar, te rog, pot să construiesc o casă?...”

Dumnezeu pare să fie mișcat, și astfel *visul* se clarifică:

„Când se vor împlini zilele tale și vei trece la părinții tăi, atunci eu voi ridica pe urmașul tău după tine, și voi întări domnia ta. Acela îmi va zidi Mie casă și voi întemeia tronul lui pe veci” (1 Cr 17, 11-12).

Iată acesta este *visul lui Dumnezeu*, că Dumnezeu a plantat în inima regelui, dar acel *vis* nu era pentru el, era pentru fiul său. Și totuși David l-a privit, David va începe să lucreze:

„...i-a pus pe cioplitorii de piatră ca să cioplească pietre pentru zidirea templului Domnului. Apoi a pregătit David fier foarte mult pentru piroane la ferecarea ușilor și pentru legături; aramă atât de mult,ă încât nu se mai putea cântări. Lemne de cedru nemăsurat...” (1 Cr 22, 2-4).

„Și a pregătit David multe până la moartea sa” (1 Cr 22, 5b).

Regele a spus:

„Solomon, fiul meu, e tânăr și cu puțină putere, iar templul care are a se zidi pentru Domnul trebuie să fie foarte măreț, spre slava și podoaba a toată lumea; deci voi pregăti eu toate pentru el”. (1 Cr 22, 5).

Acesta era *visul lui Dumnezeu*, pe care David ținea să-l împlinească, chiar dacă se știa foarte bine că nu-l va construi el. De aceea să ascultăm cu atenție și emoție recomandările bătrânului tată *visător* către tânărul principe care aproape devine Rege:

„Și a zis David lui Solomon: Fiul meu, eu am avut la inimă să zidesc templul în numele Domnului Dumnezeului meu; Dar a fost către mine cuvântul Domnului și a zis: Tu ai vărsat mult sânge și ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zidești tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feței Mele. Iată însă ție ți se va naște un fiu; acela va fi pașnic și Eu îi voi da liniște din partea tuturor vrăjmașilor dimprejur; de aceea numele lui va fi Solomon. Și voi da lui Israel în zilele lui pace și liniște. El va zidi templu numelui Meu și el Îmi va fi fiu, iar Eu îi voi fi tată și voi întări tronul domniei lui peste Israel pe veci. Și acum, fiul meu, să fie Domnul cu tine, ca să ai spor și să zidești templul Domnului Dumnezeului tău, cum a vorbit El despre tine. Să-ți dea ție Domnul minte și înțelepciune și să te pună peste Izrael! Să păzești legile Domnului Dumnezeului tău! Atunci vei fi cu spor, de te vei sili să împlinești așezămintele și legile pe care le-a dat Domnul lui Moise pentru Izrael. Fii tare și curajos, nu te teme și nu te deznădăjdui. Și iată eu din sărăcia mea am pregătit pentru templul Domnului o sută de mii de talanți de aur și un milion de talanți de argint, iar fier și aramă fără număr, pentru că acestea sunt foarte multe; și lemn și piatră de asemenea am pregătit și să mai adaugi și tu la acestea. Ai mulțime de lucrători și cioplitori de piatră, sculptori, dulgheri și tot felul de oameni pricepuți la tot felul de lucruri. Aur, argint, aramă și fier ai cât nu se pot cântări; începe și fă! Domnul va fi cu tine!” (1 Cr 22, 7-16).

Dumnezeu i-a dat lui David *visul*, dar l-a anunțat că va fi fiul său cel care-l va împlini; David era prea crud, nu putea fi el constructorul. Dar David e la fel de bucuros și începe pregătirile adunând materialele necesare

„... chiar și în mijlocul neliniștilor”.

Când Solomon a luat locul tatălui, totul era pregătit pentru lucrări și Solomon a putut încheia *visul* tatălui, a putut construi templul Domnului. Nu are nici o importanță deci dacă putem sau nu putem să vedem înfăptuit *visul* nostru în timpul vieții noastre, important e să începem să-l punem în practică.

*

În Scrisoarea către Evrei citim:

„De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea. Cu ochii ațintiți asupra lui Isus, începătorul și plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-i, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu” (Ev 12, 1-2).

„...pentru bucuria pusă înainte-i...”

acesta era *visul lui Isus*. Rețineți ce se spune despre El:

„...a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei”;

și despre noi:

„...alergăm cu perseverență în cursa care ne stă în față.”

Și noi deci suntem chemați ca și Bisericile pauline să devenim

„...imitatori ai lui Dumnezeu” (Ef 5, 1).

Imitatori ai lui Dumnezeu, deci ai lui Isus, cu toate consecințele:

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Mt 16, 24).

Dar nu suntem singuri:

„...înconjurați de o mulțime așa de mare de mărturisitori...”

spune textul Scrisorii.

De aceea să ne gândim un moment la toți bărbații și la toate femeile care ne-au precedat în credință: erau și ei *visători*.

Ioan Botezătorul a avut un *vis*: să conducă la Domnul inimile părinților.

Ilie a avut un *vis*: să unească încă o dată națiunea.

David a avut un *vis*, în afară de acela de a construi templul Domnului, să adune toate triburile lui Israel pentru a fi un popor unit și puternic.

Și așa mai departe...

Să reținem că acești sfinți antici din Vechiul Testament nu l-au văzut niciodată pe Isus lucrând; nu au fost umpluți de Duhul Sfânt la Rusalii sau la Botez; nu cunoșteau revelația completă a „*Cuvântului lui Dumnezeu*”; totuși au mișcat istoria și au schimbat lucruri care erau imposibil de schimbat. Posibilitățile contrarii erau incredibil de mari, dar urmând *visul* lor au răsturnat imperii, cu forța credinței care s-a născut din *visul* lor, din *visul* sugerat de Dumnezeu.

Noi putem să facem același lucru; cu condiția ca în noi să fie viu un *vis al lui Dumnezeu*.

Care este *visul* nostru? Care este *visul* meu?

Visul meu, cel puțin parțial, vi-l pot revela: eu *visez* să răspândesc rapid *Vestea cea Bună* în inimile tuturor fraților mei, care chiar dacă sunt botezați nu *cred*, nu *văd*, nu *ascultă*, nu *visează*, poate că *nu mai trăiesc* și așteaptă *viața lui Isus*.

Visez o *Reînnoire* îndrăzneată, curajoasă, docilă la „*Cuvântul lui Dumnezeu*”, pură și puternică în credință, care să înceapă o revoluție împotriva asupririi din partea neîncrederii, a raționalismului caraghios și orb, împotriva puterii neclare a „*lumii*” care seamănă numai durere și moarte.

Îl *visez* pe Cristos care se încredințează nouă pentru ca noi să-l putem duce la toți oamenii care mai trăiesc încă în umbra morții.

Visez o Biserică de clerici și laici, unită, frumoasă, strălucitoare, fără semne și riduri, gata să meargă cu bucurie și entuziasm pentru a împlini misiunea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o: de a fi „*lumina lumii*”.

Visez cea mai mare operă de *evanghelizare* pe care lumea a cunoscut-o vreodată.

Visez o Comunitate, încrezătoare în Dumnezeu, care vibrează de zel și iubire pentru Cel care ne-a iubit așa de mult, care crește în

„*vârstă, har și frica de Dumnezeu*”.

Și în interiorul acestui cadru: multe alte *vise*... *Vise* mai mici pentru mine, *vise* personale, foarte blânde, foarte tandre, uneori dureroase, dar sunt mereu *vise* puternice *ale lui Dumnezeu*.

Unul dintre acestea vi-l pot spune: vreau să reușesc să trăiesc o viață în care pot spune într-o zi, parafrazându-l pe Sf. Paul:

„*Isus a murit pentru mine și pentru toți, pentru ca eu și toți frații mei să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru noi*” (2 Cor 5, 15).

O „*așa mulțime mare de mărturisitori*” au făcut-o deja, *au visat, au crezut și au acționat*; eu și voi toți o putem face acum.

Gândiți-vă la *visele* Sf. Benedict, ale Sf. Francisc, și ale altora, erau ca și noi, au știut să *viseze, să creadă și să acționeze* și acum sunt în slava lui Dumnezeu și ne așteaptă și pe noi.

Să încetăm de a ne considera mici și fără importanță: noi suntem plini de Duhul Sfânt și „*Cuvântul*” său locuiește în inimile noastre.

Să credem această realitate! Să ignorăm minciunile! Să proclamăm adevărul nostru:

„*Eu sunt un fiu al Dumnezeului Celui viu!... Eu sunt o fiică a Dumnezeului Celui viu!... Eu pot face tot ceea ce Sf. Scriptură îmi spune că pot face, pentru că Dumnezeu e cu mine!*”

Să credem cu toată inima, iar munții se vor muta din loc! Să lăsăm ca Dumnezeu să se miște, micșorându-ne pe noi; ca Dumnezeu să *viseze misiunea* noastră și vom fi învingători!

Pentru a face aceasta trebuie însă să îndepărtăm toate „*zgomotele*” din mintea noastră; trebuie să alungăm toate vocile care ne spun:

„*Tu nu vei putea face asta niciodată!... Nu vei reuși!... Nu se va întâmpla!... Este imposibil!... Nu ai bani suficienți!... Nu te va crede nimeni!... Aceste lucruri sunt prostii!*...”

Toate aceste afirmații, fraților, sunt *minciuni*! Să îndepărtăm „*zgomotele*” și să începem în schimb să-l ascultăm pe Dumnezeu. Dumnezeu care ne spune:

„*Curaj, fiule, o poți face... Tu, fiică, o poți face... Voi puteți face orice, cu ajutorul meu, pentru că eu sunt Domnul, și vă voi face puternici!*...”

Dumnezeu ne spune prin profetul Agheu:

„...Zorobabel, întărește-te,... întărește-te Iosua,... întreg popor al țării, fii plin de curaj... pentru că eu sunt cu voi – zice Domnul – Duhul Meu rămâne în mijlocul vostru! Nu vă temeți!” (Ag 2, 4-5).

Și nouă astăzi Dumnezeu ne spune:

„Curaj, întreg popor al Comunităților... eu sunt cu tine... Duhul meu e cu tine... nu te teme pentru că eu sunt Dumnezeul tău”.

*

Spune Scrisoarea către Evrei:

„Să lăsăm de-o parte tot ceea ce este povară și păcatul care ne asediază”.

Dar care păcat?

Păcatul de a nu crede. Neîncrederea ne asediază, caută să ne umple mintea de „zgomote”, de „voci” și de *dubii*, ne împinge să abandonăm *visele*. Neîncrederea este ca frații lui Iosif. Iosif a avut două *vise* și le-a povestit, erau *visele* lui Dumnezeu, dar frații lui nu voiau să accepte acele *vise*, și îl urau.

„Iar ei, văzându-l de departe, până a nu se apropia de ei, au început a unelti asupra lui să-l omoare. Și au zis unii către alții: Iată visătorul acela de vise vine! Haidem să-l omorâm, să-l aruncăm într-un puț...” (Gen 37, 18-20).

Au încercat, dar nu au reușit să ucidă *visul lui Dumnezeu*. Neîncrederea urăște *visele lui Dumnezeu*, inima neîncrederii este inima unui *asasin*. Neîncrederea vrea să ascultăm minciunile! Deci să îndepărtăm neîncrederea; să alungăm scuzele de a nu face și lamentările că este de greu să-l slujim pe Domnul; să ascultăm în schimb iubitorul „*Cuvânt al lui Dumnezeu*”.

Tu frate care mă ascuți mai *visezi* încă? Și tu soră? Sau *visul* tău s-a stins deja? Ai ținut aprinsă flacăra *visului* tău sau ai lăsat-o să se micșoreze în ariditatea „*legii*”, sau în mlaștina neîncrederii și acum e stinsă?

Poate ai depășit treizeci de ani și mergi spunând în inima ta:

„Nu se va realiza!... nu se va întâmpla niciodată!”

Bine! Frate, dacă te ajută exemplul meu, eu îți spun că mai *visez* încă, la 54 de ani, slavă Domnului, și vreau să continui să o fac, și îl rog pe Dumnezeu să o pot face zi de zi până în acea zi fericită în care în sfârșit voi părăsi în pace acest pământ. Dimpotrivă, sper cu ardoare ca *visele* mele cele mai mari să reușesc să le am și în ultimele 3 sau 4 respirații ale vieții, și ca cineva dintre voi să fie lângă mine, cineva care să adune fragmentele, să le pună împreună, și să meargă cu ele pentru slava lui Cristos și a Bisericii sale.

Ne vom întâlni în Paradis... sper. Voi, fraților, să aveți în voi capacitatea de a-l asculta pe Dumnezeu și de a realiza, cu harul său, tot ceea ce Dumnezeu vă va sugera.

Singurul lucru care ar putea să vă oprească este neîncrederea voastră, inerția voastră în a acționa, în a înfăptui *visele*, puțină voastră perseverență de a trăi în compania lor.

Nimic altceva nu vă va putea opri.

Diavolul nu poate opri *visele* voastre, nu vă poate opri pe voi, „*lumea*” nu vă poate opri, *nimeni* nu vă poate opri, numai voi vă puteți opri: *voi singuri!*

Dacă *ați crede* în *visul lui Dumnezeu*, dacă l-ați *mărturisit* deschis, dacă *ați acționa* consecvent, orice lucru pe care l-ați *visat* va deveni realitate.

Și va fi o *victorie*.

Victoria voastră și victoria lui Dumnezeu.

Perugia: martie, 1985

Căile evanghelizării

„Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Cristos Isus, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Isus. Fiindcă Dumnezeu, care a zis: Strălucească, din întuneric, lumina – El a strălucit în inimile noastre, ca să strălucească cunoștința slavei lui Dumnezeu, pe fața lui Cristos” (2 Cor 4, 5-6).

Într-o zi „Discipolii” au mers împreună să-l întâlnească pe Isus Înviat și cineva l-a întrebat:

„Doamne, oare în acest timp vei așeza Tu, la loc împărăția lui Israel? El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea sa. Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului” (Fap 1, 6-8).

Câteva zile, sau câteva săptămâni mai târziu, profeția lui Isus se va adevăra; explodează puterea Rusaliilor și „Cuvântul lui Dumnezeu” începe să alerge pentru a se răspândi pe tot pământul. Faptele Apostolilor ne povestesc de această răspândire minunată a credinței în Isus Cristos, sub suflul neîncetat al Duhului Sfânt, mai întâi în lumea ebraică și apoi în cea păgână; creșterea Bisericii este așa de rapidă, încât autorul *Faptelor* la un moment dat relatează:

„Și cuvântul lui Dumnezeu creștea, și se înmulțea foarte numărul ucenicilor în Ierusalim, încă și mulțime de preoți se supuneau credinței” (Fap 6, 7).

Deci, unde ajungea „Cuvântul lui Dumnezeu”, acolo creșteau discipolii; Scriptura pare să ne sugereze creația unei lumi noi, nașterea unei creaturi noi: *Biserica, Mireasa* strălucitoare a lui Cristos. Din „Cuvântul lui Dumnezeu”, sămânță divină, se naște *Trupul* însuși al lui Cristos.

Până acum în Faptele Apostolilor se vorbește însă numai de o acțiune desfășurată numai în teritoriul și ambientul ebraic, unde „Cuvântul lui Dumnezeu”, revelat profeților, era familiar, era iubit, memorat, meditat și respectat; atunci de ce ne vorbește Luca de „Cuvântul lui Dumnezeu” „care se răspândește”?

Pentru că autorul *Faptelor Apostolilor* se referă la răspândirea Veștii celei Bune, „Cuvântul” pe care Isus ni l-a adus direct de la Tatăl și pe care el însuși îl întrupează, astfel încât este „Cuvântul”, care vine de la Dumnezeu, care iese Dumnezeu.

Ioan începe Evanghelia sa astfel:

*„La început era Cuvântul
și Cuvântul era la Dumnezeu
și Dumnezeu era Cuvântul.
Acesta era întru început la Dumnezeu;
toate prin El s-au făcut,
și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut;
întru El era viață
și viața era lumina oamenilor;
și lumina luminează în întuneric...” (In 1, 1-5).*

La început deci era „Cuvântul” care există *ab aeterno cu Dumnezeu*, care este Dumnezeu și care are capacitatea de a crea; mai mult, evanghelistul ține să precizeze că fără acest „Cuvânt” nu există creație și tot ceea ce există a fost creat de „Cuvânt”. Acest „Cuvânt” este viață, și este lumină, acest „cuvânt” este chiar o persoană: este Isus! Acum avem toate elementele pentru a ne uni cu începutul Genezei:

„La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu: Să fie lumină! Și a fost lumină!” (Gen 1, 1-3).

Asupra umanității informe și pustie, fără viața și adevărul lui Isus – în timp ce întunericul „principele acestei lumi” o înconjoară și ascunde abisul păcatului -, plutește palpitant Duhului lui Dumnezeu, în așteptarea de a izbucni de la Dumnezeu strigătul puternic:

„Să fie lumină!”

și Cristos „lumina lumii” (In 8, 12) să vină, să strălucească, să lumineze și să reînnoiască totul.

El însuși a declarat:

„Eu, Lumină am venit în lume” (In 12, 46)

și noua creație a început.

Viața Bisericii, Trupul lui Cristos, este deci un proces continuu și veșnic de *nouă creație*. Duhul lui Dumnezeu care conduce *creația* universului plutind deasupra apelor, conduce inevitabil și Rusaliile din care Dumnezeu face să *îmbrănească noua creație*, omul nou reînnoit complet în Cristos. Sf. Paul este așa de convins de asta, încât poate scrie:

„Deci, dacă este cineva în Cristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi” (2 Cor 5, 17).

Pentru el nu putea fi altfel: într-adevăr viața sa nouă în Cristos Isus a început tocmai cu o rază de lumină care l-a învăluit pe drumul din Damasc, l-a trântit la pământ, și că nu a fost vorba de o halucinație, s-a demonstrat prin faptul că totul s-a întâmplat în fața tovarășilor săi de călătorie, care au văzut și ei „*lumina*” (Fap 9, 3).

*

Spune Cartea Genezei:

„Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră...

Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul său;

după chipul lui Dumnezeu l-a făcut...” (Gen 1, 26-27);

această „*imagine*” Dumnezeu o caută și o *recrează* continuu. Păcatul a mutilat și a deformat în viața noastră această imagine a lui Dumnezeu, dar Dumnezeu încearcă continuu să replăsmuiască omul plămădit din pulberea pământului pentru a insufla apoi în nările sale un suflu de viață, Spiritul său, pentru a-l face să devină „*viu*”.

În viața noastră a avut loc marea minune, *lumina* lui Cristos s-a aprins pe neașteptate și pentru noi s-a revărsat atunci profeția lui Isaia:

„.....poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit” (Mt 4, 16).

Noul Testament citește așa de mult evenimentul evanghelizării ca un eveniment *creativ* care continuă *creația* inițială, încât Matei pune acest paragraf din Isaia tocmai la începutul predicării lui Isus în Galileea. Toți evangheliștii, dar mai ales Sf. Paul întrevide această răspândire a Evangheliei nu ca o răspândire a unei noi doctrine, mai frumoase, sau mai profunde, ci ca început al *noii creații*. Sf. Paul a scris Efesenilor următoarele:

„Pentru că a Lui făptură suntem, zidiți în Cristos Isus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele” (Ef 2, 10);

și Corintenilor le-a spus:

„Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Cristos Isus, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Isus.

Fiindcă Dumnezeu, Care a zis: ‚Strălucească, din întuneric, lumina’ – El a strălucit în inimile noastre, ca să strălucească cunoștința slavei lui Dumnezeu, pe fața lui Cristos” (2 Cor 4, 5-6).

Cardinalul Martini scrie următoarele într-o carte a sa despre Sf. Luca:

„Dumnezeu care a spus ‚să strălucească din întuneric lumina’, chiar el a strălucit în inimile noastre pentru a face să strălucească slava lui Dumnezeu pe chipul lui Cristos.

Acest paragraf mă mișcă mult, pentru că subliniază acțiunea lui Dumnezeu în viața noastră: același Dumnezeu, care a orânduit cosmosul pentru pozitivitate și viață, se angajează să mărturisească inimilor noastre lumina strălucitoare a lui Cristos, de la care vine orice viață și evanghelizare.”

*

Evanghelizare înseamnă deci acceptarea invitației insistente a lui Dumnezeu, făcută și fiecăruia dintre noi, prezenți aici pentru a participa cu el la proiectul infinit, măreț: *de a-l sluji în minunata creație*.

Scrie Sf. Paul:

„Dumnezeu... voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Tm 2, 4),

dar atunci Dumnezeu a făcut un plan divin meticulos, pentru ca toți oamenii de pe pământ să-l poată cunoaște pe Isus:

„...calea, adevărul și viața” (In 14, 6), și prin intermediul său să poată obține mântuirea, pentru că așa cum susține Petru în fața capilor poporului și ai marilor preoți:

„Întru nimeni altul nu este mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi” (Fap 4, 12).

Dumnezeu iubește oamenii, de aceea a pregătit planul său de a-i duce pe toți la mântuire și *ne-a implicat* și pe noi în el. Dacă astăzi mulți oameni – chiar dacă mulți au fost botezați – nu au ajuns încă să-l cunoască pe Domnul Isus, și încă nu au decis ca el să devină Domnul lor, și deci să se bucure de o viață plină de el, este pentru că prea mulți dintre noi – care l-am cunoscut – am *împiedicat* planurile lui Dumnezeu de a evangheliza pământul, cu un munte de păcate de omisiune; foarte mulți creștini, chiar și dintre noi cei prezenți, au tăiat aripile celui mai frumos *vis al lui Dumnezeu*.

Noi suntem, fraților, trădătorii, noi cei care am fost chemați înainte de a fi fost creați, chiar noi care, așa cum spune Sf. Paul,

„...întru El (adică în Isus) *ne-a și ales, înainte de întemeierea lumii*” (Ef 1, 4).

Noi deci, cei aleși de Dumnezeu pentru a duce mai departe acest plan imens, am spus „Nu!”. Noi suntem cei care am continuat să ne trăim viața, cu aceleași idolatrii mici și mari din totdeauna, cu obișnuințele noastre comode, cu rezistențele noastre, cu refugiul nostru în inerția de *a nu împlini* voința lui Dumnezeu.

Și de aceea mulți oameni nu au atins iubirea Tatălui; Isus nu a devenit încă „*lumină*” pentru ei; Duhul Sfânt nu a putut încă aprinde în ei un foc de iubire pentru Dumnezeu.

Ori de câte ori cronica îmi pune în fața ochilor un delict îngrozitor, îmi vine în minte un gând: același gând exprimat lui Isus, de către sora lui Lazăr:

„Doamne, dacă tu ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit” (In 11, 21-32).

Nu ar fi fost un asasin, dacă ar fi fost un *evanghelizat*, dacă ar fi fost un *credincios*, un om nou îmbrăcat în Cristos; într-adevăr – scrie Sf. Paul:

„...cum vor chema numele Aceluia în care încă nu au crezut? Și cum vor crede în Acela de care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără propovăduitor?” (Rom 10, 14).

Câți „*chemați*” au refuzat să-l *slujească* pe Dumnezeu, pentru că aveau altceva de făcut,... sau erau oboșiți,... sau voiau să meargă la cinema,... în timp ce întunericul continua să învăluie inima tânărului, care nu a văzut încă

„...lumina cea adevărată,
care luminează pe tot omul” (In 1, 9)

și care apoi încet, încet a crescut în întuneric până a ajuns să fie astăzi un asasin?

Ca popor al lui Dumnezeu, chemat să ducă la îndeplinire proiectul Său, am uitat și am ignorat prea mult timp faptul că Sf. Petru ne scrie nouă:

„Iar voi sunteți *seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina sa cea minunată*” (1 Pt 2, 9).

Dacă până acum am fost fricoși și leneși, închiși în găoacea inerției noastre, astăzi a sosit ziua de a ne converti, de a ne schimba viața, am pierdut deja prea mult din timpul prețios al lui Dumnezeu.

Astăzi, în pragul secolului XXI, este momentul de a începe să trăim timpul *noii creații*; scria Sf. Paul către Romani:

„Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Rom 13, 11-12).

Și nu suntem blocați de frică, pentru că Dumnezeu va fi mereu cu noi.

*

Acum unii se vor înspăimânta poate de severitatea angajamentului și se vor întreba:

„Dar cum va fi posibil pentru mine să evanghelizez? Nu sunt pregătit... nu am studii... nu sunt un teolog... am povara casei și a fiilor... am serviciu... am familie...”.

Nu e nevoie să fii un teolog, și nu e nevoie să-ți lași serviciul pentru a duce mai departe datoria pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu; eventual va trebui să tai din timpul pierdut în zadar, făcând lucruri inutile, și să *consacri* acest timp, rezervându-l Domnului.

*

Să vedem căile *evanghelizării* în Noul Testament. Suntem pe malul lacului Genezaret; Isus se află în mijlocul unei mari *evanghelizări*, faima sa s-a răspândit în toată regiunea și mulțimile aleargă la el din toată Galileea și de peste tot. Foarte mulți aduc la ei bolnavii lor și toți sunt vindecați.

Spre seară Isus este obosit și decide „*să treacă de partea cealaltă a râului*” și ai „*Săi*”, luând o barcă, îi spun să urce și încep să vâslească. Isus între timp găsește o pernă, se așează și adoarme, în timp ce

„...s-a pornit o furtună mare de vânt și valurile se prăvăleau peste corabie, încât corabia era aproape să se umple” (Mc 4, 37).

Toți știm cum Isus

„...a certat vântul și a poruncit mării: *Taci! Încetează! Și vântul s-a potolit și s-a făcut liniște mare*” (Mc 4, 39).

Imediat după aceea „*Discipolii*”, probabil epuizați încă de oboseală, și zăpăciți, și uimiți de ceea ce au văzut

„...ajung de cealaltă parte a mării în ținutul *Gadarenilor*” (Mc 5, 1).

Scuzați-mă dacă v-am făcut o introducere prea lungă și detaliată, dar am vrut să scot în evidență un aspect important al unei zile obișnuite a lui Isus: *oboseala*. În realitate această *oboseală* este ceea ce ne înspăimântă cel mai mult și ne oprește, totuși aceasta este *doar* una din porțile strâmte necesare prin care trebuie să trecem pentru a intra în împărăția cerurilor. Dar să reluăm povestirea.

De îndată ce Isus

„...a ieșit din corabie, L-a întâmpinat, din morminte, un om cu duh necurat” (Mc 5, 2).

Acest om inspira teamă, nu numai pentru că

„...își avea locuința în morminte... (v. 3a),

dar și pentru că

„...neîncetat noaptea și ziua era prin morminte și prin munți, strigând și tăindu-se cu pietre...” (v. 5),

și mai mult pentru că

„...nimeni nu putea să-l lege nici măcar în lanțuri, pentru că de multe ori fiind legat în obezi și în lanțuri, el rupea lanțurile, și obezile le sfărâma, și nimeni nu putea să-l potolească” (v. 3-4).

De îndată ce posedatul îl vede pe Isus, aleargă la el,

„...și se închină Lui” (v. 6)

implorându-l cu atitudinea, în timp urla și striga:

„*Ce ai cu mine, Isuse, Fiule al lui Dumnezeu celui Preaînalt?...*” (v. 7).

Tabloul care se prezintă în fața ochilor „*Discipolilor*” este halucinant, dar acum puterea lui Dumnezeu se manifestă. Isus îl întreabă pe duhul necurat:

„*Care îți este numele?*”;

răspunsul este îngrozitor:

„*Legiune... căci suntem mulți*” (v. 9).

Acum diavolii îl imploră pe Isus să nu-i alunge din acea regiune; cerând să intre într-o turmă de 2000 de porci; Isus acceptă și imediat animalele izbucnesc într-o cursă fatală și se înneacă în lac.

Dar omul care era posedat, acum

„... stă jos, îmbrăcat și întreg la minte” (v. 15).

În acest moment locuitorii din orașul vecin și din sate, văzând cantitatea mare de porci și poate temându-se că nu mai pot să mănânce cârnați și șuncă afumată, îl roagă pe Isus

„... să plece din hotarele lor” (v. 17).

Pentru Gadareni omul eliberat valora mai puțin decât porcii, însă nu și pentru Isus.

Între timp, omul care fusese posedat de diavoli, în timp ce Isus

„...urca în corabie... îl ruga ca să-l ia cu El” (v. 18).

Isus nu a acceptat, dar l-a transformat într-un *evanghelizator*, spunându-i:

„Mergi în casa ta, la ai tăi, și spune-le câte ți-a făcut ție Domnul și cum te-a miluit. Iar el s-a dus și a început să vestească în Decapole câte i-a făcut Isus lui; și toți se minunau” (v. 19-20).

Evangelizarea condusă de Gadaran este cea mai simplă și directă; se bazează pe povestirea unui fapt, a unui eveniment, pe care l-a văzut ca martor, sau ca protagonist. Acest tip de vestire există deja în capitolele precedente. Evangelistul ne vorbește de „o mare mulțime”, care alerga la Isus

„...din Galileea, din Iudeea și din Ierusalim, din Idumeea și de dincolo de Iordan, dimprejurul Tirului și Sidonului” (Mc 3, 7-8).

Considerând absența, în acel timp, a mijloacelor de comunicație în masă, este clar că această lume aleargă pentru că faima puterii lui Dumnezeu, care se manifesta în Isus s-a răspândit cu rapiditatea fluviului tocmai prin aceia care au fost vindecați de boli, sau au fost eliberați de asuprirea feroce a divolului, sau prin intermediul părinților și prietenilor care mărturiseau cele întâmplate. Și Isus contribuia la lărgirea vestirii; după multe vindecări în Cafarnaum, într-o dimineață

„...sculându-Se, a ieșit și s-a dus într-un loc pustiu și se ruga acolo” (Mc 1, 35).

Lumea, de îndată ce s-a trezit, a început să-l caute, și Simon a început să meargă pe urmele lui și l-a invitat să se întoarcă la cei care-l căutau, dar Isus a refuzat:

„Să mergem în altă parte, prin cetățile și satele învecinate, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am venit. Și venind propovăduia în sinagogile lor, în toată Galileea, alungând pe demoni” (Mc 1, 38-39).

Omul eliberat de demoni din Gadaran este primul pe care-l întâlnim în Evanghelii care primește de la Isus, în afară de grupul celor „Doisprezece”, invitația de a deveni evangelizator.

Dar ce fel de om e?

Până acum câteva ore era stăpânit de o legiune de 2000 de demoni și acum este invitat să vestească lucrurile mari pe care Domnul le-a făcut pentru el și milostivirea care i-a fost dată. A anuța *Vestea cea Bună* este mereu mai ușor decât se crede în general, poate fi făcută chiar și de cineva care încă nu a mers în urma Învățătorului, ci doar l-a întâlnit. Această experiență, când este mărturisită, devine imediat „Evanghelie”:

„L-am întâlnit pe Isus!”

Odată, în timpul unei cateheze diecezane, am fost invitat să vorbesc într-o parohie despre tema: „Dumnezeul lui Isus Cristos”. Oarecum înflăcărat de figura Tatălui, am încheiat încurajându-i cu entuziasm pe toți să iasă și să vestească în lume că Dumnezeu este Tată. Atunci un om se ridică și îmi spuse:

„Sunt de acord cu totul, mai puțin cu frazele de la sfârșit. Cum pot să-l vestesc pe Dumnezeu, eu care până acum 3 sau 4 ani am trăit departe de el și cufundat în păcat? Nu! Nu pot să fac asta! Nu sunt pregătit!”

Am simțit imediat să-i răspund:

„Și ce anume ai vrea să spui că e așa de straniu? Tu spui că erai în păcat și acum ești cu Domnul?... Atunci e foarte ușor! Trebuie să spui doar: Eram mort și am înviat, eram pierdut și iubirea lui Dumnezeu m-a găsit!”

Multora le este frică să vorbească pentru că se gîndesc că a evangeliza înseamnă a ține discursuri, discuții și conferințe, dar nu e așa: ce discursuri înțelepte putea să țină ex-posedatul din Gadaran?

Calea *evangelizării* folosind propria experiență directă cu claritate și energie este calea pe care putem merge cu toții.

*

Ioan și Andrei, fratele lui Simon Petru, erau partizanii lui Ioan Botezătorul: profet sever și inspirat, rudă a lui Isus, chemat la misiunea de *Percursor* încă din sânul mamei. În Betania, dincolo de Iordan, unde lucra Botezătorul, cei doi discipoli ai lui Ioan asistă la un eveniment carismatic excepțional: Isus trece și Ioan exclamă:

„Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii!” (In 1, 29);

apoi văzându-l a doua zi exclamă din nou:

„Iată Mielul lui Dumnezeu!” (In 1, 36).

Cei doi discipoli sunt mișcați de aceste cuvinte și pornesc să-l urmeze pe Isus care întorcându-se, îi întreabă:

„Ce căutați?”. Iar ei i-au zis: „Rabi, unde locuiești?... „Veniți și vedeți!” (In 1, 38-39).

Discipolii merg și rămân cu el.

Apoi Andrei merge să-l caute pe fratele său, Simon Petru, și îi spune:

„Am găsit pe Mesia!” (In 1, 41),

și îl conduce la Isus. A doua zi Isus îl întâlnește pe Filip și îi spune:

„Urmează-mă!”.

Filip îl întâlnește pe Natanael și îi spune:

„Am aflat pe acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Isus, fiul lui Iosif din Nazaret” (In 1, 45).

Astfel se naște primul grup de „Discipoli”, care e chemat de Învățător, care cheamă pe prieten sau frate, dar toți aleargă la el.

Fie ca acest mod de vestire a mântuirii să nu fie rezervat doar celor care stăteau cu Isus, ne-o arată episodul Samaritencei, care merge să ia apă de la fântână către miezul zilei și întâlnește un bărbat care-i cere de băut; începe discursul și bărbatul îi spune lucruri ciudate și greu de înțeles; fascinată și curioasă, femeia se oprește și rămâne impresionată de discursurile aceluia străin, atâta timp cât aceste discursuri nu ies din sfera lucrurilor prea înalte - pentru o săracă Samariteancă ca ea, care nu avea nici o încredere în ea însăși și poate nici o formare - și ating adevărul vieții ei greșite:

„Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici... N-am bărbat... Bine ai zis... Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care-l ai acum nu-ți este bărbat...”

Doamne văd că Tu ești prooroc... Știm că va veni Mesia... Eu sunt, cel ce vorbesc cu tine..” (In 16-26).

În tăcerea uimitoare care s-a lăsat în fața revelației, sosesc „Discipolii” și femeia răvășită, agitată, ieșită din comun de bucurie, lasă ulceaua jos și frânghia de scos apă, și aleargă în sat pentru a striga cu sufletul la gură:

„Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva este acesta Mesia?” (In 4, 29).

Și toți au alergat la el.

Succesiv, după ce Isus s-a oprit câteva zile cu ei, apar semne ale unei convertiri generale a întregului sat:

„Și mulți Samariteni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut” (In 4, 39).

dar

„Cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Mesia, Mântuitorul lumii” (In 4, 41-42).

Este deci evanghelizarea cea mai imediată care trece de la persoană la persoană drept vestire, drept *Vestea cea Bună* ce trebuie comunicată:

„L-am întâlnit pe Mesia!”.

Și apoi este ascultarea „Cuvântului” care produce o credință și mai solidă, o experiență a lui Dumnezeu mai profundă. Căile infinite ale *evanghelizării* se deschid și se întrepătrund deci conform planului înțelept al lui Dumnezeu:

- Isus este cel care *lucrează și predică* venirea împărăției:
„S-a împlinit vremea și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Mc 1, 15).
- sunt mulțimi care *aleargă și povestesc*;
- sunt „Discipolii” în jurul lui care-l asistă și ajută la evanghelizarea sa *sfătuind* persoanele, *slujindu-le, lucrând* ei înșiși;
- este omul din Gadarani care parcurge regiunea sa *vestind operele lui Dumnezeu*;
- este Ioan Botezătorul care-l *vestește* pe „Mielul lui Dumnezeu!”;
- este Andrei care merge să-l *cheme* pe fratele său și-l *duce* la Isus;
- este Filip care-l *vestește* pe Mesia lui Natanael;
- este femeia samariteancă care-l *întâlnește* pe Isus la fântână;

- este un sat întreg care-l *întâlnește pe Isus*;
- suntem noi...

*

Este deci mărturia directă, dar este și o trimitere la Isus. Sf. Ioan Crizostomul spune:

„Dacă Ioan Botezătorul spunând *„Iată Mielul lui Dumnezeu”* și în alt loc *„Iată Cel ce botează cu Duh Sfânt”* (In 1, 29-33) lasă ca învățătura cea mai clară să vină de la Cristos însuși, cu siguranță cu motive și mai valide s-a comportat în acest mod Andrei, neținând să dea o explicație completă și clară. De aceea l-a condus pe frate la izvorul însuși de lumină cu așa o grijă și bucurie că nu se aștepta nici măcar o clipă” (*Omeliile despre Evanghelia lui Ioan*).

Dar mai sunt și alte moduri pentru a vesti:

„*L-am întâlnit pe Cristos!*”.

Este mărturia care vine din comportamentul care însoțește „*Cuvântul*” și revelează *noua creație* făcută de Dumnezeu. Sf. Petru scrie, de exemplu, adresându-se femeilor:

„*Asemenea și voi, femeilor, supuneți-vă bărbaților voștri, așa încât, chiar dacă sunt unii care nu se pleacă cuvântului, să fie câștigați, fără propovăduire, prin purtarea femeilor lor, văzând de aproape viața voastră curată și plină de sfială*” (1 Pt 3, 1-2).

În Fapte găsim printre altele răspunsul curajos al lui Petru și Ioan dat capilor poporului și marilor preoți care îi interogau:

„*Și văzând ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan și știind că sunt oameni fără carte și simpli, se mirau, și îi cunoșteau că fuseseră împreună cu Isus*” (Fap 4, 13).

Comportamentul deci devine *evanghelizare* când există în noi conștiința, nu numai de a dori să fim buni, dar în primul rând de a acționa și de a trăi pentru slava lui Dumnezeu. Scria Sf. Paul:

„*Fie că mâncați, fie că beți, sau orice altceva faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți*” (1 Cor 10, 31).

Și care slavă, dacă nu aceea de a o manifesta pe întreg pământul și în fața tuturor oamenilor?

*

Un alt mod de evanghelizare cu comportamentul este constituit din folosirea corectă și generoasă a *carismelor* la rugăciunea comunitară; Sf. Paul scrie Corintenilor:

„*Iar dacă toți ar prooroci și ar intra vreun necredincios sau vreun neștiutor, el este dovedit de toți, el este judecat de toți; cele ascunse ale inimii lui se învederează, și astfel, căzând cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, mărturisind că Dumnezeu este într-adevăr printre voi*” (1 Cor 14, 24-25).

Dacă întâlnirile noastre de rugăciune nu manifestă din belșug *carismele*, slava și prezența Dumnezeului celui viu, atunci am trădat chemarea noastră la a fi *mărturisitori* ai celui Înviațat.

Dacă mergem în întâmpinarea rugăciunii și nu ne rugăm cu voce tare, nu profetăm, nu-l laudăm pe Domnul „*în limbi*”, nu *dăm mărturie*, ca Petru și Ioan, că *am fost cu Isus*, cineva poate nu va cădea în genunchi pentru a-l adora pe Dumnezeu și o altă bugățică din planul lui Dumnezeu pentru a *evangheliza* pământul va fi irosită.

Dacă nu vom avea mereu în minte sensul că suntem chemați la o *misiune permanentă*; dacă nu vom face totul căutând să *dăm slavă* lui Dumnezeu, cu siguranță întâlnirile de rugăciune vor fi lipsite de vlagă, sau stinse, pentru că a nu da slavă lui Dumnezeu – spune Sf. Paul – e *nelegiuire* (Rom 1, 18-22).

Dacă imboldul care ne conduce la rugăciune prinde forță numai din problemele noastre, sau din plăcerea noastră, și nu suntem *plini de zel pentru casa Domnului*, înseamnă, în practică, că am ignorat un ordin crucial al Sf. Paul:

„*La sânguință, nu pregetați; cu duhul fiți fierbinți; Domnului slujiți*” (Rom 12, 11).

Dar dacă în loc să ne oprim, facem calcul cât *putem să-i dăm Domnului* și cât credem că *trebuie să dăm* vieții noastre, atunci riscăm să cădem în păcatul lui Anania și Safira, care spun că dau *totul* slujirii lui Dumnezeu, dar în realitate păstrează pentru sine ceea ce *nu au de gând să-i dea* lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa, am merita reproșul lui Petru.

„... de ce a umplut satana inima ta, ca să minți tu duhului Sfânt și să dosești din prețul țarinei? (Fap 5, 3).

Sf. Ambroziu ne amintește că:

„Dumnezeu nu bagă de seamă atât ceea ce îi dăm, cât ceea ce reținem pentru noi.”

*

Unui contemporan de-al său, Domnul i-a spus:

„Întoarce-te acasă și povestește tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru tine”;

dar și acum continuă să repete același lucru multor oameni din timpul nostru, și ni-l repetă nouă care suntem adunați aici. Ni-l repetă în fiecare zi din ziua *efuziunii Duhului*, poate și mai dinainte.

Celor care vor să-i răspundă „Da!”, Isus însuși revarsă în inimă iubirea pentru frații care încă mai trăiesc în întuneric și în ignoranță și îi va împinge să împărtășească viața și experiențele în comuniune de iubire. Isus ne cere să privim la societatea care ne înconjoară ca la *creația* lui Dumnezeu care continuă. Și acum este un pământ inform și pustiu și întunericul acoperă adâncul, în timp ce Dumnezeu spune cuiva:

„Să strălucească lumina!”

Și Cristos, „*lumina lumii*” se aprinde în acea inimă. Dar Dumnezeu va striga *prin intermediul nostru*:

„Să fie lumină!”

în inima oamenilor, și Isus va străluci prin ei.

De aceea trebuie să ne gândim că *creația*, lumea care ne înconjoară, trebuie să fie „*sfințită*”; acesta este sensul a ceea ce spunem în *Tatăl Nostru*, când ne rugăm:

„... *sfințească-se numele tău, vie împărăția ta*”.

Trebuie să ne gândim că e necesar să *reînnoim* tot pământul și să-l *conducem* sub domnia lui Isus. Trebuie să ne gândim că am primit o vocație specială, aceea de a face să devină *vie* o parte a *Trupului mistic*, reevangelizând și conducându-i la Cristos pe frații *noștri botezați*, dar care nu sunt încă evangelizați, și care de aceea nu trăiesc plinătatea credinței. Trebuie să începem să ne gândim că vrem să ne asumăm tot ceea ce în lume nu este păcat pentru a-l face să devină *un loc de har*.

Atunci noi vom avea o casă ca toate celelalte, dar bazată pe o ordine liniștită și senină, și căminul nostru va fi copleșit de afecțiune și de pace. Vom fi lucrători printre lucrători, studenți printre studenți, profesioniști printre profesioniști; vom fi puternici cu cei puternici și slabi cu cei slabi, și vom spune cu Sf. Paul:

„Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca în orice chip, să măntuiesc pe unii. Dar toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaș la ea” (1 Cor 9, 22-23).

Ambiția noastră nu va fi aceea de a avea succes, ci doar aceea de a fi *slujitori ai Domnului* în împărăția care vine.

A fi *misionari* în nucleul social în care ne-am născut, sau în care trăim și lucrăm, va însemna adesea să ne îngropăm, ca bobul de grâu, în umilința propriului teren pregăit de *Providență*, și să murim acolo făcând pe deplin voința lui Dumnezeu.

Ioan Paul II în timpul ultimei sale vizite în Franța a spus tinerilor adunați pe stadionul Gerland din Lion:

„Dacă voi nu veți fi mărturisitori în ambientele voastre, în familiile voastre, la școală, în grupurile voastre de prieteni, la locurile voastre de muncă, cine va fi în locul vostru?”

*

După cei ai casei, iată însă și o altă categorie de *misionari*, cei care sunt chemați să fie *misionari* pe drumuri, pe străzi, pe căile lumii, chemați să se *consacre* total lui Isus. Aceștia sunt cei care l-au întâlnit pe Isus sărac, atât de sărac, încât nu avea unde să-și plece capul, un Isus fără cămin, care se mișcă docil în voința Tatălui ca un fulg în vânt; un Isus care nu are timp să se oprească în Cafarnaum când toți îl căutau; un Isus care atunci când i-a întâlnit, le-a șoptit:

„Urmează-mă! Și nu teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni!”

Aceștia înțeleg o dată pentru totdeauna că Isus este „*locul*” lor și nu mai au nevoie de *un loc unde să rămână*. Ei îl urmează pe Miel oriunde merge, pentru că sunt ca și posedați de pasiunea de a fi ca el.

Ceilalți oferă viața, familia, casa, serviciul pentru ca să se împlinescă în ele o întrupare a lui Isus, aceștia în schimb cer ca tot eu-l lor să fie șters pentru a *se îmbrăca* cu aceeași viață a lui Cristos și pentru a trăi cum a trăit el; ei nu cer altceva.

Cei dintâi au primit o anumită datorie apostolică: să conducă la *mântuire* persoanele din ambientul în care trăiesc, deci trebuie să spere până la extrem tot ceea ce-i va apropia de cei pe care trebuie să-i ajute să se mântuiască; cei de pe urmă cred în schimb că remediul adoptat de Isus, acum 2000 de ani, trebuie să dureze până la sfârșitul veacului și că mica turmă săracă ca el, curată ca el, ascultătoare ca el, va trebui să parcurgă toate drumurile pământului înainte de încheierea veacului.

Această mică turmă de *dăruți* Domnului sunt cei care aleg *să se consacre* total lui, slujindu-l în ministerul sacerdotal și de a renunța la tot pentru a fi cu el. Aici în mijlocul nostru sunt mulți dintr-aceștia, dar dacă altcineva simte dorința de a ajunge la această mică turmă, să știe că poporului, pe care Dumnezeu îl caută pentru a-l aduna împreună, *îi este foame* după ei, pentru că numărul lor este încă *mic* pentru a da de mâncare la atâta lume.

*

Trebuia să vorbesc de căile *evanghelizării* și nu știu dacă am reușit. La început, credeam că ar fi trebuit să vorbesc de *mijloacele de evanghelizare*, că aș fi vorbit de *evanghelizare* la radio și la televizor, de *evanghelizare* făcută în biserici și în adunări, dar apoi mi-am dat seama că aceste *căi ale evanghelizării* sunt *căile lui Isus*, că el nu mai umblă pe drumurile din Palestina, ci în inimile noastre.

În inimile noastre trebuie să facem alegerile, acolo îl vom ruga *să rămână cu noi*, ca „*discipolii din Emaus*”; sau îl vom ruga *să plece* pentru că e incomod și deranjant pentru viața noastră, așa cum au făcut Gadarenii, care se preocupau de dauna de a fi pierdut o turmă de porci.

*

Isus a intrat într-o sâmbătă în sinagoga din Nazaret, a deschis cartea lui Isaia și

„... a găsit locul unde era scris: Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați, și să vestesc anul plăcut Domnului”...

apoi a început să spună:

„Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o” (Lc 4, 14-21).

Astăzi acea profeție răsună aici: Duhul Domnului este deasupra noastră, de aceea ne-a consacrat cu efuziunea Duhului și ne-a trimis să vestim Evanghelia săracilor.

Maica Tereza de Calcutta care lucrează pentru cei săraci și Evanghelie spune:

*„Sunt diferite tipuri de sărăcie. În India sunt persoane care trăiesc și mor de foame. Aici chiar și un pumn de orez e prețios. În Țările occidentale nu este o sărăcie materială, în sensul pe care noi îl dăm sărăciei. În aceste Țări nimeni nu moare de foame; nimeni, cel puțin, nu suferă de foame în modul pe care noi îl cunoaștem în India și în alte Țări. Dar în Occident, voi aveți un alt tip de sărăcie, *sărăcia spirituală*. Această sărăcie este mult mai gravă. Lumea nu crede în Dumnezeu, nu se roagă. Oamenii nu se preocupă unii de alții. Voi aveți sărăcia de oameni care nu sunt satisfăcuți cu ceea ce au, care nu știu să sufere, care se dedau disperării. Această sărăcie a inimii este deseori mai greu de depășit și de învins. În Occident aveți un număr mult mai mare de familii risipite, de copii abandonați, cu practica divorțului la scară înaltă”* (E. Le Joly; *La spiritualità di MadreTeresa*, pag. 175).

La acești săraci ne trimite Isus astăzi, pentru a le *anunța eliberarea* din închisoarea păcatului, pentru a le reda *vederea* luminii lui Isus, pentru *a-i elibera* de asupriri și pentru a *predica* tuturor anul milostivirii Domnului.

Nu există aventură mai mare ca aceasta, nu e sărbătoare mai mare, și aceasta este aventura și sărbătoarea pe care Domnul a pregătit-o pentru *Reînnoirea în Duh*.

*

Isaia se afla în templu, când a avut o viziune, pe care el o descrie astfel:

„...am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul. Serafimi... strigau unul către altul, zicând: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Sabaot, plin este tot pământul de slava Lui! ...porțile se zguduiau ... Și am auzit glasul Domnului care zicea: Pe cine voi trimite și cine va merge pentru noi? Și am răspuns: Iată-mă, trimite-mă pe mine!” (Is 6, 1-8).

Și eu, fraților și surorilor, simt mișcându-se ușorii porților acestui templu al lui Dumnezeu și simt în inima mea plânsul lui Dumnezeu, care strigă, în interior:

„Pe cine voi trimite și cine va merge pentru noi?”,

dar am înaintea mea o viziune, viziunea *Reînnoirii în Duh*, în întregul său, care se ridică în picioare, pentru că la fel ca și pentru Sf. Paul

„...iubirea lui Cristos ne stăpânește...” (2 Cor 5, 14),

și răspunde la strigătul lui Dumnezeu cu un alt strigăt, care este ca un jurământ:

„Iată-mă, Doamne, trimite-mă pe mine!”

Rimini: aprilie 1988

Tu poți să evanghelizezi

„Și pe când mergeau ei pe cale, zis-a unul către El: Te voi însoți, oriunde te vei duce. Și i-a zis Isus: Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul. Și a zis către altul: urmează-mă. Iar el a zis: Doamne, dă-mi voie mai întâi să merg să-l îngrop pe tatăl meu. Iar El i-a zis: Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi te vestește împărăția lui Dumnezeu. Iar altul a zis: Te voi urma, Doamne, dar mai întâi îngăduie-mi ca să rânduiesc cele din casa mea. Iar Isus a zis către el: Nimeni care pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este vrednic de Împărăția lui Dumnezeu” (Lc 9, 57-62).

Aproximativ acum 14 ani am trăit fără aspirații și fără multă speranță existența mea întunecată de creștin căldicel de duminică; căutam vag ceva ce nu cunoșteam, și trăiam complet pătruns în dezolare, când într-o zi, în timpul unei rugăciuni pe care câțiva frați au făcut-o pentru mine, ca Saul pe drumul din Damasc, am fost lovit pe neașteptate de *lumina* orbitoare a lui Isus Înviat.

Acea lumină în contact cu persoana mea, deveni lichidă și ca apa care curge pe piatră mă acoperi ușor din cap până în picioare, în timp ce un mare sens de libertate îmi umplu sufletul și în aceeași clipă mintea mea a fost invadată de o senzație incredibilă: *Dumnezeu mă iubea*.

Așa mi-a fost dat să fac o experiență directă a iubirii sale pentru mine și un fluviu de har mi-a inundat viața; Scriptura a devenit „*Cuvânt Viu*” și în această stare de har am dat peste un paragraf din Profetul Isaia care părea să fie scris special pentru mine:

„*Cei săraci și lipsiți caută apă, dar nu o găsesc; limba lor este uscată de sete. Eu, Domnul lor, îi voi auzi; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi! Pe dealuri înalte voi da drumul la râuri și la izvoare în mijlocul văilor, pustiul îl voi preface în iaz și pământul uscat în pâraie de apă! Sădi-voi în pustiu: cedri, salcâmi, mirți și măslini și în locuri neumbrate: chiparoși, platani și ienuperi laolaltă. Ca să vadă și să-și dea seama, să cerceteze și să priceapă cu toții că mâna Domnului a făcut acestea și că Sfântul lui Israel le-a zidit!*” (Is 41, 17-20).

Bogația descoperirii lui Dumnezeu, a Dumnezeului viu și personal, a Dumnezeului care

„... s-a făcut trup și a locuit între noi”,

nu m-ar fi părăsit niciodată, dar acele versete de neuitat le-aș fi purtat în spate cu toată profunditatea semnificațiilor lor deosebite: Dumnezeu *avea grijă* de mine, de aceea a scris profetul promisiunea lui Dumnezeu:

„... *Eu, Domnul lor, îi voi auzi; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi*”;

partea care m-a mișcat cel mai mult a fost însă versetul final:

„*Ca să vadă și să-și dea seama, să cerceteze și să priceapă cu toții că mâna Domnului a făcut acestea și că Sfântul lui Israel le-a zidit!*”

Tot ceea ce Dumnezeu a împlinit în mine avea un scop: Dumnezeu trebuia să fie *preamărit*, și m-a ales pe mine.

Eu am înțeles foarte bine că prin tot ceea ce s-a întâmplat, Dumnezeu avea acest scop, dar lucrul dificil era: *Cum să răspunzi la așteptările lui Dumnezeu?*

Acesta este mereu punctul dificil, este mereu *poarta strâmtă* prin care trebuie să treacă cu greu a doua convertire a noastră; prima convertire de fapt este de obicei cea mai ușoară, pentru că e aceea în care Dumnezeu *face totul singur*, sau aproape singur; în schimb la a doua convertire, noi suntem *stimulați și implicați* în mod serios pentru a putea răspunde la așteptările care ni se par mereu mai mari decât noi, și că dacă nu ar fi fost Dumnezeu însuși să *ne susțină*, ar fi fost fără măsură mai mari decât noi. Această așteptare a lui Dumnezeu este ceea ce se numește *vocație*.

Dar de ce mă chemase Dumnezeu? Răspunsul este simplu: pentru că fiecare dintre noi a rpimit o chemare, o *vocație* fundamentală, iar altele particulare.

*

Odată se credea că termenul „*vocație*” era rezervat pentru a indica dorința de a se face preot, sau religios, dar Conciliul Vatican II a șters acest concept limitat.

„Pe toți cei aleși, Tatăl „i-a cunoscut” din veșnicie „în preștiința sa și i-a predestinat să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie întâiul născut între mulți frați” (Rom 8, 29). Iar pe cei care cred în Cristos a hotărât să-i adune în Sfânta Biserică; ea prefigurată încă de la începutul lumii, pregătită în chip minunat în istoria poporului lui Israel și în vechiul Legământ, și instituție în „*timpurile din urmă*”, a fost manifestarea prin revărsarea Duhului Sfânt și va fi împlinită în glorie la sfârșitul veacurilor. Atunci, după expresia Sfinților Părinți, toți dreptii, începând cu Adam, „*de la dreptul Abel până la ultimul ales*”, se vor aduna la Tatăl în Biserica universală” (*Lumen Gentium*, 2).

Toți deci am primit această chemare primară: *vocația fundamentală la sfințenie*.

În Noul Testament acest concept de chemare este foarte evident, iată câteva exemple: Sf. Paul scrie Romanilor:

„*Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai înainte, mai înainte i-a și hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, ca El să fie întâi născut între mulți frați. Iar pe care i-a hotărât mai înainte, pe aceștia i-a și chemat, pe aceștia i-a și îndreptat; iar pe care i-a îndreptat, pe aceștia i-a și mărit*” (Rom 8, 29-30);

și Tesalonicenilor le scrie:

„*Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, cât de sfânt și cât de drept și fără de prihană ne-am purtat între voi credincioșii; ...precum știți, v-am rugat... să umblați cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu, celui ce vă cheamă la împărăția și la slava Sa*” (1 Tes 2, 10-12);

iar Sf. Petru afirmă, adresându-se tuturor Bisericilor:

„*Ca fii ascultători, nu vă potriviți pozelor de mai înainte, din vremea neștiinței voastre, ci după Sfântul Care v-a chemat pe voi, fiți și voi înșivă sfinți în toată petrecerea vieții. Că scris este: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt*” (1 Pt 1, 14-16).

Și din cauza acestei vocații tot trupul credincioșilor a primit numele de „*biserică*”, adică de *convocație*.

În Scrisoarea către Efeseni, Sf. Paul ne arată cu claritate viziunea Bisericii: în două tablouri succesive ne arată mai întâi *chemarea generală*:

„*Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre*” (Ef 4, 4);

pentru a trece mai apoi la *chemările particulare*:

„*Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Cristos...*” (Ef 4, 11-12).

Trebuie deci să înțelegem bine că ceea ce ne unește în Biserică într-o unică *vocație* este infinit mai important decât ceea ce ne deosebește; adică, faptul că a fi *discipoli* ai lui Isus Cristos și a fi în Biserică, *are loc înainte* de a fi laici, sau preoți, sau religioși. Asta nu înseamnă a neglija importanța și frumusețea *vocațiilor* particulare, care luminează Biserica, ci aceste *vocații* speciale trebuie să cânte împreună ca vocile unui cor și trebuie să fie alimentate și susținute de *vocația* comună a întregii Biserici; nu e întâmplător că s-a spus despre prima comunitate creștină că

„... *stăteau împreună...*” (Fap 2, 44).

Atunci dacă suntem *chemați*, trebuie să răspundem la această *chemare* pentru că a răspunde înseamnă a face *voința* lui Dumnezeu, care ne-a *chemat*.

*

În Prima Carte a Regilor citim:

„*Atunci a plecat Ilie de acolo și a găsit pe Elisei, fiul lui Șafat, arând; acesta avea douăsprezece perechi de boi la pluguri și la perechea a douăsprezecea era chiar el însuși. Și Ilie a trecut pe lângă el aruncându-i mantia. Atunci a lăsat Elisei boii și a alergat după Ilie, zicând: Lasă-mă să merg să sărut pe tatăl și pe mama mea și voi veni după tine! Iar el i-a zi: Du-te și vino înapoi, că ce-am făcut e făcut! Plecând de la el, a luat o pereche de boi pe care i-a înjunghiat și, făcând foc cu plugul boilor, a fript carnea lor și au împărțit-o la oameni și au mâncat-o. Iar el s-a sculat și s-a dus după Ilie și a început să slujească*” (3 Rg 19, 19-21).

Câteva lucruri mă mișcă: Elisei e ocupat cu munca sa dură de agricultor – să ari cu doisprezece perechi de boi pământul, trebuia să fie foarte greu. Când Ilie l-a *chemat*, cu siguranță nu se aștepta. Deci

chemarea este neașteptată și pare să vină în momentul cel mai nepotrivit; dacă se ară, într-adevăr, înseamnă că se pregătește terenul pentru următoarea însămânțare și deci se lucrează pentru următoarea recoltă.

Ilie se apropie de Elisei și îi aruncă mantaua: *il îmbracă* cu mantaua sa de *profet* și reîmbrăcându-l îl face să devină *profet*.

Și eu în momentul *efuziunii Duhului*, am avut senzația de a fi *îmbrăcat* în *lumina lui Cristos*, dar asta nu a fost o experiență *ciudată*, a fost pentru mine doar o *cateheză*, pentru că Sf. Paul folosește de multe ori această expresie; și de fapt scrie Romanilor:

„*Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Cristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă*” (Rom 13, 14); iar Glatenilor le scrie:

„*Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus. Căci, câți în Cristos v-ați botezat, în Cristos v-ați și îmbrăcat*” (Gal 3, 26-27);

și îi îndeamnă astfel pe Efeseni:

„*Voi însă n-ați învățat așa pe Cristos, dacă într-adevăr l-ați ascultat și ați fost învățați întru El, așa cum este adevărul întru Isus; Să vă dezbrăcați de viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptate și în sfințenia adevărului*” (Ef 4, 20-24).

Elisei, *îmbrăcat* în mantaua lui Ilie

„...*intră în slujirea sa*”,

și noi, *îmbrăcați în Cristos*, am intrat în *slujirea lui Cristos*?

*

Un tânăr bogat, într-o zi, întâlnindu-l pe Isus, a fost invitat să lase totul pentru a-l urma; nu are curajul să aleagă și

„...*plecă mâhnit...*” (Mc 10, 22);

altuia Isus îi spuse:

„*Urmează-mă. Iar el a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să merg să-mi îngrop tatăl. Iar el i-a zis: lasă morții să-și îngroape morții, iar tu mergi de vestește împărăția lui Dumnezeu. Dar altul a zis: Te voi urma, Doamne, dar întâi îngăduie-mi ca să rânduiesc cele din casa mea. Iar Isus a zis către el: Nimeni care pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este vrednic de Împărăția lui Dumnezeu*” (Lc 9, 59-62).

Elisei cere să-și salute tatăl și mama și Ilie e de acord, *discipolul* lui Isus care cere același lucru, primește de la Isus un *refuz* neașteptat: de ce?

Pentru că, chiar dacă ne imaginăm că, înainte de acel dialog între Isus și *discipoli*, Isus a ilustrat *chemarea* lui Elisei din partea lui Ilie, și chiar dacă observăm toate afinitățile între acțiunea lui Isus și cea a profetilor, ar trebui totuși să recunoaștem *superioritatea* lui față de profeti: într-adevăr când nu mai este un om care cheamă, ci *Dumnezeu în persoană*, nu putem să zăbovim privind în urmă, nici măcar pentru a-i saluta pe cei din familie, sau pentru a-l îngropa pe propriul tată. *Chemarea* lui Isus este *mai autoritară* și aduce cu sine *urgența lui Dumnezeu*, pentru că Isus e *mai mult* decât Ilie.

Isus nu numai că *cere lucruri nemaiauzite*, dar – ceea ce uimește cel mai mult – și *obține ceea ce cere*. Lui Petru, lui Andrei, lui Iacob și lui Ioan le spune:

„*Urmați-mă!*”

și aceștia

„...*lăsând mrejele și pe tatăl...*”,

l-au urmat; lui Levi îi spune:

„*Urmează-mă!*”,

și acesta, lăsând banca de impozite îl *urmează*, ba mai mult face o sărbătoare pentru Isus și invită diferiți pescari, într-un cuvânt, *face sărbătoare* că a fost *chemat* și devine imediat *evanghelizator*.

Și Elisei *face sărbătoare* cu dublă semnificație, pentru că *benchetuiește* și *face sărbătoare* cu doi boi, o bogăție pe care îi coace cu bucățile de la plug, care este așa de distrus ca să dea mărturie, încât viața sa precedentă *nu mai există*.

*

Isus merge către Ierusalim, spune Luca:

„În timp ce se împlineau zilele în care va fi luat din lume...”

și în timpul drumului are loc acea conversație cu *discipolii* săi, despre care am vorbit puțin mai înainte, care se distinge prin următoarele verbe:

„Te voi urma... Urmează-mă... Te voi urma...”;

și imediat după aceea, evanghelistul Luca se confruntă cu un episod deosebit: Isus îi trimite pe cei „șaptezeci și doi de discipoli”:

„...câte doi, înaintea feței sale, în fiecare cetate și loc, unde însuși avea să vină. Și zicea către ei: Secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puțini; rugați deci pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul său” (Lc 10, 1-2).

Iată ceva nou: *misiunea* nu este un fapt rezervat celor „Doisprezece”, care în capitolul precedent au fost și ei trimiși „doi câte doi” și poate că nici nu se întorseseră încă. Opera apostolică pe care Isus o numește cu frumoasa imagine biblică a secerișului, cere participarea *tuturor*. Și îi trimite *pe toți în misiune*; e posibil că după ce i-a trimis pe cei „Doisprezece” și pe cei „șaptezeci și doi de discipoli”, Isus a rămas singur, dar asta nu e atât de important: *misiunea* e importantă.

Dar cine sunt acești „discipoli”?

Sunt cei care-l *iubesc* pe Isus atât de mult, încât *rămân* cu el, îl *urmează* în peregrinările sale; mai ales în această lungă călătorie spre Ierusalim; ei nu sunt speciali, sunt ca noi.

Ei nu sunt cu siguranță atât de bine pregătiți ca cei „Doisprezece”, dar pentru Isus sunt ai „Săi”, și asta e ceea ce contează. Și noi suntem ai „Săi”.

*

Să ne imaginăm scena: Isus e probabil așezat pe pământ, pe un câmp de măslina din Samaria și ai „Săi” stau în jurul lui, sunt foarte atenți: Învățătorul vorbește! Un sat întreg de Samariteni nu a vrut să-i accepte și acum Isus îi trimite înaintea sa, doi câte doi, explicând că împărăția lui Dumnezeu *se grăbește*, „și lucrătorii sunt puțini”, a vorbit de imensa iubire a Tatălui *față de toți oamenii*, chiar și față de Samaritenii care doar ce i-au refuzat; *misiunea* e grea, și totuși trebuie să meargă:

„Mergeți: iată vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor”.

Întrebările în acest moment ar fi fost multe:

„Cum trebuie să plecăm?...”

Temeri și ezități se întâlnesc; discipolii nu se simt deloc pregătiți, dar Învățătorul cu voce calmă și sigură începe să vorbească:

„...nu purtați pungă, nici traistă, nici încălțăminte și nu salutați pe nimeni pe cale...”

adică:

„Nu pierdeți timp nici măcar în saluturi, în salutarile lungi cum se obișnuiește aici în Israel, pentru că Împărăția are urgența sa și asta e prioritară tuturor; în plus, nu duceți cu voi nimic care vă preocupă, sau care să dea impresia de rău intenționați, pentru că puteți sfârși ca acel Samaritean care cobora de la Ierusalim la Ierihon și era travestit în tâlhar; deci fiți liberi, fără bani și fără haine de schimb, fiți călători săraci”.

Într-o lume ostilă, ei vor trebui să păstreze spiritul evanghelic și să-și pună încrederea *numai în Dumnezeu*.

„Învățătorule, ce trebuie să spunem când vom intra într-o casă?”

„În orice casă veți intra, spuneți mai întâi: Pace acestei case. Și de va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va odihni peste el, iar de nu, se va întoarce la voi”.

„Învățătorule, dar dacă nu luăm cu noi bani, ce vom mânca?”

„Și în această casă rămâneți, mâncând și bând cele ce vă vor da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutați din casă în casă. Și în orice cetate veți intra și vă vor primi, mâncați cele ce vă vor pune înainte. Și vindecați pe bolnavii din ea și ziceți-le: S-a apropiat de voi împărăția lui Dumnezeu” (Lc 10, 7-9).

Simplu! Discipolul are *pacea* lui Isus în inimă și unde merge duce această *pace*. Discipolul lui Isus s-a îmbrăcat în *lumina* lui Isus și deci îl duce pe Isus cu sine. Ioan scrie:

„Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, vine în lume” (In 1, 9),
iar Isus spune despre sine însuși:

„Eu sunt Lumina lumii; cine mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (In 8, 12);

dar apoi spune despre ai „Săi”:

„Voi sunteți lumina lumii...” (Mt 5, 14).

Acum putem înțelege ceea ce cei „șaptezeci și doi de discipoli” au înțeles atunci: ei îl poartă pe Isus, nu se poartă pe ei înșiși, lumina care îi acoperă este lumina lui Isus:

„...Cristos, Fiul Dumnezeului Celui viu” (Mt 16, 16).

Acum inimile sunt lipsite de frică, și o forță nouă a coborât peste ei prin cuvintele Învățătorului; în tăcere ei gustă bucuria de a fi fost aleși, bucuria de a fi „invitați”, bucuria de a sluji, de a fi utili pentru Împărăția care vine, bucuria de a fi fost considerați de către Învățător discipoli capabili, bucuria de a ști că sunt iubiți de Dumnezeu.

„Da! Mergem”,

își spuneau unul altuia, privindu-se în ochi și dând din cap. Dar mai este o întrebare:

„Învățătorule, și dacă ne vor alunga cum au făcut Samaritenii din acel sat, ce trebuie să facem? Ieri când s-a întâmplat erai tu, dar când ni se va întâmpla mâine, cum va trebui să ne comportăm?... ”

și Isus continuă să explice cu răbdare:

„...în orice cetate veți intra, și nu vă vor primi, ieșind în piețele ei, ziceți: Și praful care s-a lipit de picioarele noastre din cetatea voastră, vi-l scuturăm vouă. Dar aceasta să știți, că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Zic vouă că mai ușor va fi Sodomei în ziua aceea, decât cetății aceleia” (Lc 10, 10-12).

Acum discipolii știu tot ceea ce e necesar, știu că celor care îi vor alunga vor trebui să le spună:

„...știți însă că împărăția lui Dumnezeu e aproape”.

Evanghelizatori până la sfârșit; și ei pleacă, pentru a duce mărturia lor înaintea credincioșilor și a necredincioșilor; într-adevăr, conform spiritului ordinului primit, știu bine că indiferența și ostilitatea oamenilor nu trebuie să-i oprească, dimprivă sunt o „fericire”. Și acest ordin e valabil și pentru noi; toți suntem responsabili ai credinței, nu numai preoții.

*

Cu siguranță că Luca nu ne povestește toată formarea pe care Isus le-a dat-o, nu ne spune prea multe lucruri deosebite: da, e adevărat că trebuie „să dăm pacea”, iar în Orientul Mijlociu „Shalom!” este salutul obișnuit, discipolii însă vor trebui să dea într-un mod nou, vor trebui să comunice pacea lui Dumnezeu; vor trebui să vindece bolnavii, să se apropie de cei marginalizați, de cei în suferință, de cei care sunt mai deschiși față de Dumnezeu, pentru că sunt mai atenți să primească speranța, și vor trebui să le spună:

„Da, s-a apropiat de voi împărăția lui Dumnezeu”.

Ce înseamnă? Cum vor putea spune aceluia care suferă că împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat? Ce cuvinte vor putea folosi? Ce este împărăția lui Dumnezeu? Ei știu că Isus a răspuns farizeilor:

„...împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru” (Lc 17, 21).

Și cei „șaptezeci și doi” știu bine că împărăția lui Dumnezeu este experiența lor cu Isus. De aceea ei vor povesti despre Isus; adică vor povesti ca Ioan:

„ce era de la început,

ce am auzit,

ce am văzut cu ochii noștri,

ce am văzut și mâinile noastre au pipăit...

ce am văzut și am auzit

vă vestim și vouă” (1 In 1, 1-3).

Vor povesti cuvintele lui Isus, operele lui Isus, vor povesti despre iubirea Tatălui așa cum și Isus vorbește despre ea, vor trezi credința amorțită și rugăciunea fără speranță. Vor vorbi despre iubirea lui Isus care vindecă, despre ordinul primit:

„...vindecați bolnavii, ...și le spuse: s-a apropiat de voi împărăția lui Dumnezeu”.

Atunci bolnavii cer să fie vindecați și *discipolii* își impun mâinile asupra lor în numele lui Isus, se roagă pentru ei și ei *se vindecă*. Pe măsură ce zilele trec cei „*șaptezeci și doi*” cresc în putere, curaj și entuziasm și *misiunea* este un succes. Au plecat că păreau o „*armată Brancaleone*” și au devenit *misionari*, „*trimiși*” de Dumnezeu, plini de puterea misterioasă a lui Dumnezeu. Întoarcerea lor este o *sărbătoare*, nici unul nu simte oboseala; Luca ne povestește că:

„...s-au întors cu bucurie, zicând: *Doamne și demonii ni se supun în numele Tău*” (Lc 10, 17).

Misiunea făcută în ascultare și cu simplitatea inimii este atât de puternică, încât și demonii fug; chiar dacă aceasta nu părea la început o parte a *misiunii*. Acest fapt devine astfel simbolul succesului.

Isus îi vede fericiți și prin ei vede fericirea tuturor *misionarilor* viitori, și cum se mișca prin mulțimile care păreau „*ca niște oi fără păstor*” (Mc 6, 34), tresaltă de bucurie; Luca spune:

„În acest ceas, El s-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: *Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai desoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta...*

Și întorcându-se către ucenici, de o parte a zis: *fericiți sunt ochii care văd cele ce vedeți voi! Căci zic vouă: Mulți prooroci și regi au voit să vadă ceea ce vedeți voi, dar n-au văzut, și să audă ceea ce auziți voi, dar n-au auzit*” (Lc 10, 21-24).

Isus se bucură în Duhul Sfânt și mulțumește Tatălui, suntem deci înaintea bucuriei Sf. Treimi și toate acestea pentru că „*șaptezeci și doi*” de *discipoli* săraci au ascultat, au plecat și au anunțat că *împărăția lui Dumnezeu* era aproape... Cât de puțin pare asta în fața *bucuriei lui Dumnezeu!*

Atunci această posibilitate de a-i face bucurie lui Dumnezeu este și la îndemâna noastră, la îndemâna noastră a tuturor; și dacă a fost la îndemâna celor „*șaptezeci și doi de discipoli*”, de ce nu ar putea să fie și la îndemâna celor 27.000 de *dicipoli* adunați în *Reînnoirea în Duh*?

Într-adevăr, noi cei din *R.î.D.* suntem poate cei mai potriviți să intrăm în această logică a *evanghelizării* văzută cu ochii celor „*șaptezeci și doi*”; noi, mai mult decât alții poate, am făcut experiențe atât de multe și sensibile ale prezenței lui Isus în mijlocul nostru; noi, poate, suntem mai repede gata să *povestim* despre Isus; poate suntem mai puțin organizați, e adevărat, dar suntem poate și cei care s-ar ruga cu mai multă ardoare pentru un bolnav, spunându-i:

„*Curaj, frate! S-a apropiat de tine Împărăția lui Dumnezeu*”;

și poate că suntem și mai entuziași în a ne întoarce la Isus pentru a-i spune „*plini de bucurie*”:

„*Isuse, și demonii ni se supun în numele tău!*,”

dar probabil suntem și cei care înțelegem mai bine – după experiența *efuziunii Duhului* – că lucrul cel mai important nu este nici măcar acesta, ci este, în schimb, faptul că am fost *aleși* de Tatăl și că în marele registru al cerului sunt scrise numele noastre, și că toți am fost *aleși* pentru *misiune*.

Cine vrea să-l facă pe Dumnezeu să *tresalte de bucurie* și să descopere *bucuria* de a avea propriul nume scris în cer?

Dacă au făcut-o *șaptezeci și doi de discipoli* săraci și probabil analfabeți din Galileea acum 2000 de ani, ce ne lipsește ca să o putem face și noi?

*

Dar pentru a o face bine, mai trebuie să facem ceva.

Cardinalul Josef Ratzinger a scris recent:

„E interesant să ne amintim că Biserica antică după sfârșitul timpul apostolic a dezvoltat ca Biserica o activitate misionară relativ redusă. Nu a avut nici o strategie proprie pentru vestirea credinței la păgâni, și asta în ciuda timpului său a devenit o perioadă de mare succes misionar. Convertirea lumii antice la creștinism nu a fost rezultatul unei activități planificate, ci rodul *credinței* în modul în care se făcea *vizibilă* în viața creștinilor și în comunitatea Bisericii.

Invitația reală de la experiență la experiență, și nimic altceva, a fost – omenește vorbind – forța misionară a Bisericii antice. Comunitatea de viață a Bisericii invita la participarea la această viață în care se dezvăluia adevărul de unde venea această viață.

Viceversa, apostazia vârstei moderne se bazează pe căderea de verificare a credinței în viața creștinilor.

Noua evanghelizare de care avem așa de mare nevoie astăzi, nu o realizăm cu teorii inventate cu șiretenie: insuccesul catastrofic al catehezelor moderne este deja prea evident. Numai întâlnirea cu

un adevăr evident în sine, și verificarea în viață a acestui adevăr, poate face să strălucească acea evidență a credinței așteptată de inima omului; numai prin această poartă intră în lume Duhul Sfânt” (J. Ratzinger, *Guardare Cristo*)”.

Dacă la începutul acestui mare deceniu de *evangelizare*, care precede anul 2000, *Reînnoirea* se va mișca în această direcție, Duhul Sfânt va năvăli în lume ca un fluviu pentru a reînnoi fața pământului și se va adevăra profeta lui Ezechiel:

„*Toată vietatea care mișună acolo unde va trece râul, va trăi...*” (Ez 47, 9).

E necesar ca fiecare Grup sau Comunitate din *Reînnoire* să decidă, nu *în mod sporadic*, ci mai degrabă *în mod dur*, să facă *vizibil rodul credinței* cu primirea generoasă a oamenilor, a săracilor, a străinilor (nu numai în biserică, ci și în propriile case și în propriile familii), dar pentru a face asta este necesar să facem *mai întâi vizibilă „comunitatea Bisericii”*.

Nu e suficient deci ca un Grup să se întâlnească săptămânal *pentru rugăciune*, ci într-un mod oarecare Grupul *să crească* până la a se coagula în forme *comunitare* mai restrânse și evidente: construite *după cum Duhul inspiră*, dar capabile să aprindă, prin multele slujiri ale carității, nu numai ideea generală de Biserică „*comunitate*”, ci și ideea că

„...*un singur trup, un singur Spirit, cum una singură e speranța la care ați fost chemați*”,

nu este o frază antică, scrisă cu secole în urmă pe papirusuri prăfuite și fragile, ci este o realitate *vie și actuală* care se numește *Biserică – Trupul lui Cristos*.

Participând activ la acest „*Trup*”, carismele se înmulțesc, prind viață și se trezește „*Adevărul*” de la care vine această viață și care *se numește Isus*.

Jean Vanyer susține că existența „*comunității*” este un *rod interior*: adică atunci când încetez să mă gândesc la „*comunitate pentru mine*” și încep să mă gândesc în schimb la „*eu pentru comunitate*”.

„*Comunitatea reînnoită*” în care avem nevoie să creștem, este deci aceea constituită din „*generoși cu inima*” care sunt disponibili *să sacrifice totul pentru a-l urma și sluji pe Isus*. Această „*comunitate*” devine în mod natural apoi acea realitate care vestește continuu lumii:

„*L-am întâlnit pe Mesia!*”,

pentru că este o „*comunitate*” permanent copleșită de bucuria de a *fi cu Isus*. În acest fel „*insuccesul catastrofic al catehezelor moderne*”, de care vorbea Cardinalul Ratzinger, poate fi transformat într-un *succes*, pentru că așa cum spunea el însuși:

„Numai întâlnirea cu un adevăr evident în sine, și verificarea în viață a acestui adevăr, poate face să strălucească acea claritate a credinței așteptată de inima omului; numai prin această poartă intră în lume Duhul Sfânt.”

E suficient să vrem *cu adevărat*, și deja astăzi am putea deveni evangelizatori.

*

Când eram copil și mergeam la catehism pentru a mă pregăti pentru Mir, catehetul ne punea întrebări la care trebuia să răspundem pe dinafară; una dintre acestea era următoarea:

„*Care este scopul pentru care am fost creați?*”;

și noi răspundeam:

„*Ca să-l cunoaștem, ca să-l iubim și să-l slujim pe Dumnezeu în a ceastă viață și apoi să ne bucurăm de el în cealaltă*”.

Binecuvântat să fie catehismul lui Pius X care a putut să ne învețe lucruri așa de mari într-un mod așa de simplu!

Mulți botezați astăzi s-au împotmolit tocmai la acest punct, nu au reflectat deloc asupra scopului, de ce *au fost creați*.

Noi toți, fraților și surorilor, nu am fost creați la întâmplare, nu am fost creați să creștem în înălțime, nici pentru a merge la universitate, sau pentru a avea o familie frumoasă; dar am fost creați *ca să-l cunoaștem, să-l iubim și să-l slujim pe Dumnezeu în această viață și apoi să ne bucurăm de el în cealaltă*.

Dacă reflectăm câteva secunde, ne dăm seama atunci că *a-l cunoaște pe Dumnezeu, a-l iubi și a-l sluji* nu sunt trei ornamente de frișcă aranjate pe tortul vieții, nu sunt trei opțiuni dintre care poți face și mai puțin, ci sunt necesitățile fundamentale *pentru care* am fost creați.

Sunt apoi logici în interiorul acestor necesități care nu se pot neglija. Prima are în vedere șirul de verbe: nu poți să-l *iubești* pe Dumnezeu dacă nu-l *cunoști* pe Dumnezeu, și nu poți să-l *slujești* pe Dumnezeu dacă nu-l *iubești*.

A doua este că nu am fost creați pentru a *trăi* în această lume, ci pentru a-l „*sluji pe Dumnezeu*” în această lume, îmi vine deci îndoiala că nu vom putea să *ne bucurăm* de Dumnezeu în viața de dincolo, dacă nu am *slujit împărăției lui Dumnezeu* în această viață: deci a *sluji* – „*necesse est*” ar spune latinii – *este un lucru necesar*.

În experiența noastră în *Reînnoire* noi am avut o întâlnire cu Dumnezeu foarte concretă: noi putem spune cu siguranță că atunci când am primit *efuziunea Duhului*, sau ne-am convertit în inimă, l-am „*cunoscut*” pe Dumnezeu.

Deci noi știm că primul verb vrea să indice *convertirea* și în viața noastră această primă treaptă reprezintă *trecutul* nostru.

După aceea am învățat să-l *iubim pe Dumnezeu*, dar iubirea noastră la început era poate iubirea interesată a acelora care-l *urmu* pe Isus pentru că înmulțise pâinile.

La acest stadiu, Isus are mulți care-l *urmează*, dar nu sunt cu adevărat *discipolii săi*:

„*Adevăr, adevăr vă zic: Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat*” (In 6, 26).

Discipol este acela care îl urmează pe *Învățător din iubire*, chiar dacă nu are un loc unde să-și plece capul, pentru că știe că nici *Învățătorul* nu are, totuși iubirea pentru el e mai mare decât incomoditățile pe care le întâlnește.

Deci e necesar să devenim *discipoli ai lui Isus* („*Cuvântul lui Dumnezeu*” făcut trup), pentru că asta înseamnă să-l *iubim pe Dumnezeu*.

Acesta este *prezentul* nostru ca *Reînnoire*; fiecare înțelege deci că nu e suficient deloc numai „*să mergem*” la întâlnirea de rugăciune săptămânală. Prea mulți din *Reînnoire* fac pe spectatorii așteptând ca Isus „*să înmulțească pâinile*”, adică să săvârșească vindecări, minuni, sau pur și simplu să-i umple de pace; dar ce înseamnă să iubești în astfel de condiții? *Reînnoirea* nu este un spectacol de privit, sau de care să te bucuri, ci este *răspunsul* la o *chemare a lui Dumnezeu*, și nu răspundem șezând comod și privind. Nu există *iubire pentru Dumnezeu* dacă rămânem doar să privim, fără *riscul* de a ne schimba viața.

Înainte noastră stă apoi viitorul, și viitorul se numește cu siguranță a-l *sluji pe Dumnezeu*.

Da, mulți animatori și-au cheltuit toate energiile pentru a-l *sluji pe Domnul*, răspândind „*Cuvântul*” și răspunzând *chemării* sale, dar sunt încă prea puțini.

Obstacolul cel mai mare în slujire este *faptul de a fi căldicel*, acoperit de *Reînnoire*; dar *Reînnoirea căldică* nu este *Reînnoire*, este numai „*căldică*”.

Cum se poate să nu vibrezi în fața îndemnului lui Paul:

„*La sânge, nu pregetați; cu duhul fiți fierbinți; Domnului slujiți*” (Rom 12, 11).

Și cum să nu simți vibrând sângele în vene în fața acestui cuvânt din Apocalipsă:

„*Știi faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura mea*” (Ap 3, 15-16).

Slujitoarea lui Dumnezeu, Sr. Faustina Kowalska, scrie în jurnalul său, păstrat ca parte a documentelor pentru instrucția procesului de beatificare, că a primit drept locuțiune interioară de la Isus însuși:

„Sunt suflete care se opun eforturilor mele... suflete fără iubire sau devoțiune, suflete pline de egoism, suflete mândre și arogante, suflete pline de rătăcire și de ipocrizie, suflete căldicele, care abia au căldura pentru a se menține în viață. Inima mea nu poate suporta așa ceva. Toate harurile mele pe care eu le revărs asupra lor în fiecare zi curg pe lângă ei ca pe o piatră. Eu nu le suport pentru că nu sunt nici bune, nici rele” (VI, 59, 73, 74).

A sluji înseamnă a accepta riscul de a deveni „*apostoli*”, adică „*trimiși*”, iar pentru a o putea face, trebuie să putem spune așa cum Petru i-a spus lui Isus:

„*Noi am lăsat totul și te-am urmat!*” (Lc 18, 28);

ca să auzim răspunsul lui:

„*Adevărat grăiesc vouă: Nu este nici unul care a lăsat casă, sau femeie, sau frați, sau părinți, sau copii, pentru împărăția lui Dumnezeu, și să nu primească cu mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul ce va să vină, viața cea veșnică*” (Lc 18, 29).

Adevărul este că nu credem „Cuvântului” lui Isus care ne promite „mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul ce va să vină, viața cea veșnică” dacă mai întâi lăsăm totul.

Raționamentul bunului sens trunchiat și incredul spune:

„Mai bine oul azi, decât găina mâine”,

și astfel nu se hotărăște să *asculte* de Dumnezeu. Spun să *asculte*, pentru că a *sluji* este o poruncă care apare deja în cartea Exodului:

„Să slujești Domnului, Dumnezeului tău” (Ex 23, 25),

dar Isus ne dă o cheie nouă de înțelegere:

„Dacă mă iubiți, păziți poruncile mele” (In 14, 15);

dacă nu este *iubire*, nu va fi deci nici *slujire*, nu vor fi *eforturile* evanghelizării.

*

Cum poți atunci să ajungi să *gândești*, să *înfăptuiești* și să *faci să crească* slujirea? Sunt pași care pot fi făcuți, dar trebuie mai întâi de toate să ne întoarcem la rădăcina însăși a convertirii noastre. Isus ne invită să *fim precum copiii*, mai mult, ne spune că:

„...de nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor” (Mt 18, 3).

Și ce fac copiii? Copiii privesc lumea cu ochi curați și *se minunează*.

Acum câțiva ani am fost în Malta cu fiica mea și cu nepotul meu – care atunci avea un an și jumătate – și când eram în avion, copilul a văzut marea, și punctând cu degetul său îmi spunea la infinit:

„Bunicule, maaa!”

și astfel marea pe buzele lui a devenit *minune!* Și noi trebuie să învățăm să privim *minunile lui Dumnezeu* în viața noastră și în jurul nostru, și să spunem:

„Doamne, maaa!”

și s-o spunem în *fiecare* zi și *toată* ziua! Sf. Paul ne invită să ținem privirea ațintită în Dumnezeu și în orice necesitate să ne adresăm lui:

„...prin închinăciune și prin rugă de mulțumire” (Fp 4, 6).

Totuși dacă inima nu e *copil*, această stare de rugăciune care-i mulțumește lui Dumnezeu pentru tot, nu există. Atunci încet, încet Dumnezeu devine *o expereință intermitentă*, nu *continuă*, și nu se trăiește deci în manieră *continuă* aducerea de mulțumire...

Cineva îl întrebă odată Pe Sf. Ignațiu:

„Care este păcatul cel mai mare?”

și marele sfânt răspunse:

„Păcatul cel mai mare este nerecunoștința”.

Dar nerecunoștința nu există atunci când inima îi spune continuu lui Dumnezeu:

„... *Minunate sunt lucrările tale!*” (Ps 65/66, 3).

*

Dacă vrem cu adevărat să mergem și să atingem împlinirea voinței lui Dumnezeu, folosind-o în *evanghelizare*, decalogul fundamental al drumului care trebuie făcut pentru a deveni *evanghelizatori*, este următorul:

1. Să deschidem ochii față de imensitatea harului lui Dumnezeu în noi și în jurul nostru, privind imediat imensa bogăție a darurilor primite

Este *har* și deci *dar*: viața, familia, fiii, serviciul, frații, este *har* rugăciunea, *Reînnoirea*, această *Convocare* a noastră; este *har* Biserica în care suntem chemați să trăim.

2. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru orice lucru pe care-l avem, să nu ne atribuim nouă înșine darurile

Să ne despuiem și să devenim săraci cu totul, înseamnă să ne îmbogățim însutit. Sf. Paul ne spune:

„...nutriți în voi aceleași sentimente care au fost în Cristos Isus” (Fp 2, 5);

și primul lucru pe care-l enumeră, este că Isus:

„...fiind de natură divină,

*nu a socotit ca pe o pradă
egalitatea sa cu Dumnezeu;
ci s-a nimicit pe sine... ” (Fp 2, 6-7);*
pentru că a făcut asta și a fost ascultător
*„...până la moarte
și încă moartea pe cruce...
Dumnezeu l-a înălțat
și i-a dat un nume
care este mai presus de orice alt nume...” (Fp 2, 8-9).*

A lăsa totul nu înseamnă deci a închide ușa casei și a abandona fiii și soția, ci *a primi totul ca dar* și deci a-l lua în considerație *înainte de toate și mai presus de toate pe Donatorul*. Aceste „daruri” sunt apoi infinit de prețioase pentru că „...cu preț mare” am „fost cumpărați” (1 Cor 6, 20). Prețul este reprezentat în mod minunat în trupul torturat și în fața însângărată a lui Isus crucificat. Deci, e corect și logic să devenim săraci pentru că „*totul este har*”.

3. Reflectează întrebându-te: de ce am primit așa de mult?

Cu siguranță nu pentru meritele mele, ci pentru că Dumnezeu mă iubește în mod gratuit și imens, și m-a iubit chiar și atunci când eram în păcat și departe de el.

Acum câteva săptămâni am primit o scrisoare importantă de la o femeie care, în timp ce era departe de Dumnezeu, a avut un accident grav de mașină din care a scăpat în mod miraculos teafără (chiar dacă cu multe fracturi și cu un rinichi zdrobit). Ea povestește că atunci când simțea că viața se încheie, a primit lumina lui Dumnezeu și căința totală pentru viața ei greșită, pe lângă faptul că, probabil, *harul* vieții. Scrisoarea descrie toate acestea și la un moment dat spune următoarele:

„...uite deci, mi-am spus, în mii de moduri diferite Dumnezeu, în acești 30 de ani de viață, a căutat un raport cu mine, a căutat să mă facă să simt iubirea sa pentru mine, a bătut la ușa mea, a sunat la telefonul meu!

*A trebuit să ajungă să-mi rupă toate oasele pentru a-mi anunța iubirea sa, pentru că am trecut de la moarte la viață, a venit să-mi verse sângele, ...pentru ca eu să am *Viața Veșnică*, pentru ca să mă *renasc de sus*, pentru ca să mă îmbrac în *El*, în *Lumină*, pentru ca să mă satur la izvorul său de apă vie.*

Repet mereu în inima și mintea mea cuvintele suave din psalmul lui David care se căiește, și pe care le simt scrise pentru mine:

„...vor tresălta oasele pe care le-ai zdrobit...”

Da, Tarcisio, oasele mele zdrobite tresăltă în Dumnezeu Mântuitorul meu, el m-a răscumpărat.

A făcut har în Sion, a refăcut zidurile Ierusalimului; *Dumnezeu mă iubește!*”

4. Să conștientizăm că, fără meritul nostru, nu am fost doar iubiți de Dumnezeu, dar am fost și aleși de el

„Și Domnul v-a primit, nu pentru că sunteți mai mulți la număr decât toate popoarele – căci sunteți mai puțini la număr decât toate popoarele – ci pentru că Domnul vă iubește” (Dt 7, 7-8).

Isus apoi afirmă:

„... nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi” (In 15, 16).

5. Din această conștientizare se naște recunoștința, și din recunoștință, lauda

Lauda deci nu poate fi un *artificiu* pentru rugăciune, ci o *convertire*; inima plină de iubire față de Dumnezeu dă drumul la laudă.

Când există această laudă, înseamnă că porunca principală

„...să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta” (Mc 12, 30),

a fost înțeleasă și respectată.

6. Să-l iubești pe Dumnezeu din toată inima și din tot cugetul devenind jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu

„Vă îndemn, deci, fraților,...să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă și bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească, și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit” (Rom 12, 1-2).

Să fim dispuși deci să ne jertfim pentru a face voința lui Dumnezeu în totalitate și cu bucurie pentru că:

„Dumnezeu iubește pe cel ce dă cu bucurie” (2 Cor 9, 7).

Să căutăm voința lui Dumnezeu în fiecare zi și să încercăm să-l înțelegem pe Isus care spune:

„...mâncarea mea este să fac voința Celui care M-a trimis și să duc la îndeplinire opera sa” (In 4, 34).

7. Să căutăm care este gândul lui Dumnezeu pentru toți oamenii

„Că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să ajungă” (1 Tm 2, 3-4).

Mulți oameni nu-l cunosc încă pe Dumnezeu, nu-l cunosc pe Isus, nu-i mulțumesc pentru jertfa sa, nu-l iubesc, nu sunt vii... și inima lui Dumnezeu arde de râvnă pentru ei.

8. Să căutăm să avem, așa cum spune Sf. Paul Corintenilor, „gândul lui Cristos” (1 Cor 2, 16)

Isus dorește atât de mult să-și îndeplinească misiunea, încât exclamă:

„Foc am venit să aduc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins! Și cu botez am a mă boteza, și câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!” (Lc 12, 49-50).

Mulți oameni care trăiesc încă „cuprinși de întuneric” și locuiesc „în pământ întunecos de moarte” așteaptă strigătul nostru:

„...Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului... Iată eu voi face să intre în voi duh și veți învia. Voi pune pe voi vine și carne va crește pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh și veți învia și veți ști că Eu sunt Domnul” (Ez 37, 4-6).

9. Să înțelegem pe deplin misiunea noastră

„Mergeți, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă” (Mt 28, 19).

Misiunea este de a duce oamenilor Vestea cea Bună, a îndrrepta către Dumnezeu inima oamenilor. Scrie Sf. Paul:

„Căci: Oricine va chema numele Domnului se va mântui. Dar cum vor chema numele Aceluia în care încă n-au crezut? Și cum vor crede în Acela de Care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără propovăduitor? (Rom 10, 13-14).

10. A sluji

Acum putem să privim cu adevărat chipul brăzdat de sânge și umflat al lui Isus care ne-a spus:

„Fiul Omului nu a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-și dea sufletul ca răscumpărare pentru mulți” (Mc 10, 45).

Toate acestea tu, Isuse, le-ai făcut pentru mine, și cum pot să fiu încă spectator? Sf. Ioan scrie:

„În aceasta am cunoscut iubirea: că El și-a dat viața pentru noi, și noi deci suntem datori a ne da viața pentru frați” (1 In 3, 16).

*

Nu aș vrea însă ca toate acestea să fie doar „un cântec frumos”; dacă am înțeles totul și inima noastră este acum plină de recunoștință și de propuneri bune, a sosit momentul angajării în fața lui Dumnezeu. Israel a rătăcit 40 de ani în deșert și timp de 40 de ani Dumnezeu l-a hrănit, l-a susținut, l-a protejat și l-a condus, l-a făcut să devină un popor, l-a ajutat să treacă Iordanul ca pe uscat, Ierihon a căzut, pământul este al său...

Acum Iosua cheamă toate triburile lui Israel la Sihem, și face istoria binefacerilor și fidelității lui Dumnezeu, începând de la:

„...părinții voștri... au trăit dincolo de râu și slujeau la alți dumnezei...” (Ios 24, 2),

până la:

„Și v-am dat țara cu care nu v-ați ostenit și cetățile pe care nu le-ați zidit și trăiți în ele; din viile și din grădinile de măslini pe care nu le-ați sădit, iată, mâncați roade”,

pentru a încheia astfel:

„Temeți-vă dar de Domnul și-i slujiți lui cu credincioșie și curățenie... Iar dacă nu vă place să slujiți Domnului, atunci alegeți-vă acum cui veți sluji... Eu însă și casa mea vom sluji Domnului, că sfânt este!” (Iosua 24, 13-15).

Atunci poporul a jurat:

„Departa de noi gândul să părăsim pe Domnul... căci El este Dumnezeuul nostru! (Ios 24, 16-18).

Iosua a încercat de două ori să abată poporul de a lua un angajament cu superficialitate, dar poporul de două ori a răspuns:

„Nu, noi Domnului vom sluji!” (Ios 24, 21).

și în alt loc:

„Domnului Dumnezeuului nostru vom sluji și glasul lui vom asculta!” (Ios 24, 24).

Și noi am avut toate harurile lui Dumnezeu: viața, Botezul, Biserica, *darul* însuși al Duhului Sfânt și multe altele: până la această Convocare Națională plină de har; suntem gata să repetăm același jurământ al lui Israel în Sihem, reînnoind *Alianța* noastră? Cine se simte în stare, să spună acum în fața lui Dumnezeu

„Da! Noi vom sluji Domnului!”

Sunteți gata?...

*

Putem încheia cu cuvintele Sf. Părinte:

„În pragul celui de-al treilea mileniu, Biserica întreagă, păstori și credincioși, trebuie să simtă mai puternic responsabilitatea sa de a asculta îndemnul lui Cristos: „*Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura*” (Mc 16, 15), reînnoind zelul său misionar. O misiunea mare, angajantă și magnifică este încredințată Bisericii: aceea a unei *noi evanghelizări*, de care lumea de astăzi are mare nevoie. Credincioșii laici trebuie să fie parte vie și responsabilă a acestei misiuni, chemați așa cum sunt să *vestească și să trăiască* Evanghelia în slujirea valorilor și exigențelor persoanei și societății” (*Cristifideles laici*, 64).

*

Dacă am spus „Da!” cu adevărat, să nu ne temem, pentru că Duhul Sfânt va vorbi prin noi în timp ce-l ascultăm pe Isus care ne mângâie și ne repetă:

„*Iată, eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor*” (Mt 28, 20).

Rimini: aprilie, 1990

„Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu...” (In 4, 10)

„...Era acolo fântâna lui Iacob. Iar Isus fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Isus i-a zis: Dă-mi să beau. Căci ucenicii lui se duseseră în cetate ca să cumpere merinde. Femeia Samariteancă I-a zis: Cum Tu, care ești Iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie Samariteancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samaritenii. Isus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la el, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia i-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești tu mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Isus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da eu, se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot” (In 4, 6-15).

Să încercăm acum să analizăm o „evangelizare” a „Învățătorului” ca să vedem cum s-a comportat el. De aceea să citim tot paragraful din Evanghelia lui Ioan care se referă la întâlnirea dintre Isus și samariteancă:

„Deci când a cunoscut Isus că fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan, deși Isus nu boteza El, ci ucenicii lui, a lăsat Iudeea și s-a dus iarăși în Galileea. Și trebuia să treacă prin Samaria. Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacob l-a dat lui Iosif, fiul său; Și era acolo fântâna lui Iacob. Iar Isus fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Isus i-a zis: Dă-mi să beau. Căci ucenicii lui se duseseră în cetate ca să cumpere merinde. Femeia Samariteancă I-a zis: Cum Tu, care ești Iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie Samariteancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samaritenii. Isus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la el, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia i-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești tu mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Isus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da eu, se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Isus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Isus i-a zis: Bine ai zis că n-ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus: Femeia i-a zis: Doamne, văd că tu ești prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Isus i-a zis: Femeie, crede-mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce i se închină trebuie să i se închine în duh și adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Cristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Isus i-a zis: Eu sunt, cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva este acesta Cristos? Și au ieșit din cetate și veneau către El” (In 4, 1-30).

Să vedem acum împreună metoda lui Isus de a înfrunta vestirea, cum Isus conduce încet, încet o femeie Samariteancă la înțelegerea „Adevărului”. Aceste cateheze ale lui Isus, din păcate, într-un manual ipotetic editat de biroul catehetic diecezan, ar fi sub titlul: „Ce nu trebuie să facem”. Vă invit să urmărim cum vă prezint eu faptul și apoi, eventual, vom avea despre ce să discutăm împreună.

Isus lasă Iudeea pentru Galileea ca urmare a vocilor care circulau printre farizeii, alarmați în mod evident, pentru că se spunea că:

„Isus face și botează mai mulți ucenici decât Ioan” (In 4, 1).

Isus pornește astfel pe un drum mai scurt, drumul prin munți, trecând prin Sihar, oraș samaritean aproape de muntele Garizim construit în apropierea fântânii lui Iacob. Drumul este obositor, suntem „cătrel miezul zilei”, și trebuie să ne oprim ca să putem să ne odihnim. Isus e obosit, transpirat și însetat, și de aceea se oprește „fără îndoială la fântâna” lui Iacob, sperând că va veni cineva și deci va putea să bea și să-și potolească setea.

Trebuie să ne dăm imediat seama că ora e nepotrivită pentru a aștepta ca cineva să vină să ia apă; de obicei, femeile merg să scoată apă dimineața sau seara.

Dacă luăm în considerație faptul că săpăturile arheologice confirmă prezența a două locuri posibile pentru înscăunarea antică, distrusă definitiv în anul 67 d.C., una localizată la circa 750 de metri de la fântână, iar celălaltă la circa 1 km., realizăm imediat că aprovizionarea cu apă, mergând pe jos o așa distanță cu o cană grea de teracotă plină cu apă pusă deasupra capului, nu era chiar o glumă. A face apoi acest efort o dată sau de două ori pe zi, trebuie să fi fost foarte greu, dar s-o faci chiar „cătrel ora a șasea”, adică către miezul zilei, era chiar un efort... excesiv.

Deci, aceasta este situația pe care Evanghelia ne-o prezintă: Isus e obosit, îi este sete, soarele îi bate puternic în cap, este foarte cald, și singurul lucru viu în câmpul prăfuit, era poate numai cântecul plictisitor al greerilor.

Și...

„A venit o femeie din Samaira...” (v.7).

Iată evenimentul: o femeie, o Samariteancă, la oră nepotrivită, vine să scoată apă... dar totul este ieșit din comun, totul este improbabil, pentru ca să poată avea loc o întâlnire importantă cu Isus.

Să vedem de ce e totul greșit: sunt cel puțin patru obstacole principale care împiedică această întâlnire:

a. Este obstacolul *sexului*: sosește o femeie și Isus este un rabi, un „învățător”.

Femeia e atât de jos în pătura socială, încât un rabin nu putea să vorbească, în afara casei sale, nici măcar cu soția lui, să ne imaginăm cum era posibil ca Isus să poată vorbi cu o necunoscută.

b. Este obstacolul *rasei*: Samaritenii erau o rasă nelegitimă pentru că proveneau din amestecarea cu Asirienii, deportați în sec. VIII î.C. Dacă ne gândim la dificultățile pe care Iudeii au trebuit să le întâmpine când în 445 î. Neemia a sosit la Ierusalim să construiască zidurile distruse și a trebuit să întâlnească opoziția samaritenilor (Ne 1, 4, 6; Egd 4), înțelegem bine antipatia dintre cele două grupuri etnice. În 538 î.C. într-adevăr, Cyrus, regele Persiei, după căderea imperiului babilonian, i-a autorizat pe iudei să se întoarcă la Ierusalim pentru a construi templul. Repatriații au început imediat reconstruirea templului, dar lucrările au trebuit să fie întrerupte din cauza opoziției amaritenilor și nu au putut fi reluate decât sub domnia lui Darie I; construirea templului va fi astfel terminată abia în 515 î. În următorii cincizeci de ani, eforturile pentru reconstruirea zidurilor din Ierusalim au fost continuu obstaculate de samariteni și lucrarea finală nu va putea fi îndeplinită decât sub Artaserxe când Neemia, paharnicul regelui, va sosi la Ierusalim, cu o nouă caravană de repatriați, care a pornit dintr-un mandat explicit al regelui, care îl autoriza să ridice zidurile orașului.

Totuși și după această autorizare oficială samaritenii s-au opus cu încăpățănare și ziditorii iudei au trebuit să țină cu o mână sabia, iar cu cealaltă să lucreze la construirea zidurilor.

c. Obstacolul *naționalității*: samaritenii erau considerați „străini”. Sub această lumină într-adevăr parabola „samariteanului milostiv” (Lc 10, 30-37), își asumă semnificația cea mai deplină și șocantă; Isus indică de fapt că tocmai „străinul” se comportă ca „aproapele”.

d. Obstacolul *religiei*: samaritenii erau considerați „schismatici” și „necurați”; pentru a înțelege gravitatea acestei poziții e suficient să facem referință la o normă rabinică care spune următoarele:

„A mânca pâine de la samariteni e ca și cum ai mânca carne de porc.”

Samariteanca rămâne imediat uimită de cererea lui Isus, atât de neașteptată și directă, dar ea e convinsă totuși că se află într-o situație de forță. Ea are cu sine frânghia și cana de scos apă, *Isus nu are nimic*.

Tonul său deci e surprinzător, dar și puțin arogant și ironic:

„Cum Tu, care ești Iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie Samariteancă?” (v. 9).

adică:

„Cum (*ironie*) tu care ești un bărbat și în plus iudeu, îmi ceri de băut mie care sunt femeie și samariteancă? Unde e orgoliul tău și supremația ta?...”

Totuși întrebarea ascunde și curiozitatea de a-l *cunoaște* pe Isus. Isus nu se tulbură, dimpotrivă pornește la atac în modul cel mai neașteptat:

„Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este cel ce-ți zice: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie” (v. 10).

Isus atacă cu un discurs al „Adevărului” care răspunde doar în aparență la logica ironică a femeii Samaritence. Dar Isus iese imediat din terenul raționamentului antagonistei sale lăsând-o gură cască. Isus care nu a acceptat mai întâi *regulile comportamentului impus de lume*, nu acceptă acum nici *regulile raționamentului lumii*.

Ce discurs e de fapt acela pe care-l ține?

Isus vorbește de la început de un „dar al lui Dumnezeu” pe care Samariteanca nu-l cunoaște, deci indică faptul că Samariteanca nu înțelege ceva important; apoi vorbește misterios de propria persoană și în cele din urmă vorbește de „apa vie”.

Astăzi nu cunoaștem noi semnificațiile tuturor acestor lucruri; dar săraca Samariteancă, care nu era cu siguranță *educată*, care nu era *botezată*, care nu-l cunoștea nici pe *Isus Cristos*, nici nu-l primise pe *Duhul Sfânt*, ce putea să *înțeleagă* din tot ceea ce Isus spunea?

În acest moment e bine să reflectăm: Isus nu vorbește pentru a face apel la *cunoștințe*, la *doctrină*, la *logica lumii*, ci afirmă încrezător „Adevărul”, pentru că se încrede în „Adevăr” și în forța sa, *nu în ceea ce este uman*.

Femeia din Samaria e tulburată; propria siguranță se clatină în fața „Cuvântului” lui Isus.

„Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde dar ai apa cea vie? Nu cumva ești tu mai mare decât părintele nostru Iacob?...” (v.11-12).

Femeia nu se mai adresează lui Isus ca la început, nu-l mai numește *cu dispreț*: „iudeu”, ci *cu respect* îl numește: „Domn...” și *cu respect* acum îl întreabă:

„Dar cum vei face? Nu ai nici găleată de scos apă și fântâna e adâncă”.

Totuși femeia mai face un pas pe drumul înțelegerii figurii misterioase a lui Isus:

„Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacob?” (v. 12).

În realitate femeia *nu a înțeles nimic*, nu a luat încă contact. Isus vorbește de „Adevărul lui Dumnezeu”, dar femeia mai este încă legată de realitatea umană, este *fascinată* de Isus, dar nu înțelege. Trebuie să observăm cum Isus *niciodată nu face „umane”* cuvintele auzite de la Tatăl ca să le facă *pe înțelesul* auditoriului. Într-o întâlnire faimoasă cu Iudeii, Isus va spune:

„Multe am de spus despre voi și de judecat. Dar Cel ce m-a trimis pe mine adevărat este, și cele ce am auzit de la El, Eu acestea le grăiesc în lume. Și ei n-au înțeles că le vorbea despre tatăl. Deci le-a zis Isus: Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că de la Mine însumi nu fac nimic, ci precum m-a învățat Tatăl, așa vorbesc...” (In 8, 26-28).

Femeia deci cu adevărat n-a înțeles, dar Isus nu se tulbură, dimpotrivă perseverând în direcția sa de învățătură, pare să devină și mai „misterios” și aproape „întunecat” modul său de a vorbi:

„Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși. Dar cel ce va bea din apa ce i-o voi da Eu, nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică” (v. 13b-14).

*

În acest moment este clar că diferența între ceea ce *spune* Isus și ceea ce *înțelege* Samariteanca este profundă.

În termeni umani (vorbit din punct de vedere didactic) metoda de predare a lui Isus, cel puțin în acest caz, pare falimentară. Dacă un profesor ar trebui să-și predea materia în acest mod, s-ar spune imediat că: *nu știe să predea*.

Isus, în schimb, *ne învață* în acest mod unul din adevărurile cele mai importante care trebuie să existe în conștiința evanghelizatorului: *gândurile lui Dumnezeu, nu sunt ca gândurile omului*:

„Căci gândurile mele nu sunt ca gândurile voastre și căile Mele ca ale voastre, zice Domnul. Și cât de departe sunt cerurile de pământ, așa de departe sunt căile Mele de căile voastre și gândurile Mele de gândurile voastre” (Is 55, 8-9).

*

Femeia crede că a înțeles, se *înșeală* acum că discursurile aceluia om atât de „*ciudat*” au devenit „*inteligibile*”, și în inima ei exclamă:

„Am înțeles! Acesta e un proprietar al unei noi mărci de apă minerală... o apă specială cu puteri miraculoase... cine va bea din aceasta nu va mai înseta... nu voi mai fi obligată să vin aici să iau apă, dimpotrivă... dacă voi putea voi duce și pritenelor mele și toate vor fi fericite...”.

Femeia gândește în sine ei:

„Gândește-te ce noroc, nu va mai trebui să vin să iau apă de băut în fiecare zi ca acum” (v. 15).

Femeia vede tot *folosul* de a-l fi întâlnit pe Isus; este agitată și mulțumită, crede că a rupt pentru totdeauna ușa dependenței ei de sete după apă și de drumurile lungi până la fântână, se simte *liberă și fericită*. Gândirea ei însă este încă *total umană*, ca în mulți alți creștini buni – chiar din *Reînnoire* – care văd tot *folosul* de a-l fi întâlnit pe Isus, dar nu l-au înțeles încă pe Isus, nu *înțeleg* cuvintele sale, nu *cunosc* încă „*darul lui Dumnezeu*”.

Totuși Samariteanca îl numește acum fără umbră de ironie sau de diferență: „*Doamne*”; toate obstacolele dintre iudei și samariteni oarecum au căzut; Isus și femeia discută liber. Un sens de adânc respect predomină acum în inima femeii, poate se gândește că nimeni n-a putut rupe vreodată neîncrederea ei ca acest necunoscut „*străin*”.

Imediat vom vedea de unde venea această neîncredere: viața Samaritencei nu era atât de bună, încât să-i invite pe consătenii ei la respect și la pritenie față de ea. Respectul adânc pentru Isus se naște și din cuvintele pe care Isus i le-a spus, cuvinte care i-au dat un sens al demnității ei.

Rețineți că femeia nu a înțeles nimic din punctul de vedere al unei înțelegeri intelectuale a „*Adevărului*” pe care Isus i l-a vestit, totuși acest „*Adevăr*” a lucrat deja în ea; *femeia a fost deja transformată*.

Mă gândesc uneori cu tristețe la atâția oameni puși de Providența Divină în poziția de a trebui să vestească „*Adevărul*”, conform lui Dumnezeu, și care se forțează în atâtea moduri de a-l *acoperi cu înțelepciunea umană*, de a-l *altera cu cuvinte umane*, pentru ca firul tăios al lui să fie îndulcit și îmblânzit, pentru ca lama să nu mai taie, și astfel vestirea lor să curgă peste ascultători ca apa de ploaie de pe acoperiș.

Nu pot să nu compar această tendință, care e considerată drept „*modernă*”, cu cuvintele intransigente ale Apostolului Paul:

„De aceea, având această slujire, după cum am fost miluiți, nu ne pierdem nădejdea; ci ne-am lepădat de cele ascunse ale rușinii, neumblând în vicleșug, nici stricând cuvântul lui Dumnezeu, ci făcându-ne cunoscuți prin arătarea adevărului față de orice conștiință omenească înaintea lui Dumnezeu. Iar dacă Evanghelia noastră este încă acoperită, este pentru cei pierduți, în care Dumnezeu veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Cor 4, 1-4).

*

Femeia e plină de entuziasm pentru apa care potolește orice sete fie prezentă, fie viitoare, dar în acest moment situația nu poate rămâne statică. Trebuie să mergem înainte pentru că e foarte periculos să ne orpim în acest prim stadiu, la aceste prime consolări fără să-l fi înțeles încă pe Isus. Dar cum să mergi înainte?

*

Și iată acum are loc un fapt nou. Isus a vorbit de această apă minunată și femeia a răspuns:

„Doamne... dă-mi această apă...” (v. 15).

Acesta este faptul *cel mai important*: femeia a cerut

„...dă-mi această apă...” (v. 15).

Ea nu a înțeles ce voia să spună Isus în sensul deplin al expunerii sale, dar a înțeles bine un lucru: Isus i-a făcut o *promisiune minunată*, și ea își deschide inima și cere:

„Doamne... dă-mi această apă” (v. 15).

Acum în sfârșit Isus e liber să acționeze, dar în *modul lui Dumnezeu*. Nu explică de fapt ce este cea „apă vie” despre care vorbea mai înainte, cea apă care „nu mai produce sete”, dar care dimpotrivă:

„...se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică” (v. 14).

Și ce face Isus?... Schimbă vorba...:

„Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici” (v. 16).

„Dar ce înseamnă toate acestea?... – s-o fi gândit femeia. Mai întâi acestuia îi era sete, mi-a cerut de băut, am vorbit puțin, apoi mi-a promis o apă cu totul specială și când i-am spus „dă-mi-o!”...acesta schimbă vorba... dar ce vrea să spună...? Oare vrea ca bărbatul meu să mă ajute să duc acasă apa pe care mi-o va da?

În orice caz... ce legătură are bărbatul meu?...

... ”Nu am bărbat”...

„Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care-l ai acum nu este bărbatul tău. Aceasta adevărat ai spus” (v. 17-18).

Un șoc emotiv o pătrunde și o zguduie pe femeie, orice obstacol posibil a fost îndepărtat, orice apărare posibilă e anulată acum:

„Doamne... văd că ești profet...” (v. 19).

Ce drum lung, fraților și surorilor, s-a făcut de la prima frază a Samaritencei:

„Cum tu, Iudeu...” (v. 9),

pentru a ajunge până la acest moment:

„Doamne, văd că ești profet...” (v. 19).

E lung drumul *convertirii*.

*

La început Isus era un „străin”, dacă nu chiar „dușman”: era într-adevăr un „iudeu”; de la început a devenit „Domn”, dar superioritatea era încă a femeii; apoi „Domnul” este poate unul „mai mare decât Iacob”, dar cu o anumită neîncăderere; în fine este încă „Domn”, dar de această dată un „Domn” cu totul special:

„...Văd că ești profet” (v. 19).

Acum nu mai e îndoială: *Isus se află pe postul corect*.

Să încercăm să analizăm cum a ajuns aici. A început cerând:

„Dă-mi să beau” (v. 7),

apoi imediat a vestit:

„Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la el, și ți-ar fi dat apă vie” (v. 10).

După aceea a ilustrat *puterea* specială a acestei ape, și în acest moment *femeia a fost cea care i-a cerut lui*:

„Dă-mi această apă!” (v. 15).

Situația s-a schimbat complet; acum este exact opusul de cum a început. În acest moment Isus a extras fulgerul revelației vieții femeii și femeia a fost străpunsă definitiv:

„Văd că ești profet...” (v. 19).

Ce a străpuns inima Samaritencei? Este foarte important să înțelegem. A fost o manifestare a Duhului, o *carismă*: *cuvântul cunoștinței*.

Dacă examinăm bine toată desfășurarea povestirii se vede cum Isus a pregătit cu grijă așteptarea unui răspuns verbal, conceptual, rațional, pentru a aluneca imediat într-un alt tip de răspuns: o *experiență*

interioară așa de bogată de semnificații imediate și viitoare, încât acum femeia nu mai e în stare să opună rezistențe și închideri, emotive sau culturale; inima Samaritencei a fost *cucerită* deodată.

Acum femeia nu mai e sigură nici de cultul ei:

„Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm” (v. 20),

și se deschide deci față de catehezele cele mai adevărate ale lui Isus:

„Femeie, crede-mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce i se închină trebuie să i se închine în Duh și adevăr” (v. 21-24).

Femeia este acum convinsă în adâncul inimii, ascultă și înțelege, mai mult încă, primește în suflet revelația lui Isus: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

„Știm că va veni Mesia care se cheamă Cristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate”. Isus i-a zis: EU SUNT, Cel ce vorbesc cu tine” (v. 25-26).

Acum vestirea a fost făcută: opera lui Isus cu Samariteanca e realizată. Gândiți-vă că va trebui să ajungă până la procesul în fața Sinedriului, înainte ca Isus să vestească încă identitatea sa:

„Iar ei au zis toți: Așadar, Tu ești Fiul lui Dumnezeu? Și el a zis către ei: Voi ziceți că EU SUNT” (Lc 22, 70).

Ce dar imens a primit păătoasa din Samaria mergând să scoată apă din fântână la o oră nepotrivită!

*

Să încercăm să ne gândim împreună ce efect a avut această manifestare *carismatică*.

Femeia era fascinată de Isus și încerca să se forțeze să înțeleagă gândurile teologice care îi erau prezentate; când cuvântul cunoștinței ajunge în mintea ei, acest cuvânt dezvăluie tot păcatul ascuns al femeii; într-o clipă se manifestă anii de adulter, de slăbiciuni, de păcate în dauna altor soții (cel puțin una cu siguranță), și femeia își simte micimea și infidelitatea față de Dumnezeu, *își vede* într-adevăr *păcatul*, pentru că samaritenii cunoșteau legea lui Moise.

Cine știe de câte ori femeia a încercat să fie respectată, acoperind partea rea a vieții sale în fața celorlalți, dar acum Isus a luat vâlul și totul a fost dezvăluit, cu toate acestea nu există atâtuciderea cu pietre, cât amenințarea, ci doar iluminarea asupra *mântuirii* care „vine de la Iudei”, și asupra Tatălui care „caută adevărații adoratori”, dintre care ea poate fi unul. Isus s-a revelat ei chiar ca *Mesia*.

Între timp sosesc *discipolii* și profită de acest fapt, cuprins de bucurie,

„Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva este acesta Cristos? Și au ieșit din cetate și veneau către El” (v. 28-30).

Rețineți cum totul se desfășoară acum după logica mântuirii, femeia devine vestitoare a lui Isus și-i invită pe toți să-l asculte, și ei merg „către El” (v. 30).

Totuși trebuie să mai reținem și că femeia nu spune:

„L-am întâlnit pe Mesia!”,

cum a spus Andrei fratelui său Simon, și Filip lui Natanael (In 1, 41-45), dar spune în schimb:

„Nu cumva este acesta Cristos?” (v. 29).

Vestirea făcută cu *îndoială* îi face curioși pe samariteni și facilitează întâlnirea cu Isus; femeia reușește de fapt cu această stratagemă să treacă peste neîncrederea consătenilor ei față de Iudei și îi împinge către Isus. La sfârșit tot satul va fi convertit la Isus, dar încă o dată este subliniată experiența *carismatică* trăită de femeie:

„Și mulți Samariteni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut” (In 4, 39).

Acel cuvânt al lui Isus deci a fost poarta de intrare către inimile atâtor oameni care la sfârșit vor putea spune și ei:

„Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Cristos, Mântuitorul lumii” (In 4, 42).

Putem deci să concludem că tot procesul, început cu o cerere controversă a lui Isus:

„Dă-mi să beau” (v. 7), devine cu adevărat eficace *abia după* ce Isus manifestă în fața femeii *puterea lui Dumnezeu* care îl însoțește.

*

Am examinat, așa spune în mod secționat, această cateheză înțeleaptă a Învățătorului, și așa vrea să încheie cu două observații adiționale:

1 – De ce Isus „Trebuie să treacă prin Samaria” (v. 4)?

În planul minunat trasat de Tatăl și pe care Isus îl urmează cu precizie, *misiunea* lui Isus e concentrată în a salva o femeie din *păcat* și din *erezie*. Aceste două domenii se desfășoară constant în cuvintele Sf. Augustin: „*Combaterea creștină*” și de aici se naște „*misiunea creștină*”.

Sfântul Episcop din Ippona spune că *diavolul este dușmanul nostru...* și ne explică, - să-l lăsăm pe el să ne explice –

„... că el a fost aruncat afară... din sufletele acelor care aderă la cuvântul lui Dumnezeu și nu iubesc lumea al cărui cap el este; într-adevăr el domină asupra acelor care iubesc lucrurile temporale, care sunt conținute în această lume vizibilă, nu pentru că el este patron al acestei lumi, dar pentru că e izvorul tuturor acelor lăcomii pentru care se dorește tot ceea ce este trecător, ca să fie lui subiecți cei care îl neglijează pe veșnicul Dumnezeu și iubesc lucrurile vremelnice și schimbătoare... Prin această lăcomie diavolul domnește asupra omului și ocupă inima sa. Așa sunt toți cei care iubesc această lume” (*De Agone Cristiano, 1*).

Și în capitoul următor scrie:

„Și întrucât în noi înșine învingem dorințele după lucrurile temporale, e necesar ca în noi înșine să-l învingem și pe cel care domnește în om prin intermediul aceluiași lăcomii. Când într-adevăr i s-a spus diavolului: „*vei mânca pământ*”, s-a spus păcătosului: „*Tu ești pământ și în pământ de vei întoarce*”. Păcătosul a fost dat deci în vileag diavolului. Să facem în așa fel încât să nu fim pământ dacă nu vrem să fim mâncați de șarpe” (*ibid.2*).

Dar marele Doctor alături de lupta împotriva păcatului, vede lupta împotriva ereziei și cum Isus începe împotriva celor mai apropiate (erezia samaritană), la fel și Sf. Augustin aplică în lupta sa pentru salvagardarea credinței, acel principiu atât de bogat în înțelepciune și concretețe, conform căruia trebuie să combatem erorile *apropiate* înainte de cele *îndepărtate*.

Ereticii au prioritate față de păgâni; e ceea ce Sf. Augustin scria lui Dioscoro către sfârșitul anului 410:

„E imposibil, din moment ce din aceeași filosofie epicurei și stoici e deja prea rece cenușa pentru a face să iasă o scânteie împotriva credinței creștine. Fii atent în schimb la zgomotul pe care-l fac sectele și adunările secrete, unele timide, altele îndrăznețe care lucrează în lumina zilei, ca Donatiștii Maximianiștii, Maniheii, sau Arieni, Eunominii, Macedonienii, printre mulțimi și grupuri la care te pregătești să mergi, și toate celelalte nenumărate și primejdioase erezii...”

Dacă totuși, cum spuneam, ar fi necesar să cunoaștem anticipat și în profunditate unele doctrine contrare adevărului, va trebui să fim atenți cu ereticii care se maschează sub numele de „*creștini*”, în loc de cel al lui Anassagora și Democrit” (*Let. 118, 12*).

Atenția evanghelizatorului trebuie să fie deci trează față de tot ceea ce se ascunde sub aparența liniștită a creștinului „*de duminică*”, de unde trebuie să scoatem viermii miilor de erezii și infinitele nelegiuiri: *Masoneria, Teosofia, Biserica Gnostică, Ultrafania, Spiritismul, Medianitatea, Duhurile ghid, Sai Baba etc...*

Misiunea creștină adesea deci se descoperă ca un fel de vânătoare de vulpi, pentru că e necesar să punem în lumină *neleguirile* care caută să se infiltreze în interiorul poporului creștin.

2. Mila lui Isus față de Samariteancă

Evanghelia lui Matei spune:

„*Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând orice boală și orice neputință în popor. Și văzând mulțimile i s-a făcut milă de ele că erau necăjite și rătăcite ca niște oi fără păstor*” (*Mt 9, 35-36*).

Evanghelizatorul trebuie să-și însușească această inimă copleșită de *milă* a lui Isus care-l *împinge* în căldura zilei către fântâna lui Iacob, pentru că acolo *trebuie* să întâlnească o femeie eretică și păcătoasă, care s-a trezit foarte târziu, și s-o cucerească cu iubirea sa.

Dacă *evanghelizatorul* nu are această *pasiune*, acest *imbold*, această *milă*, *el nu poate evangheliza*. Nu evanghelizăm ca o „*meserie*”, ci, așa cum spune Sf. Paul, *evanghelizatorul* era conform numai Învățătorului, pentru că:

„...*iubirea lui Cristos ne stăpânește*” (2 Cor 5, 14).

*

„Doamne Isuse, fă ca să învățăm de la tine, și împinși de iubirea și de mila ta pentru toți oamenii, să nu considerăm niciodată vreun sacrificiu atât de mare, încât să ne descurajăm, sau vreun obstacol atât de mare, încât să ne oprim să ducem „*Cuvântul*” tău până la capătul pământului. Amin.”

Perugia: iulie, 1986

„Vai mie dacă nu voi vesti Evanghelia!” (1 Cor 9, 16)

„Dar eu nu m-am folosit de nimic din acestea și nu am scris acestea, ca să se facă și cu mine așa. Căci mai bine este pentru mine să mor, decât să-mi zădărnicească cineva lauda. Căci dacă vestesc Evanghelia, nu-mi este laudă, pentru că stă asupra mea datoria. Căci, vai mie dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Cor 9, 15-16).

În Prima Scrisoare către Corinteni, în capitolul 9, Sf. Paul se oprește puțin să explice care sunt motivațiile sale pentru a vesti „Evanghelia” lui Isus și ne dă un cadru nou și mișcător al vieții sale de *Apostol al lui Cristos*.

Dacă permitem cuvintelor lui să ne miște și să coboare în inima noastră, vom simți că se naște în adâncul nostru o emoție puternică și profundă, care ar putea să ne deblocheze și să ne facă să înțelegem care este sensul frazei sale celebre:

„Vă îndemn deci să fiți imitatorii mei...” (1 Cor 4, 16).

*

Între timp intuim printre rânduri un adevăr profund, adesea trecut cu vederea, ca să nu spun contracarată, dar *esențial* pentru viața creștină: viața creștină este *comunitară* și fiecare este responsabil, într-un oarecare mod, de ceilalți. Plecând de la această certitudine a sa, *Apostolul* dezvoltă toată gândirea sa până la a vesti că trebuie să știm să renunțăm la *drepturile libertății* noastre pentru a vesti „Evanghelia”; capitolul 9 începe de fapt astfel:

„Oare nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus Domnul nostru? Nu sunteți voi opera mea întru Domnul?...” (1 Cor 9, 1).

Sf. Paul apoi continuă arătând care ar fi drepturile sale, care s-ar naște din ființa unui „misionar”, dar el refuză să fie considerat o persoană care lucrează deoarece îndeplinește o „profesie”, chiar dacă e nobilă:

„Dar eu nu m-am folosit de nimic din acestea și nu am scris acestea, ca să se facă și cu mine așa. Căci mai bine este pentru mine să mor, decât să-mi zădărnicească cineva lauda. Căci dacă vestesc Evanghelia, nu-mi este laudă, pentru că stă asupra mea datoria. Căci, vai mie dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Cor 9, 15-16).

Consecința acestei îndatoriri este că el, care este „liber”, care este „apostol”, care l-a „văzut pe Isus, Domnul nostru” s-a

„...făcut rob tuturor, ca să dobândească pe cei de sub lege...” (1 Cor 9, 19);

și specifică cum

„...cu iudeii am fost ca un iudeu, ca să dobândesc pe iudei; cu cei de sub lege, ca unul de sub lege, deși eu nu sunt sub lege, ca să dobândesc pe cei de sub lege; cu cei ce n-au Legea, m-am făcut ca unul fără lege, deși nu sunt fără Legea lui Dumnezeu, ci având Legea lui Cristos, ca să dobândesc pe cei ce nu au Legea; cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc, tuturor toate m-am făcut, ca în orice chip să măntuiesc pe unii. Dar toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaș la ea” (1 Cor 9, 20-23).

Deci, a-l vesti pe Cristos este o *îndatorire* de care Sf. Paul este pe deplin conștient.

A-l vesti pe Cristos este și *misiunea oricărui creștin*:

„Căci dacă fac aceasta de bună voie, am plată; dar dacă o fac fără voie, am numai o slujire încredințată. Care este deci palta mea? Că, binevestind, pun fără plată Evanghelia lui Cristos înaintea oamenilor...” (1 Cor 9, 17-18).

Această declarație atât de puternică și simplă este înțeleasă în lumina a ceea ce același Paul scrie Galatenilor, chiar dacă pentru lume pare o contradicție de termeni:

„Căci voi, fraților, ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unul altuia prin iubire” (Gal 5, 13).

Ce iubire mai elevată decât aceea de a duce lumina lui Cristos la toți oamenii care trăiesc

„...în întuneric și în umbra morții” (Ps 107/106, 10)?

*

Cea mai mare nenorocire a poporului creștin este aceea de a crede că esențialul vieții creștinului constă în „*a merge la biserică*”. Opriți-vă puțin la verbul „*a merge*”, ca: „*a merge la culcare*”..., „*a merge la masă*”..., „*a merge la mare*”..., „*a merge la distracție*”..., „*a merge la servicii*”...

Această restricție mentală împiedică multe Grupuri din *Reînnoirea în Duh* să îndeplinească misiunea primită în mod deplin și real. În loc să predicăm „*Evangelia*” și

„...*să învățăm toate neamurile...*” (Mt 28, 19),

asa cum ne-a poruncit Domnul să facem, ne mulțumim doar „*să mergem la Grup*”; care poate e ceva mai mult decât „*a merge la biserică*”, dar este încă foarte departe de ceea ce Isus ne-a poruncit să facem. Noi nu suntem chemați „*să mergem la Grup*”, ci să devenim, pentru lume, *o manifestare* a vieții lui Isus.

Cine gândește „*să meargă la Grup*” face o greșală periculoasă: își separă viața în compartimente: servicii, familie, carieră, studiu... etc. Viața religioasă nu e decât unul din aceste compartimente, poate mai puțin, dar e vorba mereu de un compartiment!

Din păcate în nici un paragraf din Biblie nu este ilustrată această distincție între viața religioasă și celelalte activități din viața cotidiană, ci dimpotrivă *toată* Scriptura ne învață că viața noastră trebuie să fie *toată* o expresie a *vieții și persoanei* lui Isus Cristos. De aceea trebuie să fie folosită *toată* pentru *a vesti* „*Cuvântul*” său și pentru a proclama „*Evangelia*”. Spunea Paul VI în discursul său:

„*Vai mie dacă nu voi predica Evangelia!*” (1 Cor 9, 16). Eu am fost trimis de el, de Cristos însuși pentru aceasta. Eu sunt apostol, eu sunt mărturisitor. Cu cât e mai departe scopul, cu cât e mai grea misiunea mea, cu atât e mai urgentă iubirea care mă împinge la aceasta. Eu trebuie să mărturisesc numele său: Isus este Cristos, fiul lui Dumnezeu cel viu (cf Mt 16, 16). El este revelatorul lui Dumnezeu cel nevăzut, e primul născut înainte de orice creatură (cf Col 1, 15). Este fundamentul oricărui lucru (cf Col 1, 12). El este Învățătorul umanității și Mântuitorul. El s-a născut, a murit, a înviat pentru noi. El este centrul istoriei și al lumii. El este cel care ne cunoaște și ne iubește. El este tovarășul și prietenul vieții noastre. El este omul durerii și al speranței. Este cel care trebuie să vină și care trebuie să fie într-o zi judecătorul nostru și, așa cum sperăm, plinătatea veșnică a existenței noastre, fericirea noastră. Eu n-aș mai termina să vorbesc despre el. El este lumina, este adevărul, ba mai mult este „*calea, adevărul și viața*” (In 14, 6). El este pâinea, izvorul de apă vie pentru foamea și setea noastră, el este păstorul, îndrumătorul nostru, exemplul nostru, confortul nostru, fratele nostru. Ca noi, și mai mult decât noi, el a fost mic, sărac, umilit, lucrător și răbdător în suferință. Pentru noi el a vorbit, a săvârșit minuni, a întemeiat o împărăție nouă, unde cei săraci sunt fericiți, unde pacea este pincipiu de conviețuire, unde cei curați cu inima și cei ce plâng sunt slăviți și mângâiați, unde cei însetați după dreptate sunt revendicați, unde păcătoșii pot fi iertați, unde toți sunt frați.

Isus Cristos: voi ați auzit vorbindu-se despre el, mai mult voi, majoritatea cu siguranță, sunteți deja ai lui, sunteți creștini. Ei bine, vouă creștinilor vă repet numele său, tuturor vă vestesc: Isus Cristos este începutul și sfârșitul, alfa și omega. El este regele noii lumi. El este secretul istoriei. El este cheia destinelor noastre. El este mijlocitorul, puntea între cer și pământ; el este prin excelență Fiul omului, pentru că el este Fiul lui Dumnezeu, veșnic, infinit; este Fiul Mariei, cea binecuvântată între femei, mama lui în trup, și mama noastră în participarea la Duhul Trupului mistic.

Isus Cristos! Rețineți: aceasta este vestirea noastră permanentă, este vocea pe care noi o facem să răsună pe tot pământul, și în vecii vecilor” (Paul VI: *Manila*, 29/11/1970).

*

În a doua Scrisoare către Corinteni, Sf. Paul scrie:

„*Toate sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu sine prin Cristos și care ne-a dat nouă slujirea împăcării... În numele lui Cristos, așadar, ne înfățișăm ca mijlocitori, ca și cum însuși Dumnezeu v-ar îndemna prin noi*” (2 Cor 5, 18.20).

Dacă ne gândim că viața noastră este împărțită în partea „*seculară*” și cea „*religioasă*”, atunci nu reușim să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu: „*ambasadorii lui Cristos*” care împăcăm poporul lui Dumnezeu; *porta-voce a lui Dumnezeu* care vestim tuturor „*Cuvântul*” său.

Sf. Paul spune că întrucât am fost *împăcați cu Dumnezeu* prin Cristos, ne-a fost încredințată *slujirea împăcării*; de aceea suntem chemați să vestim „*Evanghelia*” lui Cristos.

Totuși, deși „*Cuvântul*” este atât de clar cu privire la *rolul* creștinului, de ce tindem să uităm această datorie a noastră? Pentru că prea mulți oameni în Biserică au îmbrățișat ideea că scopul vieții creștine este acela de „*a merge la biserică*”, în loc de acela de a vesti „*Evanghelia*”, de a acționa și de a crește

„...*ca să fim spre lauda slavei Sale...*” (Ef 1, 12);

și dacă această idee a fost îmbrățișată, este pentru că „*Evanghelia*” prezintă o duritate și o radicalitate care sunt foarte incomode. Dacă însă ne dedicăm viața pentru a vesti „*Evanghelia*”, pentru a-i împăca pe oameni cu Cristos, pentru a proclama Numele său

„...*până la marginea pământului*” (Fap 1, 8),

vom găsi și vom experimenta două lucruri: o *bucurie inexprimabilă* și în același timp o *suferință inevitabilă*:

„*Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume*” (In 17, 14).

„*Evanghelia*” ne-o repetă de multe ori:

„*Vă trimit ca niște miei în mijlocul lupilor*” (Mt 10, 16);

„...*Dacă M-au prigonit pe Mine, vă vor prigoni și pe voi*” (In 15, 20);

și ne explică:

„*Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște*” (In 15, 19).

Din punct de vedere obiectiv, această perspectivă poate să ne sperie, dacă logica noastră este logica lumii, dar dacă suntem reînnoiți nu ne mai sperie, pentru că adesea știm ce înseamnă:

„*Iată eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor*” (Mt 28, 20).

Dacă ne lăsăm însă speriați, vom dori să vestim „*Evanghelia*”, dar ne va fi *frică* de „*Evanghelia*”, și atunci „*Evanghelia*” pe care vom voi s-o vestim, va fi *diluată, îndulcită, îmblânzită, falsificată*.

Opus cu totul a ceea ce face Sf. Paul:

„*De aceea, având această slujire, după cum am fost miluiți, nu ne pierdem nădejdea; ci ne-am lepădat de cele ascunse ale rușinii, neumblând în vicleșug, nici stricând cuvântul lui Dumnezeu, ci făcându-se cunoscuți prin arătarea adevărului față de orice conștiință omenească înaintea lui Dumnezeu*” (2 Cor 4, 1-2).

*

Cum se diluează „*Evanghelia*”?

Este foarte simplu: se stinge și se cizează firul tăios și arzător al „*Adevărului*”; acel „*Adevăr*” al „*Cuvântului*” pe care Scrisoarea către Evrei îl descrie astfel:

„*Cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, și pătrunde până la despărțitura sufletului și duhului, dintre încheieturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii*” (Ev 4, 12).

Astfel se vestește o „*Evanghelia*” care nu e focalizată asupra „*Adevărului*”, ci asupra *fericirii personale*:

„*Joci cărți...? Vino la Isus și vei nimeri centrul!... vei avea mai mulți prieteni... și afacerile tale vor prospera...*”.

Dar când însă luăm în serios *slujirea împăcării* ca *discipoli* pasionați de Cristos, nu va fi nici o garanție că vom lovi mai multe discuri; dimpotrivă, Isus poate ne va cere să încetăm de a mai pierde timpul, jucând cărți... Nu e adevărat că vom avea cu siguranță mai mulți prieteni, dimpotrivă vom fi poate *excluși* de toți prietenii pe care îi aveam și vom fi... alungați din oraș. Sf. Paul descrie foarte specific *suferințele* care vor însoți *slujirea împăcării*:

„...*înfățișându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniță, în tulburări, în osteneți, în privegheri, în posturi...*” (2 Cor 6, 4-5).

Cu siguranță că Sf. Paul cunoaște bucuria de a fi „*apostol*” așa de mult, încât spune:

„*Dar cele ce îmi erau mie câștig, acestea le-am socotit pentru Cristos pagubă. Ba mai mult: eu pe toate le socotesc că sunt pagubă, față de înălțimea cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu,*

pentru care m-am lipsit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Cristos să dobândesc” (Fp 3, 7-8).

Dar când a îmbrățișat *suferința*, ca și consecință a vestirii „*Evangeliei*”, pentru că voia să fie slujitor *fidel* al lui Cristos, tocmai din reacția acelor care refuzau mesajul său de împăcare, el primea siguranța că „*Evangelia*”, pe care o trăia și o predica, *era adevărată și puternică*.

Când vestim „*Evangelia*” așa cum este ea, desoperim imediat că devenim semn de *contradicție, de discuție, de opoziție, și prigonirea, ridicolul, refuzul* vor veni inevitabil:

„Și toți care voiesc să trăiască cucernic în Cristos Isus, vor fi prigoniți” (2 Tm 3, 12).

Testul caracterului nostru în Cristos, verificarea că suntem într-adevăr slujitori ai împăcării, este constituit din răspunsul nostru la *suferință, la refuz, la prigonire*.

Dacă animatorul nu-și pregătește Grupul să trăiască acest aspect al vieții creștine, nu va exista *evangelizare* făcută de Grup; atunci toate discuțiile din jurul *Reînnoirii în Duh* nu vor fi cu privire la Isus și la „*Evangelie*”, ci cu privire la mâinile ridicate, la „*limbi*”, ...la nebunia *Reînnoirii în Duh*...

Nu vom fi sfidați, sau marginalizați pentru „*Evangelia*” glorioasă a lui Cristos, ci numai pentru comportamentele *marginale*.

Tendința de a dilua totul, ne va conduce încet, încet la alte consecințe: a aplatiza și comportamentele rămase, care sunt contestate și a le face să dispară, și focul aprins de Rusalii se va întoarce să pâlpâie numai sub cenușă.

*

A fi *slujitori* ai Domnului este un lucru foarte dificil, sau foarte ușor, depinde dacă punctul de vedere pe care-l avem este cel al lumii, sau cel al lui Dumnezeu.

Dacă tot ceea ce ar fi necesar să facem, pentru a verifica dacă suntem *slujitori* ai lui Cristos, ar consta în a amerge înaintea oamenilor, a râde și a vorbi astfel încât să-i facem fericiți pe toți, nu ar fi nici o dovadă de caracter.

Dar pentru că predicăm o „*Evangelie*” adesea *incomodă*, vom fi *mereu în conflict* cu lumea. „*Evangelia*” pe care o predicăm este *incomodă* pentru că *cere* oamenilor *să-și ofere viața* lui Dumnezeu. Cere ca fiecare *să se îndepărteze* de păcat și *să trăiască* pentru Dumnezeu.

Ar fi bineînțeles mai ușor să schimbăm mesajul nostru, astfel încât să nu întâlnim nici un conflict cu *lumea*.

Mesajul nostru ar deveni atunci *acceptarea a orice*: nu ar trebui să mai vorbim nici de *păcat*, nici de *părere de rău*, de nimic care ar putea „*turbura*”. Cu siguranță vom obține *aprobarea lumii*, dar nu cea a lui Dumnezeu; ar fi o „*Evangelie*” care i-ar *mulțumi pe toți* cu excepția lui Dumnezeu.

Dar Sf. Paul nu făcea așa:

„Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea oamenilor, n-aș fi rob al lui Cristos!” (Gal 1, 10);

nu căuta să câștige aprobarea umană, predica în schimb „*Evangelia*” *împăcării* poporului cu Dumnezeu. Comportându-se astfel, a reușit să întoarcă la Dumnezeu inimile atâtor oameni și în acest proces a *schimbat radical* lumea. S-au întâmplat multe, a fost *lovit cu pietre, biciuit, aruncat în închisoare* și apoi *decapitat*, dar *nu s-a oprit niciodată*. Să-l ascultăm pe el însuși:

„Sunt ei slujitori ai lui Cristos? Nebunește spun: eu nu mai mult ca ei! În osteneli mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii de râuri; în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși; în osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine. Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericele” (2 cor 11, 23-28).

*

Ilie, rămas singur ca profet al Domnului,

„... s-a apropiat de tot poporul și a zis: Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-l! Și dacă este Baal, urmați-l pe el!” (3 Rg 18, 21).

Astăzi acest cuvânt este pentru noi:

„...până când vom șchiopăta nehotărâți de amândouă picioarele?”.

Dacă Domnul este Dumnezeu, atunci să-l urmăm, dacă în schimb idolul nostru este „*lumea*”, cu mentalitatea ei, cu raționamentele ei și seducțiile ei! Atunci, să fim cinstiți și... s-o urmăm!

Dar *știm* bine măcar ce *alegem*.

*

Dacă suntem cinstiți, atunci acest „*Cuvânt*” e pentru noi:

„Iar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric, la lumina sa cea minunată. Voi care odinioară nu erați popor, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi cei de odinioară n-aveați parte de milă, iar acum sunteți miluiți” (1 Pt 2, 9-10).

Perugia: iunie, 1984

„În nimeni altul nu este mântuirea,,,” (Fap 4, 12)

„Atunci Petru, plin fiind de Duhul Sfânt, le-a vorbit: căpetenii ale poporului și bătrâni... în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, pe Care voi l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din morți, întru Acela stă acesta sănătos înaintea voastră! Aceasta este piatra cea neluată în seamă de către voi, zidarii, care a ajuns în capul unghiului; și întru nimeni altul nu este mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi” (Fap 4, 8-12).

Petru și Ioan l-au vindecat pe ologul la Poarta Frumoasă, iar Petru mai spune poporului „ieșit din comun de uimit” că:

„...au venit peste ei preoții, căpetenia gărzii templului și saduceii, mâniindu-se că ei învață poporul și vestesc întru Isus învierea din morți. Și punând mâna pe ei, i-au pus sub pază, până a doua zi... Punându-i în mijloc, îi întrebau... Atunci Petru, plin fiind de Duhul Sfânt, le-a vorbit: căpetenii ale poporului și bătrâni... în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, pe Care voi l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din morți, întru Acela stă acesta sănătos înaintea voastră! Aceasta este piatra cea neluată în seamă de către voi, zidarii, care a ajuns în capul unghiului; și întru nimeni altul nu este mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi” (Fap 4, 1-12).

Putem să ne iaminăm bine care a fost impactul acestor cuvinte asupra auditoriului. Petru a rezumat în câteva cuvinte, în câteva fraze extraordinare, noutatea pe care mesajul creștin trebuia să-l ofere Iudeilor: *mântuirea* promisă de Iahve este prezentă în persoana lui Isus.

Acea *mântuire* care în Vechiul Testament era legată de invocarea *Numelui* lui Iahve este acum legată de *Numele* lui Isus.

Isus în viața sa pământească s-a revelat pe deplin ca *Mântuitor* cu o serie de acte foarte semnificative: Isus *i-a salvat* pe bolnavi de bolile lor, cele mai diverse; *i-a salvat* pe cei posedăți, eliberându-i de sclavia diavolului. Evanghelia lui Luca redă următoarele:

„...mulțime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care veniseră ca să-l asculte și să se vindece de bolile lor. Și cei chinuți de duhuri necurate se vindecau. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El că putere ieșea din El și-i vindeca pe toți” (Lc 6, 17-19).

I *I-a salvat pe discipolii* care se aflau în puterea furtunii; *i-a salvat* pe Petru care era să se înece când a mers pe apă etc.

Lucrul esențial, ne spun Evangheliile, era *a crede* în el. De nenumărate ori ni s-a arătat că *a salva* bolnavii depindea de credința lor:

„Îndrăznește fică, credința ta te-a mântuit” (Mt 9, 22).

Isus adresează această frază sâracei femei bolnave de hemoragie, confuze încă și care temură.

Aceste evenimente arată deja care este economia *mântuirii*, totuși trebuie să privim mai mult dincolo de *mântuirea trupestă*: Isus aduce oamenilor o *mântuire* mult mai importantă.

În casa lui Simon leprosul, Isus întâlnește o păcătoasă publică care se căiește și este *mântuită* pentru că el îi iartă multele sale păcate (Lc 7, 48 ș.u.); în Ierihon îl zărește pe Zaheu într-un sicomor, se autoinvită la el; și în fața căinței sale vestește fără ezitare:

„Astăzi mântuirea a intrat în casa aceasta...!” (Lc 19, 9).

Și în învățătura sa Isus subliniază lucrurile necesare pentru a obține *mântuirea*; în explicarea parabolei semănătorului, așa cum e redată de Luca, Isus afirmă:

„Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând să se mântuiască” (Lc 8, 12).

Isus, care este „*Cuvântul lui Dumnezeu*”, ne spune deci că dacă lăsăm ca ascultarea vocii sale să fie ștearsă din inima noastră va fi împiedicată *mântuirea* noastră; pentru că Isus este *mântuirea*; *mântuirea* este scopul vieții sale; el a venit pe pământ numai pentru asta:

„...*Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut*” (Lc 19, 10).

Isus a venit pentru a *mântui* lumea și nu pentru a o condamna:

„*Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să se mântuiască prin El*” (In 3, 17).

Și totul e făcut pentru acest scop; dacă Isus vorbește, o face numai pentru *mântuirea* oamenilor:

„...vă spun acestea ca să vă mântuiți” (In 5, 34);

Isus este „ușa oilor” și:

„...de va intra cineva prin Mine, se va mântui” (In 10, 9).

Păcatul îl expune pe om la riscul pierzaniei; satana e gata pentru orice ca să-l facă pe om să se piardă și să-l împiedice de la *mântuire*; oamenii sunt ca oile pierdute, dar Isus a venit, sau mai bine zis, a fost trimis de Tatăl, pentru *mântuirea* lor:

„Nu am fost trimis decât pentru oile pierdute ale casei lui Israel” (Mt 15, 24);

și dacă vor intra în turma sa *nu se vor mai pierde* niciodată:

„Eu le dau viață veșnică și nu vor pieri în veac, și din mâna mea nimeni nu le va răpi” (In 10, 28).

Dar dacă această *mântuire* atât de mare este refuzată, sau nu este primită la timp, *riscul pierzaniei* este iminent și ireparabil. Trebuie să facem penitență cât mai e timp, și să ne convertim, dacă nu vrem să mergem la pierzanie:

„...dacă nu vă veți converti, cu toții veți pieri la fel!” (Lc 13, 5).

Dacă vrem să aparținem poporului celor *mântuiți* trebuie să facem două lucruri: primul este acela de a încerca să intrăm pe *poarta strâmtă*, iar al doilea este să *perseverăm* până la sfârșit.

„dar cel ce va persevera până la sfârșit, acela se va mântui” (Mt 24, 13).

*

Acestea sunt câteva din aspectele *mântuirii*, pe care Dumnezeu ne-a trimis-o prin Isus, dar dacă ne oprim puțin să examinăm fațetele, ne găsim în fața problemei de a înțelege ce este această *mântuire* și cum s-o transmitem tuturor acelor la care ne trimite Dumnezeu.

Noi care am fost creșcuți ca și creștini luăm drept lucru gratuit și evident convingerea noastră că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dacă cineva ne-ar întreba pe neașteptate:

„Crezi că Isus este Fiul lui Dumnezeu?”

am răspunde imediat:

„Sigur că cred!”.

Dar dacă am fi trăit în timpul lui Isus, răspunsul ar fi fost foarte diferit. Ar fi ca și cum cineva ne-ar fi întrebat:

„Crezi că Domnul Rossi din apartamentul de alături este Fiul lui Dumnezeu?”

Ce răspuns am da? Poate am răspunde:

„Dar ce spui? Am trăit alături de el o viață întreagă. M-am jucat cu el când eram copil și când am devenit mare, m-a invitat de multe ori la el acasă ca să jucăm cărți. Este un om foarte normal, ca mine și ca tine!”.

Tocmai aceasta era reacția pe care oamenii o aveau față de Isus și pe care Sinedriul a avut-o față de Petru.

La Nazaret oamenii cu care Isus a crescut spuneau:

„Nu este Acesta teslarul, fiul Mariei și fratele lui Iacob și al lui Iosif și al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt oare surorile lui aici la noi? Și se sminteau întru El” (Mc 6, 3).

A vedea în Isus pe Fiul lui Dumnezeu, *mântuirea* trimisă de Tatăl, nu era ușor pentru cei care l-au cunoscut personal.

Gândiți-vă cât trebuie să fi fost de greu să fie acceptat acest om drept Dumnezeu. Evreii știau că Dumnezeu era superior omului și lumii vizibile, deci chestiunea unui om care ar fi putut să fie Dumnezeu era *absurdă*; cum putea Dumnezeu să fie ca acest om, Isus, pe care toți l-au cunoscut de copil și care a trăit în familie acolo jos în capătul străzii?...

„Cum putea, acest om foarte normal, să fie Dumnezeu?”.

Și totuși, fraților aceasta este religia noastră; religia noastră e bazată pe un personaj istoric, o persoană care a trăit cu adevărat; putem identifica aproape cu exactitate până și locul unde s-a născut; avem povestirea vieții sale făcută de martorii oculari care l-au *cunoscut* personal.

Dar religia noastră se bazează pe un fapt care derutează: acest om în realitate *era Dumnezeu*.

În Sf. Scriptură sunt nenumărate episoadele care ne povestesc cum contemporanii săi au ajuns cu diferite ocazii să *înțeleagă* că el era Dumnezeu.

De exemplu, Isus îi întreabă pe ai „Săi”:

„Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci. Și le-a zis: dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Mt 16, 13-16).

O altă întâmplare: după înviere, îi spune lui Toma:

„Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios!” (In 20, 27).

Toma care a trăit trei ani cu Isus, a înțeles ce se întâmpla și căzând în genunchi spuse:

„Domnul meu și Dumnezeul meu!” (In 20, 28).

Chiar și duhurile necurate ieșind din persoane strigau:

„...Știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu” (Mc 1, 24),

dar Isus le spunea să tacă.

*

Un alt lucru de reținut este că Isus vorbea în mod ciudat. Dacă nu ar fi fost Dumnezeu, ar trebui să tragem concluzia că nu a fost sănătos la minte.

Imaginați-vă pe cineva care locuiește în casa de alături și care spune:

„Cine iubește pe tatăl ori pe mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiul ori pe fiica mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Mt 10, 37).

Altă dată a chemat un tip și i-a spus:

„Urmează-mă!”

și acesta răspunse:

„Doamne, dă-mi voie mai întâi să merg să-mi îngrop tatăl” (Lc 9, 59).

Poate intenționa să spună că avea nevoie de vindecare tatăl său până în ziua morții sale; lucru foarte demn, cu siguranță, dar aude, răspunzându-i-se:

„Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi de vestește împărăția lui Dumnezeu” (Lc 9, 60).

Cum ar fi putut, un om echilibrat și sănătos la minte, să ceară o asemenea sinceritate absolută în jurul persoanei sale?

Afară doar de faptul că acesta... nu ar fi fost Dumnezeu.

*

Dar Isus nu s-a oprit aici, a cerut să fie cinstit ca Tatăl:

„...Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, ca toți să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. Cel ce nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl care l-a trimis” (In 5, 22-23).

Gândiți-vă la impactul pe care asemenea cuvinte puteau să-l aibă asupra mentalității iudaice din acel timp, unde pedeapsa prescrisă pentru cine se declara Dumnezeu, era moartea prin uciderea cu pietre.

Dar Isus nu se oprește nici aici; Isus a spus lucruri și mai fantastice: a spus chiar că putea să ierte păcatele.

Bineînțeles că fiecare poate ierta pe cel care i-a făcut rău. Dacă cineva mă calcă pe nervi, pot să-i spun, chiar zâmbind:

„Te iert că m-ai călcat pe nervi”.

Dar nu are nici un sens ca domnul Rossi să ierte pe cel care m-a călcat pe mine pe nervi. Isus în schimb ierta pe oamenii care nu aveau nimic de a face cu ofensele făcute lui.

Cineva coborî un prieten paralizat în fața lui Isus printr-un acoperiș găurit, și Isus îi spuse:

„Omule, iertate îți sunt păcatele tale” (Lc 5, 20).

Sensul acestor cuvinte nu a scăpat urechilor Cărturarilor și Farizeilor, care se întrebau unii pe alții:

„Cine e acesta care grăiește hule? Cine poate să ierte păcatele dacă nu numai Dumnezeu?” (Lc 5, 21).

În timp ce slujirea sa continuă, Isus devine tot mai explicit, dar încă e greu să-l înțelegi; e atât de greu, încât în seara ultimei cine (sau a penultimei) Filip, care a stat trei ani cu Isus, îi spune:

„Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl și ne este de ajuns. Isus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine?” (In 14, 8-10).

Isus nu a încetat să explice cine era el cu adevărat; interogat, puțin înainte de a fi crucificat, auzi că este întrebat direct de marele preot:

„...Ești tu Cristos, Fiul celui binecuvântat? Iar Isus a zis: Eu sunt și veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta Celui Atotputernic și venind pe norii cerului. Iar arhiereul, sfâșiindu-și hainele a zis: Ce trebuință mai avem de martori? Ați auzit hula. Ce vi se pare vouă? Iar ei toți au judecat că El este vinovat de moarte” (Mc 14, 61-64).

Ceea ce spunea era foarte clar și de aceea a fost condamnat la moarte:

„Noi avem lege și după legea noastră El trebuie să moară, că s-a făcut pe sine Fiu al lui Dumnezeu” (In 19, 7).

Isus nu era lipsit de claritate, dar cine îl asculta putea să-l înțeleagă?

*

Mântuirea pe care Isus o oferă prezintă, însă, un paradox:

„Cine ține la sufletul lui, îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi” (Mt 10, 39).

Aceasta e o lege ciudată, dar Isus însuși i se supune. Paradoxul e acesta că el care *i-a salvat* pe alții, *nu se salvează* pe sine însuși în momentul „Crucii” și adversarii săi tocmai de aceea cred că moartea lui e dreaptă și meritată.

După noi poate că Isus în acel moment a pierdut ultima sa ocazie de a fi înțeles; dar Dumnezeu e diferit de noi:

„Căci gândurile Mele nu sunt ca gândurile voastre și căile Mele ca ale voastre, zice Domnul. Și cât de departe sunt cerurile de pământ, așa de departe sunt căile Mele de căile voastre și gândurile Mele de gândurile voastre” (Is 55, 8-9).

Bineînțeles că Tatăl ar putea să-l salveze de la moarte, dar tocmai „pentru acest ceas” a venit El pe pământ:

„...ce voi zice? Părinte, izbăvește-mă de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta!” (In 12, 27).

Oricine deci va căuta *mântuirea* prin credința în el, va trebui deci să-l urmeze până acolo: încercarea Crucii.

Dar nu e ușor de înțeles. Sf. Paul spune:

„Cuvântul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este. „Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați o voi nimici” (1Cor 1, 18-19).

*

Dar dincolo de Cruce este *învierea*, este *slava* lui Dumnezeu, este *viața*. Isus era un om care *spunea* că este Dumnezeu; de aceea putem spune:

„Bine! Dacă este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu, într-un oarecare mod, îl va confirma!”

Și Dumnezeu a făcut-o în două moduri.

Primul mod a fost cu *minunile*; înainte ca să-l învie pe Lazăr care era în mormânt deja de patru zile, Isus se roagă Tatălui:

„...Părinte îți mulțumesc că M-ai ascultat. Eu știam că întotdeauna Mă ascuți, dar pentru mulțimea care stă împrejur am zis, ca să creadă că Tu M-ai trimis” (In 11, 41-42).

Apoi l-a strigat pe Lazăr cu voce tare și mortul se ridică și ieși din mormânt. În realitate Isus a făcut o demonstrație. Isus o fi spus:

„Dumnezeule, dacă eu sunt cel care spun că sunt, fă ca acest om să învie din morți. Asta va confirma, pentru că ce om are putere să învie morții? Această putere e numai a ta”.

Judecătorii care urmăreau, știau foarte bine că numai Dumnezeu are putere de a da viața și de a o lua, e Cel care dă viața și o ia înapoi, și dacă Isus l-a înviat pe Lazăr, ar fi confirmat că *Isus era Dumnezeu*.

*

Dar încercarea cea mai mare, încercarea concluzivă a identității lui Isus era *învierea lui din morți*.

Mormintele lui Buda, lui Mahomed și a tuturor celorlalți fondatori ale marilor religii umane sunt încă vizibile în mijlocul nostru, dar mormântul lui Isus nu există.

Mormântul său este unicul care este *gol*. Dumnezeu a făcut ceva pentru Isus ce nu a mai făcut pentru nici un alt om: Dumnezeu l-a *înviat* din morți. Este ca și cum Tatăl ar spune:

„Vă voi arăta dincolo de orice îndoială posibilă că ceea ce Isus a afirmat a fost adevărat.

Voi face pentru el ceva ce nu am făcut pentru nici unul altul”.

Dumnezeu l-a înviat din morți. Isus s-a înălțat la cer *viu*. Și Lazăr a fost înviat, dar apoi *a murit*. Isus s-a înălțat la cer *viu*, *pentru a nu mai muri niciodată*. De aceea Sf. Paul poate concluda:

„... dar dacă Cristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre”
(1 Cor 15, 17).

Dacă Cristos n-a înviat, nu există mântuire.

*

Dar problema rămâne, cum e posibil să transmiți toată această realitate, sau acest adevăr, Sinedriului din Ierusalim? Și totuși Petru și Ioan nu ezită nici o clipă.

Trebuie să înțelegem toată trecerea de la *lege* la *har*, trebuie să înțelegem că Isus a devenit:

„...ascultător până la moarte, și încă moartea pe cruce...” (Fp 2, 8)

și a primit

„...nume, care este mai presus de orice alt nume...” (Fp 2, 9).

Dar Petru și Ioan nu se preocupă; și asta era o *dovadă* că Isus spunea adevărul.

„Și văzând ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan și știind că sunt oameni fără carte și simpli, se mirau, și îi cunoșteau că fuseseră împreună cu Isus; și văzând pe omul cel tămăduit, stând cu ei, n-aveau nimic de zis împotriva” (Fap 4, 13-14).

Petru și Ioan l-au *cunoscut*, și credeau în el. Era ușor să afirme:

„Întru nimeni altul nu este mântuirea...” (Fap 4, 12).

*

Astăzi printre noi creștinii din Biserica italiană, mai este încă aceeași încredere, aceeași îndrăzneală, aceeași putere de credință?

Și totuși noi *știm* foarte bine că:

„Întru nimeni altul nu este mântuirea...”.

Rimini: august, 1984

Tarcisio Mezzetti s-a născut la Magione, în județul Perugia, în data de 9 martie 1931. Este căsătorit, are trei fii, și este bunic a patru nepoți.

A lucrat ca cercetător în Statele Unite din 1959 până în 1964. Este numit asistent universitar și apoi profesor la Universitatea din Perugia, la facultatea de Farmacie, este titular al catedrei de Complemente de Toxicologie Chimică la aceeași Universitate.

Aparținând din 1976 *Reînnoirii în Duhul Sânt* împreună cu soția sa (convertită în aceeași RîD de la iudaism la catolicism), este membru al Comitetului Național de Slujire al RîD din 1985.

Face parte dintre responsabilii *Comunității Magnificat* din Perugia cu care animă seminarii de vindecare și de evanghelizare în sensul aceleiași *Reînnoiri*.